

VIOREL CACOVEANU

UN CONIAC PENTRU O FATĂ

VIOREL CACOVEANU

Colecția Scorpionul # 09

UN CONIAC PENTRU O FATĂ

EDITURA © DACIA
CLUJ-NAPOCA 1973

Viorel Cacoveanu
Colecția Scorpionul # 09
Un coniac pentru o față

DESCRIEREA CIP A BIBLIOTECII CLUJ-NAPOCA
UN CONIAC PENTRU O FATĂ
APĂRUT © 1973 – VIOREL CACOVEANU
TOATE DREPTURILE REZERVATE

Versiune electronică:

[V1.0]

VIOREL CACOVEANU s-a născut la 5 august 1937 în Cluj. Prozator, dramaturg și publicist. Facultatea de Filologie Cluj (1962). Redactor la *Făclia* (1962-1988) și *Steaua* (din 1988). Debut absolut în 1953, în *Sportul popular*, apoi cu proză în *Steaua* (1961). Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Cluj. După Liceul „Gheorghe Barițiu” din Cluj, absolvit în 1954, și un periplu studentesc la Politehnică și apoi la Facultatea de Matematică a Universității clujene, se decide pentru filologie, facultate pe care o termină în 1962. Încă din anii liceului trimite corespondențe de la manifestările sportive la ziarul „Sportul popular”, debutul în presă putând fi considerat, astfel, decembrie 1955.

Ca student, frecventează cenaclul de la Asociația Scriitorilor din Cluj, unde și citește schițe cu caracter satiric, semnând articole despre problemele tineretului mai cu seamă în ziarul local „Făclia”, în redacția căruia va și intra imediat după obținerea licenței în filologie, abia târziu transferându-se în redacția revistei „Steaua”, unde lucrează până la pensionare (1987-1997). Debutul literar are loc în 1961, în revista „Steaua”, cu o schiță. După 1989, Căcoveanu scrie și în domeniul „revistei” teatrale (Turda, 1992), continuând să scrie și povestiri, schițe.

Volume: *Fata care spune da*, anchete, 1970; *Întotdeauna blondele trișează*, roman, 1971; *Un coniac pentru o fată*, roman, 1972; *Someșul Cald*, reportaje, 1974; *Morții nu mint niciodată*, roman, 1975; *Cu moartea între patru ochi*, roman, 1977; *Singurătatea unei femei frumoase*, nuvele, 1979; *Aprobare pentru un tango*, schițe, 1982; 1997; *O dimineață de luni*, nuvele, 1985; *Sfatul medicului*, schițe, 1990; *Jocul*, nuvele, 1991; *Și Caragiale e cu noi*, proză scurtă, 1991; *Seneca sau sfârșitul unei iubiri*, teatru, 1995; *Drumul spre Europa*, schițe și povestiri umoristice, 1996; *Înmormântare via F.M.I.*: schițe umoristice, 2000; *Teatru*., antologie, 3

vol., 2001-2004; Interviuri literare, 2001; Și Caragiale e cu noi, antologie, 2002; Pomana porcului electoral, umor, 2003; Veșnica închinare, roman, 2004; 2010; Satanizarea României, 2006; Turma, roman, 2007; Epigrame, 2007; Istoria risipită, 2008; Privatizarea cimitirelor, 2009; Despre fotbal, 2009; Învinșii, roman, 2010; Epigrama în țara crizei, 2010; Pilat din port, 2011.

Piesa Sentință pentru martori i s-a jucat în șase teatre (1977-1999). I s-au mai jucat piesele: Anotimpul speranței, Valsul de la miezul nopții, Mă propun director, Seneca sau Sfârșitul unei iubiri, La cules de căpșuni în Spania.

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

— Suntem sălbatici... Sălbaticule... Șoptea Gina. Ușa de la balcon era deschisă și în loc să aducă puțină răcoare, seara aducea doar aer încins și zbaterea ușoară a plopilor.

— Și timpul a luat-o razna, Gina! Nu numai noi...

— De ce?

— Abia suntem la sfârșitul lunii mai și uite ce caniculă e...

— Secetă, șopti fata, mângâind pieptul băiatului. Pe pereți, stăruia vagă lumina de la scala aparatului de radio. Tăceau mulțumiți. Din când în când, câte un tramvai hodorogit acoperea liniștea nopții cu zgomotul lui surd, de fier târât.

— Maximum de confort – minimum de efort, silabisi Prințul, ca omul care-și amintește un anumit lucru pe care nu vrea să-l uite.

— Lozinca ta!

— Nu: deviza mea!

— Acum ți-e bine? Ai confort.. Ai tot...

— Te înșeli, mânzo, dacă îți închipui că e un confort pentru cel ce doarme cu tine într-un pat, glumi Prințul.

— Așa-ți trebuie! Fata se ridică, vru să-l sărute, dar el o opri:

— Vreau să ascult buletinul sportiv. Se întinse și întări sonorul. Ceva mai târziu, după ce Prințul savura ultimele noutăți sportive, o întrebă:

— La ce te gândești?

Fata nu răspunse. Parcă dormea. Undeva, un tren se pierdea în noapte.

— Da, meditezi foarte adânc...

— Mă gândeam, Prințule, spuse fata, ghemuindu-se lângă el, ca o pisică care așteaptă să fie mângâiată, că un an de căsnicie nu face, uneori, cât o noapte ca asta...

— Căsnicie?! Mie mi se pare că am mai auzit undeva cuvântul ăsta!? L-am auzit precis... E un cuvânt burghez, ca și instituția pe care o numește. Deci, fără cuvinte burgheze, se înveseli el și o strânse în brațe până când fata spuse „au”. Dacă, de pildă, noi am fi căsătoriți, ce zici, ce-am face acum?

— Depinde de cât timp am fi căsătoriți!

— Să zicem, de un an!

— Tu ce-ai face?

— Cred că aş asculta şi emisiunile pentru sate.

Râsul lor acoperi câteva clipe un tango lent şi vechi ce se transmitea la radio.

— Degeaba râzi, o muştră el. Foarte bune şi emisiunile pentru sate! Am tot vrut să te întreb un lucru, schimbă vorba Prinţul. De ce te-ai căsătorit atât de... cum să spun... atât de prematur, găsi el cuvântul potrivit.

— În sfârşit, o întrebare înţeleaptă. Mă speriasem că mă întrebi şi tu, cum întreabă toată lumea, de ce am divorţat? Mi se pare stupid, pur şi simplu, să fiu întrebată de ce am divorţat. De ce m-am căsătorit? e întrebarea cea mai potrivită.

— De ce? Ca niciodată, sunt curios.

— Am fost o tâmpită.

— Al dracului cum ne potrivim!

— Ce spui?!

— Ne potrivim. Într-un fel, şi eu sunt un tâmpit. Ce găseşti tu la mine? Ce te-a legat de mine? De ce nu mă ocoleşti?

— Poate fiindcă eşti şi tu nenorocit...

— Nenorocit, nu, protestă el. Să nu încurcăm borcanele! Nefericit, da. Asta e altceva.

— Mai bine doi nefericiţi, decât unul singur.

— Absolut. Unde-i unul nu-i putere, unde-s doi nefericirea creşte...

— Glumeşti!

— Deloc! Uite, asta mă enervează. Orice zic, lumea spune că glumesc, orice fac, lumea spune că e o joacă. Şi n-are dreptate! Pricepi? Nu glumesc, nu mă joc! Totul e o mască după care mă ascund. Odată, sunt convins, voi plăti cu vârf şi îndesat toate aşa-zisele glume şi jocuri...

— Înţeleg. Dar, de ce te enervezi?!

— Nu mi-ai spus de ce te-ai măritat, schimbă Prinţul din nou discuţia, evitând, ca întotdeauna, ceea ce-l deranja.

— E o poveste cam lungă, cam tristă şi cam plictisitoare.

— Mai pune nişte vin în pahare, porunci el. Şi pe urmă, spune-o. Am chef s-o ascult, iar până dimineaţă avem timp.

Fata a sărit din pat, paşii nu i se auzeau pe covorul moale, el o privea în întunericul odăii şi i se părea că visează. Aduse paharele cu vin. El îi ceru să pună butelia în frigider.

— Pa şi pusi, a ciocnit băiatul. Era Murfatlar roşu. Fata a sorbit puţin

din pahar și-a trecut, peste băiat, în pat.

— Te rog, spuse el cu voce iritată de propria-i slăbiciune.

— Am avut niște părinți răi... Au divorțat când eram mică. S-au recăsătorit. Tata încă de două ori; au și copii... Când a cerut-o în căsătorie, actualul soț al mamei i-a spus: „Te iau, dar fără zestre. Vii la mine cu o rochie pe tine și, eventual, cu una în geamantan. De zestre, îți repet, nu am nevoie”. Zestrea eram eu! Mama m-a lăsat la bunica și s-a măritat. Era o femeie frumoasă și-i plăcea să fie curtată, iubită... În timp ce eu îmi făceam lecțiile în bucătărie, ea se culca cu amantul în cameră. Iar tata, culmea ironiei, era prieten cu amantul mamei. Seara, jucau șah sau cărți împreună... Nu pot vorbi frumos despre mama. Îți dai seama că mi-e imposibil! Niciodată nu mi-am iubit părinții, n-am ținut la ei. Cât am stat la bunica, mai bine de zece ani, mama n-a venit o dată să-mi aducă o ciocolată, să-mi ceară carnetul cu note. Îmi spunea doar că mi-e mult mai bine la bunica decât acasă. Am crescut așa, sălbatică, fără să știu ce vreau. Pe bunica o mințeam ori de câte ori aveam nevoie. O să te dezgust?

— Tatăl meu a fost ceva mai rău decât maică-ta. Nici n-a avut bunul simț să aștepte să mă nasc, să vină măcar să mă vadă. A părăsit-o pe mama imediat... Spune!

— Nu-l cunoști?

— Nu. Nici nu doresc să-l cunosc.

— Trăiește?

— Probabil. Pentru mine e mort de mult.

— Nu știi unde e? Unde locuiește?

— Nu mă interesează. N-aș vrea nici măcar să mi-l arate cineva pe stradă.

— Formidabil!

— Ce e atât de formidabil?

— Cum ne-am întâlnit noi! Tocmai noi. De ce?

— Probabil că n-o să fim mai breji decât părinții noștri. Fiecare avem un destin în viață. Poate că nouă ne lipsește mintea sau tăria morală necesară ca să înfruntăm destinul.

— Crezi în destin?

— Dracu mai știe în ce să cred, acceptă Prințul discuția, deși știa precis că Gina nu-i putea spune nimic nou. Dar el vorbea în acele clipe mai mult pentru sine. Bău din vin și continuă:

— De ce unul cântă atât de frumos, altul scrie sau pictează, de ce unul

se naște surd sau orb?

— Talentul...

— Orb din talent, ai mai auzit așa ceva? De acord și cu talentul, dar ăla de unde vine? Din muncă? Da, și din muncă, dar nu numai din ea! E ceva ce nu pricepem noi. Să revenim la... ale noastre, spuse Prințul supărat, văzându-se lipsit de argumente. Ar fi vrut să spună mult mai multe lucruri, dar simțea că nu e în stare, că debitează prăpăstii. Și se mulțumi să precizeze ironic: „Ai crescut la bunica... Și?”

— Era o femeie tare de treabă și cam redusă. Îmi făcea tot ce-i ceream, mă lăsa oriunde...

— Mai scurtează nițel din neesențial...

— Toamna, când m-am înscris în ultima clasă de liceu eram gravidă.

— Te joci cu mine, mânzo, ai? Scurtezi de acolo de unde nu e cazul!

— O să scoli toți vecinii cu râsul ăsta, și Gina îi acoperi gura cu palma, să nu mai râdă ca un apucat.

— Vezi să nu se răcească vinul. Și-i arată paharul gol. Fata ieși în hol. El întări sonorul aparatului de radio. Adamo. Ascultară câteva minute în tăcere, cu paharele pline. Apoi, Prințul bău, observând:

— Ai auzit, zici că nu e destin. Dacă aș putea cânta așa, aș fi omul cel mai fericit de pe pământ. Nici măcar n-am auz muzical. Peste ce ai sărit?

— În vacanța din vara aceea, am fost zi de zi la ștrand, cu niște colege.

— Acolo ai cunoscut un bărbat! Nu?

— Exact. Un tip distins, cu o barbă care-l aranja, bine îngrijită, cam timid și prostuț, mi s-a părut mie la început. Venea singur, avea un pled verde și o sacoșă. Purta ochelari cu o ramă elegantă, aurită; sosea după ora două. Lucra la un institut, cercetător.

— Cerceta?

— Chimia.

— Se pricepea la combinații. Era și firesc!

— Se!

— Și ce-ți spunea?

— Era foarte cult. Știa literatură, iubea opera și teatrul, vorbea franceza și engleza. Mi-a spus că muncește enorm, mai ales noaptea, că-l cam supără singurătatea, că și-ar dori un copil...

— Înseamnă că era căsătorit și avea și copii.

— Exact. De unde știi?

— În viață sunt foarte puține cărări. Oamenii bat mereu aceleași cărări.

Te uiți bine pe ce potecă apucă omul și știi dinainte cine e, unde și cum va merge. Viața se repetă, mânzo, sfârși el, mulțumit că a spus niște lucruri adânci, pline de înțelepciune.

— Mi-a vorbit de căsătorie...

— Am înțeles. Și tu ai rămas îndată gravidă. Ce ziceam eu, cărările...

— Mă ducea în garsoniera unui amic. După amiaza, seara.

— Nopti?

— Nu, pentru că noaptea lucra. Numai noaptea putea cerceta, avea liniște.

— Foarte frumos!

— Ce e foarte frumos?

— Foarte frumos mințea.

— Într-o seară, m-a invitat la un restaurant, am cinat și, la sfârșit, mi-a spus pe un ton părintesc: „Sper că m-ai înțeles... Între noi n-a fost decât o frumoasă aventură, care va rămâne și o frumoasă amintire. Măine, plec la mare cu soția și copii. Te sărut mult, mult Ina”. Așa-mi spunea: Ina. Și-a scos o clipă ochelarii, i-am privit ochii aceia mici și cenușii, reci, și s-a îndepărtat cu pași ușori de pisică speriată, care lasă prada și se retrage tiptil... Vreau vin, Prințule!

— Foarte frumos. Se sculă din pat și aduse vin. Pe geam se vedea luna, imensa, încremenită și pustie, și nu se mai auzeau plopii.

— Ne vede, așa goi, șopti Gina.

— Numai pe noi?! Să am atâtea monede de un ban pe câți îi vede în noaptea asta... Așa, și pe urmă te-ai căsătorit?!

— Cu un subofițer de artilerie. Șmecher, țațoș și cam tâmpițel. Militar, arăta foarte bine. Uniforma îl aranja. Civil, părea căzut de pe pomul de iarnă... Avea o singură pasiune: să se plimbe prin centrul orașului. Pe corso. Zilnic. Chiar și pe ploaie. Întorcea lumea capul după noi...

— După tine! protestă Prințul. Doar nu-ți închipui că se uitau bărbații la cizmele surdului?

— Era surd puțin, de unde știi?

— Toți artileriștii sunt cam surzi. În afară de artileriștii de birou.

— I-a slăbit auzul din cauza tragerilor.

— Păi, eu ce zic? Și bea!

— Bea. Cam bea... Îl spălam, îi făceam mâncare, curat în casă, îi ajutam să-și scoată cizmele...

— Ce poezie de viață!

— Îl trezeam dimineața când suna ceasul.

— Că el n-auzea...

— Sforăia tare, încât n-auzea ceasul.

— Un moment! Iar ai sărit ceva din povestire: ziceai că ai rămas gravidă. Prințul închise aparatul de radio și bău o gură de vin.

— Am pierdut sarcina în luna treia...

— Și te-au exmatriculat?

— Nu. M-am retras. Cum puteam merge, așa, la școală?

— Cu haltera, glumi Prințul! Imposibil. Cum îl chema pe fostul tău soț?

— N-ai să râzi?

— Da' ce e de râs?

— Îți spun dacă-mi promiți că nu râzi?

— Promit.

— Paraschiv Tăcutu.

Prințul s-a aruncat cu fața în pernă. Râdea un râs vecin cu leșinul.

— Vezi, regreta Gina, mai râzând, mai în serios, că-i spuse numele. El știa una și bună. Venea acasă și mă alinta: „Treci la rastel, dragoste”. Pe urmă, somn, plimbarea de seară, pe corso, iar acasă și iar somn. Nu-i plăcea nimic, nu citea decât revista *Veac nou*. Nici la fotbal nu se ducea... Aveam o cameră și bucătărie într-un bloc nou. Într-o zi, m-a rugat să-l luăm în spațiu, pentru o vreme numai, pe fratele lui mai mare, Filon Tăcutu. Tocmai divorțase Filon a doua oară și n-avea unde să stea. Din locuința veche, a fost scos cu hotărâre judecătorească.

— Tot ofițer, Filon?

— Nu. Responsabilul magazinului *Cenușa*.

— Ce magazin?

— *Cenușa*. Acolo se vând coșciuge și se comandă cruci.

— La pompe funebre?

— Da. Ce te miri așa? Oamenii sunt și acolo.

— E sinistru. Nu mi-ar plăcea o asemenea meserie pentru nimic în lume.

— Da, dar e bănoasă, grozav de bănoasă...

— La coșciuge? La *Cenușa*? se ridică băiatul în capul oaselor.

— Idee n-ai ce bani se câștigă acolo. Știi ce făcea Filon? Coșciugul de calitate a doua îl vindea cu preț de a-ntâia. Crucile, coroanele, voalurile, la fel. Acolo, se duc oameni distruși. Crezi că se mai uită ei la un ban? Dau

cât li se cere. Durerea e mare și ei dau mulțumiți, c-o fac pentru cel dispărut.

— E sinistru, repetă băiatul, scârbit, golind paharul. Și vinul i se păru cald și fără tărie.

— Sinistru, dar pe bani.

— Treci peste coșciuge, că nu suport.

— Într-o seară, vine logodnica lui Filon la noi. M-am pregătit cu mâncare și băutură. Spre miezul nopții, sătui și amețiți de vin, ne simțeam bine. Dansam. Filon îmi povestea cu glas cald ce mult o iubește pe Maia, ce mult îl iubește Maia pe el. Și în timp ce dansam și Filon povestea și mă ținea strâns, îl văd pe Paraschiv al meu stând pe pat, lângă Maia, mângâindu-i picioarele pe sub fustă. Cred că am roșit eu de rușine. Pe urmă, Paraschiv a început s-o sărute. L-am făcut atent pe Filon: „Vezi ce face Paraschiv cu Maia, uită-te puțin la ei”. Credeam că va ieși scandal. Regretam că l-am silit să se uite. „Lasă dragă, zice Filon, așa se obișnuiește în familia noastră”, și mă strânge mai tare la piept, ba mă și sărută pe gât. În clipa aceea, l-am pus pe Filon să-și strângă lucrurile și să plece din casa mea. Și-a plecat în miez de noapte cu iubita de mână. Supărat, Paraschiv m-a obligat să-mi caut servicii. „O leafă pentru doi e cam puțin, zicea el și apoi de ce să stai toată ziua acasă, să obosești apărându-te de muște”.

— Foarte frumos, aprobă Prințul, și goli și paharul fetei. Dacă nu bei, mă obligi să lucrez la două pahare!

— M-am angajat în comerț, după sfatul lui Paraschiv. „Acolo toată lumea câștigă bine” – zicea el. O vreme, am lucrat cinstit la o magazie de textile. Pe urmă, m-am apucat de afaceri. Împreună cu responsabilul, puneam deoparte covoare persane. Le vindeam pe urmă... Pe sub mână, cu suprapreț.

— Paraschiv... Tăcutu știa?

— Firește. l-am spus.

— Și ce a zis?

— Că se câștigă bine în comerț.

— Foarte frumos.

— Nu mai tot spune așa, că mă scoți din sărite.

— E un răspuns politicos, mânzo. La urma urmei, zic cum vreau...

— Afacerea noastră a fost descoperită. Vinovății au înfundat pușcăria. Am scăpat cu o grațiere. Mi se imputau vreo 3.000. Restul am avut grijă

să-i pun la loc. Odată, am fugit cu taxiul acasă să iau bani. Mă anunțase cineva că vom avea un control. Acasă, în pat, în patul meu, Paraschiv cu Maia, logodnica lui Filon, căruia eu îi trimiteam pachet la penitenciar. Filon fusese condamnat pentru delapidare.

— O consola!

— Închipuie-ți!

— Foarte bine.

— Am divorțat de Paraschiv, nu înainte de a fi dat afară din armată pentru grave abateri disciplinare.

— Ce vrei, dragă, după atâtea trageri... Îmi plac picioarele tale că sunt reci... Și acum ce faci?

— Ce să fac? Ca și tine, nimic!

— Teribil ce ne potrivim. Auzi, mânzo, al cui e apartamentul ăsta?

— A lui Gicu, frate-meu.

— Și el unde-i?

— Ți-am spus: la barajul de la Vatra, cu soția și copiii.

— Eu n-am nici frate, nici soră... vorbi Prințul, cu o altă voce, stinsă, de parcă nu era a lui. N-am pe nimeni...

— Pe mine mă ai, șopti fata și se vârî toată sub el.

Cu tine sunt și mai pustiu...

De ce?

— Gândește-te bine și ai să înțelegi.

— Și dacă n-am să înțeleg?

— Înseamnă că ești femeie.

— Stai cuminte.

— Te vârî în mine și pe urmă spui vorba asta stupidă, pe care o spun toate femeile din lume, indiferent de culoarea pielii și de limba pe care o vorbesc.

— Ești singur, Prințule. Singur și puternic. Îți băteai pe toți copiii. Și pe cei mai mari și pe cei mai mici decât tine. De aia ți se spune Prințul. Că erai și ești puternic, frumos și mândru. Ca un prinț.

— Cât timp voi mai fi puternic și frumos, poate oare să-mi spună cineva?!

— Toată viața.

— Ce știi tu...

— De ce nu vrei să urmezi o facultate?

— Într-o zi, am să număr câte prostii spui. Facultate... Tu știi bine că la

țară nu mă duc! Nu plec din oraș. Atunci de ce s-o fac?

— Bine, dar cum vrei să trăiești?

— Găsesc eu ceva... Deocamdată sunt tânăr!

— Și pe urmă?

— Nu mă mai interesează. Voi fi bătrân.

— De doi ani, îți pierzi vremea prin cofetării, cu tot felul de derbedei.

— Ca și tine!

— Eu am fost măritată... am vrut... am încercat ceva...

— Foarte frumos, dar nu te-ai ales cu nimic.

— Cel mai bun prieten al tău, Niky, e o bestie, un escroc în stare să-și batjocorească și părinții. Tu nu-l cunoști îndeajuns, Prințule! Vocea ei trăda o rugămintă.

— Nici nu vreau să-l cunosc. Am niște afaceri cu el, le închei și gata. Cine a spus că mi-e prieten?

— Stai... Of... Prințule, zău suntem sălbatici... Sălbaticule...

În turnul vechi al unei biserici din apropiere, un clopot bătea cu sunet de fier dogit o oră târzie a unei nopți de mai. În dragostea lor, nu era nici liniște, nici speranță. Se deslușea ceva aducând a teamă sau poate a disperare.

Capitolul 2

Sunet prelung, aproape violent, al soneriei. Prințul deschise ochii: un soare orbitor inunda camera. Sări brusc în picioare și în câteva clipe își îmbracă chiloții, cămașa și ciorapii.

— Ce faci? Ce sari așa, nebunule? îl certă Gina, coborând, amețită de somn.

— Sună! N-auzi? spuse în șoaptă băiatul, evident speriat. Se auzi din nou soneria. Cineva insista cu încăpățănare. Nu deschide, o rugă el.

— Suntem numai noi, singuri nu înșelăm pe nimeni, avem dreptul, aduna fata anevoie cuvintele, trăgând pe ea un capot.

— Așa e, zâmbi el, schimonosit încă de somn. Întotdeauna reflexele mă trădează... Se așeză pe marginea patului, își scoase cămașa și respiră ușurat.

Într-un colț al odăii, rămase patul de două persoane, ca un culcuș de sălbăticiune. Când Prințul reveni înviorat din baie, Gina deschisese ferestrele și scotea pernele pe balcon.

— Ai o cafea?

— N-am. Am uitat să cumpăr. Vrei un ceai?

— Nimic. Dimineața nu mănânc și uite am și întârziat: e zece și douăzeci.

— Unde te grăbești?

— Dimineața, beau doar o cafea.

— Ai să bei în oraș. *La Melody*.

— Nu. La *Croco*. Am întâlnire cu Niky.

— Cu Niky?

— Cu el! Nu mă mai sâcâi, mânzo.

— Nu-mi place prietenia asta.

— Nici mie, dar n-am încotro!

— Cum adică?

— Și nici nu e o prietenie. Avem ceva de lucru.

— Afaceri!

— Azi merg. I-am promis. De mâine „divorțăm”. Deși nu e un om chiar atât de rău.

— Știi cine e?

— Nu suport întrebări tâmpite, zbieră Prințul. Un golan ca mine. Asta e. Un derbedeu. Ești mulțumită?

— Nu te enerva, îl rugă fata, regretând că pleca, că avea întâlnire cu Niky. M-am visat rău azi noapte...

— Lasă prostiile. Pa! O sărută pe frunte și ieși. Curentul izbi ușa cu putere. Gina se duse la geam, să-l vadă când va traversa curtea.

*

* *

Niky îl aștepta iritat. Își băuse cafeaua și coniacul de dimineață și fuma. Prințul apărură calm și mândru în ușa cafenelei. Se uită în jur, trecu în revistă fetele, genunchii lor dezveliți de fustițe cât palma și ochii lor obosiți, apoi se așeză la masa lui Niky, care-l primi rece:

— Greu te mai scoli...

— În ultima vreme, cam greu.

— Mergem până în V.?

— Cu ce?

— Ne repede un amic, cu Dacia. Într-o jumătate de oră...

— Nu prea am chef, Niky. Domniță, o strigă pe ospătară, o cafea cu filtru, vă rog.

— De ce n-ai chef?

— Să-ți spun drept, m-am săturat. Vreau să mă opresc.

— Ai văzut un om stând?

— Poate voi fi eu primul!

— Nu vei fi, Prințule. Ai nevoie de bani, de liniște...

— Vezi, tocmai asta-i: liniștea n-o mai am nici așa. Dimpotrivă.

— O s-o ai. Trebuie să mergem la mare! N-avem bani!

— Să facem rost! Altceva nu ne rămâne...

— Păi!

Niky se ridică. Îi zâmbea și îl chema o fată durdulie, la o masă vecină. Prințul îl urmări pe Niky cu scârbă. Îl ura. Știa că Gina a fost o vreme amanta lui. Niky se întoarse explicând: „A vrut un foc. Dacă știam, nu mă deranjam sau, cel mult, îi aruncam cutia peste mese”. Prințul nu-l asculta. Își bea absent cafeaua. Niky își aprinsese o altă țigară și întrebă într-un târziu:

— Ce face Gina? N-am văzut-o de mult! Și fiindcă nu primi niciun răspuns, se întoarse în scaun greoi și continuă în gând „Tot mai pun eu

mâna odată în părul ei”.

— Hai să plecăm, spuse Prințul cu voce joasă, ușor nervoasă nemaiputând suporta discuția. Lăsă o hârtie de cinci lei pe masă.

— Prea mult pentru o cafea, se miră Niky și luă banii.

— Lasă-i, i-o tăie Prințul, și puse banii la loc.

— Nu fii nervos. Ocupația noastră cere calm, răbdare și iuțeală.

Urcară în Dacia. Amândoi, în spate. La volan, ședea un bărbat destul de chel, posomorât, cu o mustață caraghioasă, ce cobora până aproape sub bărbie. Tăceau. Nu s-au făcut prezentări. Mustăciosul o porni într-o goană nebună. Cauciucurile fluierau în curbe. La marginea orașului, a oprit brusc. Prințul ridică ochii: o femeie înaltă, subțire, cu un corp de baschetbalistă.

— N-am făcut semn cu mâna, se amuză femeia, mândră de succesul ei.

— Mașina e de vină doamnă. Simte tot! spuse mustăciosul.

— N-am verighetă, protestă ea. De unde știți?

— Așa arătați, ca o doamnă. O doamnă distinsă.

— Oh, mulțumesc, nu vă osteniți.

— E meseria noastră, a șoferilor.

— Pardon! A bărbaților, interveni Niky.

— A lor, zâmbi blonda și Prințul văzu resturi de mâncare între dinții ei.

Și privi mut și indiferent pe geam. Mirosea a fân, a iarbă. Blonda avea chef de vorbă și râdea mereu. Niky se mișca excitat pe banchetă. Mustăciosul, un sac de pământ, înviase de îndată ce urcase femeia. Prințul privea câmpul cu o nostalgie ciudată, trist, așa cum n-o făcuse niciodată. „Numai bătrânii de la țară ies în ogradă sau în câmp și mai privesc într-un fel anume locurile pe care știu că le vor părăsi... Când își simt aproape sfârșitul...”

— Hei, îl strigă Niky.

Abia atunci, Prințul observă că se aflau la o parcare în centru; ceilalți trei vorbeau lângă mașină. Îi urmă plictisit. Blonda îi arunca priviri curioase. O deranja tăcerea lui, mai degrabă indiferența lui. Se salutară din vârful buzelor.

— Ce zici? Îl întrebă Niky.

— Despre ce?

— N-ai auzit?

— Nu.

— Unde ți-e capul? N-am venit să facem o afacere?!

— Și?

— Bine, să-ți explic. Blonda ne-a spus că medicul, chirurgul ăla cu Fordul roșu, pe care l-am întâlnit pe șosea, e plin de bani. Întotdeauna gonește ca un nebun. Ce-ar fi să-i luăm vreo mie, două?!

— Ideea nu e rea, spuse Prințul după o vreme. Și tu ce faci?

— Văd eu! Găsesc ceva...

— Ideea e a mea! Te rog să reții! Îi aminti Prințul.

— Ai bănuțit?!

— Eram convins c-o vei face... Cum îl cheamă pe medic?

— Mândru Pamfil.

— Ne vedem mâine, acasă. Ura!

Prințul se simți mai liniștit văzându-se singur. În urmă cu câteva zile, venise la V. tot cu o mașină de ocazie. Proprietarul, un inginer agronom dintr-o comună apropiată de V., i se plânsese că nu găsea nicăieri cauciucuri pentru mașină. În comerț, nu existau. L-a rugat chiar pe clientul său, dacă poate să-l ajute, să-i facă rost măcar de două cauciucuri. Prințul i-a povestit întâmplarea lui Niky, convins că va pune la cale escrocarea inginerului. Și iată, Niky și venise la V. Pentru cauciucuri. Intră în prima cofetărie și comandă un coniac mic. Înaintea fiecărei afaceri, el bea un coniac mic; era un calmant care-i făcea bine. Și în timp ce gusta coniacul, căuta un motiv, o soluție... Ideea o avea: „Merg la doamna doctor și cer niște bani pentru soțul ei”. De ce are nevoie de bani doctorul?! O frână bruscă și o izbitură surdă îl scoase în stradă: un camion tamponase un autobuz. Lumea năvăli la locul accidentului. Un milițian fluiera ascuțit, încercând să facă ordine. El se îndepărtă mulțumit: „Formidabilă e viața. Privești în jurul tău cu atenție și viața te învață pe loc ce ai de făcut. Vasăzică, domnul doctor a avut un accident stupid, pe șosea, și are nevoie de bani.. La telefoane răsfoi cartea abonaților și găsi adresa: Mândru Pamfil, str. Speranței nr. 30. Telefon 1401. Câteva minute după aceea, Prințul cobora dintr-un taxi în fața casei doctorului Mândru, rugându-l pe șofer să aștepte. Poarta era închisă. Sună. Doctorul avea o vilă cu două nivele, garaj sub ea, livadă cu pomi în spate, alei cu prundiș mărginite de flori și verdeață. „O greu, domn' doctor.” Pe alee, apăru o femeie mândră, într-un capot subțire de vară, care se deschidea în fața și lăsa să se vadă niște picioare cam grăsuțe.

— Sărut-mâinile, doamna doctor. Am o veste cam neplăcută pentru dumneavoastră.

— Pentru mine? se miră femeia, deschizând. Poftește, te rog.

— L-am rugat pe soțul dumneavoastră să mă ducă cu mașina până la C.

— Și? Ce-i cu asta? Întrebă femeia cu răutate. Avea fața îmbătrânită de pomezi și dresuri.

— A avut un accident de mașină, un accident banal...

— Soțul meu?!

— Da, doamnă. Nu vă speriați, o nimica toată.

— Ce-a pățit? se neliniște femeia, strângându-și capotul.

— Nimic, doamnă. A lovit un cal. L-a omorât. Fordul e mașină tare, i s-a îndoit puțin masca și bara de protecție. Domnul doctor așteaptă miliția. M-a rugat să vin să vă cer niște bani. 2.000. N-avea destui la dumnealui. Trebuie să se împace cu țăranul.

— Care țăran?

— Proprietarul calului, doamnă.

— A, da... Zici că doctorul n-are nimic? Sigur?

— Nu, doamnă.

— Încă n-a făcut prostii din astea... Spune-mi, n-a fost o depășire necugetată?

— Ba da, doamnă. S-a angajat într-o depășire periculoasă.

— I-am spus eu că dintr-o depășire necugetată îi, va veni sfârșitul. E grozav de imprudent. Câți bani a cerut?

— 2.000.

Cucoana s-a îndepărtat cu același pas egal, atentă să nu-și tulbure ținuta. Și tot la fel s-a întors. L-a măsurat curioasă pe băiat, întrebându-l:

— De unde îl cunoști pe domnul doctor?

— M-a operat. I-am fost pacient, doamnă. Dacă doriți, vă dau buletinul să vă notați datele, spuse grav Prințul, și caută în port-act, unde avea un buletin furat.

— Nu e nevoie. Să-i spui că banii sunt de la mine.

— Da, doamnă. Și Prințul vru să adauge: „Buni și de la dumneavoastră”. Sărut-mâna. Urcă în taxi și trânti ușa cu putere, în timp ce doamna doctor se îndepărta mândră și netulburată pe alee, cu același pas egal.

*

* *

Seara, s-au întâlnit din întâmplare la *Tabac-Cafe-Bar*, Niky ședea la o

masă cu o țigăncușă ordinară, care-i ghicea în cafea.

— Ura, bătrâne, îl salută Prințul și se așează obosit. Tanti cine e?

— De culoare! Jucătoare de culoare, se distra Niky și țiganca râdea ca o proastă „studiind” zațul. A mers bine? Întrebă Niky.

— Perfect. Și Prințul își aminti cu plăcere momentele în care o escroca pe doamna doctor, teama și emoția aceea, greu de descris, când se juca cu ea ca un copil cu un pește prins în undiță.

Niky comandă două vodci mari, aprinse o țigară, simțind nevoia să se laude:

— Am împachetat în ambalaj curat două cauciucuri vechi, uzate și le-am dus doamnei inginer. Mustăciosul m-a dus cu Dacia până la grădinița unde lucrează doamna... I-am cerut 1000 de lei. A luat bani împrumut de la colege, că n-avea la ea, și mi-a dat bucuroasă că-i face soțului o frumoasă surpriză chiar de ziua lui. Și i-a făcut-o nenorocitului...

„Prostul, îl detesta Prințul. A mai cărat două cauciucuri. Nu e elegant, n-are rafinament... Cât despre bani, m-a mințit. Sunt în stare să fac pariu pe orice că a luat 1500!.. Gustă vodca, enervat. Venise în oraș speriat puțin. Și nu știa dacă trebuia sau nu să spună cuiva ceva. Țigăncușa, se plictisea.

— Ei, ce vezi acolo? o întrebă Niky.

— Nu e de bine, e de rău, râse piranda.

— Zi-i și de rău...

— O să ai bani mulți, da banii ăia o să fie amari.

— Hai, cară-te, cară-te, insistă Niky. O să-mi ghicești mâine mai bine.

— Să-ți dea Dumnezeu noroc în dragoste și sănătate, Niky. Și țiganca ieși.

— Bătrâne, mi se pare că am încurcat-o, nu se putu abține Prințul.

— De ce? Ai greșit undeva?

— Am primit o citație. Pentru mâine, la procuratură!

— Foarte frumos, îl imită Niky. Înseamnă că e bine.

— Cum, bine?

— O să mergem împreună!

— Ai și tu? rămase încurcat Prințul.

— Am. La ora 18.

— De ce ne cheamă? Prințul se liniști, auzind că e chemat și amicul lui, dar apoi îl cuprinse teama din nou. Ne-au mirosit cu ceva...

— Fii serios. Noi suntem onești, îl încuraja Niky. N-au probe, dovezi...

Nu ne pot face nimic.

— Noroc, închină Prințul.

— Noroc.

Vodca era rea, fără gust... Un bătrân cam uzat îl salută pe Niky din ușă. Acesta se ridică și aruncă o hârtie mototolită de 25 de lei pe masă:

— Plătește, am o treabă. Ne vedem mâine, acolo!

Prințul rămase singur. Alți cunoscuți se perindară la masa lui, îi primi fără chef și bău câteva vodci la rând. Când avea vreun necaz, bea mult, se droga să poată dormi adânc. Noaptele în care îl mustrau fapte și amintiri i se păreau lungi și îngrozitoare...

Capitolul 3

Pe niște bănci, într-o sală de așteptare, ședeau blazați, cu priviri imbecilizate, niște făpturi ciudate. Niște făpturi sfârșite. Băieți păroși, bărboși, zdrențăroși, fete grase sau slabe, cam jengoase. „Ce cauți aici?” se întrebă Prințul și rămase într-un colț, în picioare. O fată drăguță, brunetă aducând a japoneză cu ochii ei migdalați, ieșea și striga, din când în când, câte un nume. Veni și Niky, ceva mai cu grijă pieptănat și îmbrăcat, observă Prințul.

— Ești cam palid, aruncă Niky.

— Aiurea... Mi-e nu știu cum, când văd adunătura asta.

— Ne cheamă să ne ofere posturi! Slujbe! Să nu mai vagabondăm. Pricepi?

— Și dacă noi nu vrem? Dacă n-avem nevoie?

— N-avem și gata.

— Precis despre asta e vorba?

— Mi-a spus un om de încredere. O nimica toată. Ia o țigară.

— Nu, mulțumesc.

— Mircea Birăescu, strigă secretara, și Petre Baci. Prințul se apropie și o salută politicos. Fata îi zâmbi și-l măsură mirată, iar el ridică din umeri. Intrară pe o ușă pe care scria: Procuror-șef. Înăuntru, o masă, mai multe scaune și câțiva oameni. Un fel de comisie.

— Citațiile, ceru individul din mijloc, cu figură de intelectual de rasă, după cum observă Prințul.

— Pofțiți domnule procuror, se grăbi Niky.

— Sunteți prieteni?, întrebă procurorul.

— Oarecum, spuse Niky.

— Poți să-mi spui și mie cum vine asta: oarecum!?

— Suntem, recunosc Niky, zâmbind.

Procurorul scria ceva într-un registru și-i fixa, în răstimpuri cu privirea. Prințul era îmbrăcat ca de obicei, elegant. Purta o cămașă iugoslavă vișinie, cravată albă, pantaloni gri în dungi, din stofă scumpă și pantofi făcuți la comandă. Niky avea o cămașă în carouri, blugi vechi, șterși și sandale noi, cu verigi mari de metal, de credeai că sunt pentru soldați, din echipamentul lor de vară.

- Cum te cheamă? i se adresa procurorul Prințului.
- Petre Baci.
- Câți ani ai?
- 21.
- De ce nu lucrezi?
- Vreau să urmez o facultate, tovarășe procuror, minți Prințul, orientându-se pe loc asupra situației.
- De doi ani stai fără servicii!?
- Da. Am dat examen de admitere, dar n-am intrat.
- Și din ce trăiești? Ești îmbrăcat bine, curat... De unde ai bani?
- Îmi dă mama, mai mă ajută bunica, se bâlbâia Prințul, simțindu-l alături pe Niky străduindu-se să nu râdă. Îl pufnea și pe el râsul.
- Nu ți-e jenă, om la 21 de ani să trăiești din ceea ce-ți dă mama? Și bunica? Unde lucrează mama?
- Țesătoare, tovarășe procuror.
- Ce facem? Servici sau...
- Dau examen, în toamnă, la facultate.
- Sigur?
- Sigur, tovarășe procuror.
- La ce facultate?
- La educație fizică.
- Buuun! Dar să faci bine să mai lași cofetăriile, să mai stai acasă și să înveți.
- Am înțeles, tovarășe procuror, spuse, supus și sobru, Prințul.
- Și p-ăsta să-l lași, că nu e de tine. Îți spun, pe cuvânt de onoare, că ajungi rău dacă nu te lași de el. Birăscule, vino mai aproape. Cu tine e mai complicată povestea... De ce nu lucrezi?
- Eu, tovarășe...
- Stai o clipă. Ce sunt părinții?
- Mama e femeie de serviciu...
- Și tata?
- Pensionar de boală.
- Ce boală?
- Ceva cu plămânii.
- De ce nu lucrezi?
- N-am unde, domnule procuror.
- Să-ți găsim un loc... Ai antecedente penale?

— Am.

— Pentru ce ai fost condamnat?

— Am fost condamnat, domnule procuror.

— Știu! De ce nu vrei să spui? Ți-e rușine? Ai fost condamnat de trei ori: pentru înșelăciune și uzurpare de titluri 2 ani, pentru înșelăciune din nou un an și pentru înșelăciune și fals în acte 4 ani închisoare. Așa e?! țipă procurorul.

— Da.

Prințul asculta nedumerit. Nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Ba chiar hotărî ca, de a doua zi, să încheie socotelile cu el. „Șapte ani...”

— Câți ani ai? întrebă un bărbat cărunț, cu ochelari, care ședea în dreapta procurorului, luând în mână o fișă.

— 26, răspunde Niky.

— În ultimii patru ani, Oficiul forței de muncă ți-a repartizat 31 locuri de muncă. Scrie aici, negru pe alb.

— Da, dar nu mi se potriveau.

— De ce? interveni procurorul.

— Aș fi vrut o funcție într-un birou, domnule, procuror.

— Câte clase ai?

— Șase.

— Atât?

— În clasa VI-a m-au exmatriculat.

— De ce?

— De bun ce am fost.

— Cu șase clase, ce crezi, în ce birou ai putea lucra?

— Nu să lucrez.

— Dar ce să faci?

— Să împart, acolo, niște hârtii...

— Ditamai omu', nu ți-e rușine? Să împărți hârtii... La ce școală ai urmat șase clase?

— La aia de lângă biserica cu ceas în turn...

Prințul izbucni în râs. Nu-și închipuise niciodată că Niky putea fi atât de tâmpit. Și cei de la masă au râs cu poftă.

— Birăescule, azi ce ai mâncat?

— A făcut mama niște cărălabă cu costițe de porc.

— Mama te ține ca pe un trântor?!

— Mănânc rar acasă. Iau masa în oraș, de obicei.

- La *Uzina de reparații* ai lucrat două luni, citi procurorul din fișa lui.
- N-am rezistat mai mult, domnule procuror.
- Niky făcea acum dinadins pe prostul.
- De ce?
- N-avea cine să-mi pună dimineața mâncare și fără mâncare nu pot lucra.
- Tu glumești acum, eu o să glumesc pe urmă! Nu te-am chemat aici să faci bășcălie. Înțelegi? La *Victoria* ai lucrat la o magazie...
- Tot două luni.
- Și-ai plecat. Motivul?!
- Acolo ne-am înțeles rău cu șefii. Altfel nu plecam că era bine la magazie.
- La *Progresul* ai stat un an?
- Da. Era post bun. Îmi plăcea.
- Atunci de ce n-ai rămas?
- Aveam salar foarte mic.
- Ce ai lucrat acolo?
- Transportam lăzi cu un electrocar.
- Bine! La *Someșul*?
- M-am încurcat cu femeia de serviciu și m-au dat afară.
- La D.C.A.?
- Nu m-au primit. Aveam deja antecedente.
- La Armătura?
- N-am lucrat decât șapte zile. Trebuia să stau opt ore în picioare și să-mi fac norma. Lăcătuș-mecanic.
- Electrometal?
- Acolo era miros greu. Nu suportam mirosul. Mi-am dat demisia.
- La I.C.C.?
- M-au pus la săpat canale. Am refuzat de la început să muncesc muncă brută.
- Bine, măi omule, ce vrei să faci? Unde vrei să muncești?
- Aș învăța șoferitul. Cred că e o meserie care mi-ar plăcea.
- Uite ce e Birăescule, una și cu una fac două: ți-a sunat ceasul. Ori muncești, ori te trimit la pușcărie. Tovarășe Preda, unde îl dăm să se califice într-o meserie bună? Ce avem?
- La *Progresul*, lăcătuș mecanic. Are meserie!
- Perfect. Fă-i ordinul de repartiție.

— Da de ce să mă trimiteți în pușcărie? Întrebă Niky.

— Dacă nu te duci acolo și nu lucrezi zi de zi, s-ar putea să ne întâlnim din nou!

— Pentru ce?

— Vagabondajul se pedepsește. Stai prin cofetării și restaurante, om de 26 de ani, și faci afaceri!

— Sunt un om onest, domnule procuror.

— Dovedește-mi-o. Poftim! Dacă până la întâi nu ești încadrat, nu mai stăm de vorbă.

— Domnule procuror, dar întâi e poimâine?!

— Liber. Nu am ce discuta cu tine. Mânzule, să nu te mai văd prin cafenele. Tovarășul căpitan de la miliție, arătă spre un tânăr din stânga lui, dacă te găsește, o încurci, îl amenință pe Baci.

— N-o să spuneți că nu mai e voie în cofetării, observă ironic Prințul, amuzându-se de expresia „mânzule”. „M-a ghicit”.

— Birăescule, îi spuse procurorul când Niky deschise ușa, să nu mai faci pe prostu’, că nu te crede nimeni.

Prințul aruncă o privire lungă fetei, secretara șefului, spunându-i:

— Ne pare rău că plecăm!

— Nu cred, râse fata. Mai rămâneți atunci...

— Doamne ferește, zâmbi Prințul și bătu cu degetele în spătarul unui scaun.

*
* *

În stradă, Niky îl cotea:

— Avem o afacere mare! Dăm lovitura și gata.

— Ești nebun.

— Termină!

— Abia ieșirăm de la procuratură și ție îți vin altele în cap? Ești nemaipomenit!

— Sunt obișnuit cu intimidări de genul ăsta.

— Și dacă te înhață?!

— Fii serios. N-au de unde să mă salte. O întind din oraș! Ei uită de mine și s-a zis!

— Treaba ta.

— Prințule, ne vedem peste două ore la cramă, la gară! Jos, în spate.

Avem de pus la cale ceva serios. Vii?

— Nu știu.

— Prințule, fără tâmpenii. Da sau ba? După afacerea asta și eu țin să ne despărțim. Nu ne potrivim. Bine?

— De acord.

— Dar vii?

— Vin.

— Pe onoarea ta?

— Pe onoarea mea, Niky.

*

* *

Prințul rămase pustiu și descumpănit. Știa că Niky fusese condamnat o dată, pentru un fleac, o înșelăciune. Ceea ce auzise cu câteva minute mai înainte, la procuratură, despre el, îl dezorientase complet. Se plimba încet, fără chef, pe străzile înțesate de lume. Ieșeau studenții de la cursuri. Era zăpușeală. Ar fi băut ceva tare, un coniac, o vodcă. Singur însă nu intra în cârciumă. Căută o cofetărie, pe cât posibil fără cunoscuți. Voia să rămână singur cu gândurile lui. Hoinări prin oraș până seara la zece, când coborî în crama de lângă gară. În spate, la locul lor știut, Niky și un individ cam deșirat, blond și osos, cu o haină soioasă de velur verde pe umeri, mâncau.

— Să vă prezint, se ridică Niky. Domnul Alexandru Coajă, spune-i Sandu. Prietenul meu, Prințul. Și Prințul simți în palma lui o mână rece, cu degete lungi și subțiri. „Hoț de buzunare”, conchise el.

— Ce mănânci?! întrebă Niky.

— Știu eu...

— Ficatul cu ceapă e excelent, spuse Sandu Coajă.

— Un ficat cu ceapă, acceptă Prințul.

— Mâncăm și o întindem, spuse Niky, uitându-se la ceas. La unsprezece, începe miliția o razie de noapte: caută vagabonzi. Uite despre ce este vorba, continuă el împingând farfuria goală și ștergându-se cu un șervețel: – Bunicul lui Sandu are o colecție de bani vechi. Printre ei și hârtii de o mie de mărci de pe vremea Austro-Ungariei. Din 1916 și 1910. Trebuie să-i furăm niște mărci. Bătrânul e cam senil și ține la ele. Nu vrea să le dea de bunăvoie. Dăm o fugă pentru două zile până la R.

— De ce nu le sustragi tu? spuse Prințul, cântărindu-l pe Sandu Coajă.

Ți-e mai ușor.

— Nu pot, Prințule. Zău. E vorba chiar de bunicul meu. Sunt și eu om.

— Nu furi nimic. Hârtiile nu mai au nicio valoare.

— Pentru noi, au o mare valoare, rânji satisfăcut Niky și turnă vin în cănila de pământ.

— Mi se pare că azi nici nu există hârtii de a mie de mărci.

— Parcă toată lumea știe, plescăi nemulțumit Niky.

— Din zece înși, dacă știu doi, întări Coajă.

— Ideea e bună.

Prințul o acceptă, convins că e ultima lor aventură. „Fac rost de niște bani pentru un concediu la mare și pe urmă îmi văd de treburi singur. Ies din orice combinație”.

— Când plecăm? Întrebă Prințul.

Niky se uită la ceas:

— Peste o oră. Avem trei bilete clasa întâi până la R.

*

* *

Se instalară comod într-un compartiment al Balt-Orient-Expresului. Sandu Coajă și Niky adormiră repede. Sandu sforăia subțire, dormind cu capul pe măsuta de sub geam. Lângă el, întins pe toate cele trei locuri, Niky horcăia greu, zbuciumându-se în somn. „Dorm de parcă s-ar duce la nuntă... Cine știe cum ne întoarcem, dacă ne mai întoarcem.. Scaunele erau moi, el încerca zadarnic să adoarmă. „Înapoi poate venim cu o dubă. De fiecare dată, spun *ultima oară* și nu mă pot opri. Tata trebuie să fi fost un mare spărgător, un bandit... Altfel, de unde ar fi în mine sângele ăsta care nu-mi dă pace și mă mână mereu...? Mă sufocă! Biata mama, s-a chinuit să mă vadă mare și habar n-are ce a crescut. Într-o zi, va afla, va trebui să afle totul... Din ziua aceea, nu va mai fi om! Nu, n-are nicio vină. Nu s-a recăsătorit. Pentru mine. „Copilul meu n-are tată. Dacă m-aș recăsători, aș risca să-l las și fără mamă”, spunea odată unui musafir. „Ce bine ar fi să se ciocnească expresul... Totul s-ar sfârși frumos. Lumea m-ar plânge... Ar fi păcat, ar fi groaznic să moară și oameni nevinovați...”

Se uită pe geam. Era numai noaptea. În dreptul cantoanelor sau gărilor, expresul cădea ca un tunet de fier și se depărta apoi în noapte. Prințul adormi târziu, spre ziuă.

Capitolul 4

Dimineața, în gara R. soarele scâldea totul în lumina lui violetă. Coborî Niky, apoi Prințul, căscând, cu ochii umflați de somn, amețit. Rămase lângă vagon, descumpănit.

— Ce faci? îl strigă Niky, care se îndepărtă puțin. Și-l așteaptă să se apropie.

— Sandu nu vine? întrebă zăpăcit Prințul.

— Nu. Nu e bine să fim văzuți împreună, spuse Niky cu voce joasă. Aici e cunoscut! Pricepi?

— E de meserie?!

— Nici vorbă. Cum o să fie? se întărește Niky. E sfânt!

— Ce face? Și Prințul se opri derutat.

— E sfânt. Stă în ramă la catedrala Sfântul Mihail și când se plictisește coboară, bate cârciumile cu muzicanții după el, face afaceri serioase, bea și înnoptează la gagici.

Prințul se duse direct la o fântână și se spală pe față, pe mâini și pe gât. Bău apă rece până simții un junghi ascuțit în stomac. Se trezi de-a binelea totul i se părea altfel. Își șterse fața cu batista, sub privirile nerăbdătoare ale prietenului său; respira adânc să se învioreze.

Niky mergea cu un pas înaintea Prințului, aplecat, greoi, de parcă ducea cine știe ce povară în spate. Purta aceiași blugi roși și o cămașă maro, deschisă aproape la toți nasturii, ce lăsa să i se vadă pieptul păros, pe care se bălăngănea o cruce mare de fier, atârnată de un lanț gros, din metal ordinar. Ca întotdeauna, Prințul avea grijă de ținuta lui: pășea elegant, îmbrăcase cămașa vișinie cu mânecă lungă, pantaloni de culoarea cafelei cu lapte, din tergal, cu buzunare oblice. N-ai fi zis că sunt prieteni. Dimpotrivă, ai fi jurat că nu sunt. Niky a oprit un taxi care i-a dus în centru. Au intrat într-o braserie mică, foarte curată, liniștită la ora aceea. Un bătrânel își bea ceaiul.

— Ce-am putea mânca? întrebă Niky.

— Câte o pereche de crenvurști și câte o bere rece, aruncă flegmatic Prințul, enervat de fața aceea pocită, de boxer prost, de bovină, cum îi plăcea să-i spună lui Niky.

— Nu știam ce vreau! De câteva zile aveam poftă să mănânc ceva ușor

și consistent și nu găseam ceea ce preferam: crenvurști. Sigur că da! Și a început să bată cu degetele lui groase un ritm aiurea, pe masă.

— Tâmpitul ăla nu putea să salte singur hârtiile, spuse Prințul privind în stradă.

— Ți-a motivat doar, se enervă Niky. E și el om sensibil. Și apoi, bunicu-său l-a crescut și l-a dat la școală.

— Ei, și?!

— De ce să lucreze singur, când poate lucra altcineva pentru el?! Niky se întinse peste masă să pipăie sticla de bere, să vadă dacă e rece. Primul pahar îl goliră pe nerăsuflăte. „Buuunăă”, gemu Niky de plăcere și începu să înfulece crenvurștii. Din câteva înghițituri îi puse bine și șterse farfuria. Prințul mânca încet, indispus. Întrebă, rămânând cu ochii pironiți pe geam:

— Ce facem?

— Bunicul lui Coajă locuiește pe strada Mureșului 19. Am împărțit sarcinile. Sandu trece după-amiază pe la el și lasă deschis geamul de pe palier. Pe acolo, voi intra eu. Mărcile sunt în camera din mijloc, într-un scrin. Cheia de la scrin se află într-un bibelou, un ou care se deșurubează. Trebuie doar să-l scoatem pe bătrân la o scurtă plimbare. Asta e sarcina ta.

— De obicei, iese?

— Nu. Se plimbă numai în grădină.

— Telefon?

— Are. 17843.

— Revoluția lui Horia, Cloșca... plus noi, 3, memoră Prințul numărul.

— Ce face? nu înțelegele celălalt.

— Nu face nimic. La ce oră trebuie să-l scot?!

— La opt fix. În fiecare seară, la opt fix, dă de mâncare peștilor. Are vreo zece acvarii.

— Ce meserie a avut bătrânul?

— Profesor de istorie.

— Deci, oarecum cunoscut în oraș, mormăi Prințul. Și bătrâna?

— Bătrâna e mai tânără cu 20 de ani ca el și lucrează la fabrica de basmale *Avântul*. Eleonora Coajă.

— Înseamnă că e nevoie să-i mințim pe amândoi?

— Nu, nu îl liniști Niky. Bătrâna lucrează în tura de după-amiază. Cu ea n-avem probleme. Se în toarce acasă la ora 22.

— La ora 21, fix, ne întâlnim în gară, preciză Niky.
— Nu-mi plac garile. Ar trebui să oprim o cameră la hotel. La un hotel de lux.

— Nu stăm aici. O întindem!
— Nu văd de ce atâta grabă, de ce să fugim mereu ca niște disperați?!
— Fără urme. Nu trebuie să lăsăm urme.
— Buletinele false nu sunt o urmă.
— Ba da. Sunt! Și un fir de păr e o urmă, ascultă-mă pe mine, nu degeaba am stat câțiva ani acolo!

— Dacă zici tu, aprobă Prințul.
— Mergem să vedem casa.
— Te duci tu. Pe mine nu mă interesează.
— Da' îl scoți pe bătrân?!
— Du-te liniștit. Nu va fi acasă.
— Cum procedezi? Te-ai hotărât?
— Deocamdată, nu știu. Până deseară, găsesc soluția cea mai potrivită.
— Și unde te duci? Întrebă cu glas rugător Niky, temându-se să nu i se întindă vreo cursă.

— Nu tot miorlăi, îl înțepă Prințul cu plăcere. Bătrânul nu va fi acasă. Îți promit. Ura. Și se ridică îngândurat. Soarele ardea brutal. Trecătorii căutau fâșiile de umbră de lângă pereți. El își cumpără un slip cu 14 lei și se duse la strand, unde petrecu în liniște o zi frumoasă. Mâncă o plăcintă dobrogeană la restaurantul strandului și bău o bere, la dejun, iar de la cinci la șapte, ca să se deconecteze, se duse la un film. *Un dolar găurit*.

Mirosea viu a tei înflorit, seara aducea o adiere de vânt rece, de câmp plouat. Era o stradă numai cu tei. Respiră cu plăcere aerul acela odihnitor, mulțumit că știa ce are de făcut. Un taxi îl duse la clinica de chirurgie, serviciul de urgență. Curtea, aleile și băncile erau pline de bolnavi. „Singura fericire pe lume e sănătatea”. Sună la o ușă mică, de serviciu. Deschise un omuleț în halat alb și spuse ca un papagal:

— Vizitele, joi între orele...
Prințul se întoarse și se uită în urmă, să vadă cui se adresa portarul. Și-l întrebă:

— Cu cine vorbești?
— Ce doriți? Întrebă portarul, zgâind ochii.
— Dacă ești amabil, cine e medic de gardă?
— Domnul doctor Pinteau.

— Medic primar?

— Domn' doctor Domide.

— Mulțumesc! Și-i puse 5 lei în palmă.

— Fără, tovarășu', noi nu... Hârtia rămase în mână lui. Să trăiți, să trăiți, și portarul îl strigă: – Tovarășu', dacă aveți pe cineva...

Prințul dispăru după colțul clinicii. Știa unde vine centrul orașului și porni pe jos, în plimbare, să vadă societatea care iese seara la promenadă. Bău o cafea și un coniac mic, drogul lui obișnuit și necesar, se interesă într-o librărie de ultimele noutăți, salută respectuos o femeie tânără, frumoasă, pe care nu o cunoștea, iar la opt fără zece intră la telefoane și-l sună pe bătrânul Coajă. „Cu domnul Coajă, ceru el cu glas sigur și atent. Da, dumneavoastră? Am onoarea, doctorul Pinte la telefon, de la urgență. Vă rog să nu vă speriați domnule Coajă, nu e nimic grav. Soția dumneavoastră și-a fracturat o mână. I-am și pus deja fașa gipsată. Alo, nu, nu e nimic grav. A căzut pe scări. Sigur, sigur, da... Vă rog veniți s-o luați acasă. Nu, nu simte nimic... Nu doare... Vă aștept. Omagiile mele”. Prințul aruncă receptorul în furcă cu sete, ca o carte mare care hotărăște soarta jocului.

*

* *

Niky străbătea agale strada Mureșului, înregistrând totul. Se temea să nu se întâmple ceva neprevăzut. Ar fi fost prea stupid să fie surprins într-o asemenea împrejurare, ce părea sigură. Risca prea mult. Și nu prea avea încredere în Prinț. „Pun mâna pe mărci și o întind. Prefer să mor de mâna mea, decât de a altora. Nu-și mai continuă gândurile, căci îl văzu pe bătrân ieșind agitat, cu o haină în mână. „Al dracului bestia de Prinț!” Se apropia de casa cu numărul 19. Strada era liniștită. Observase unde puse bătrânul cheia. În fața porții, se opri: în curte nicio mișcare. Aruncă țigara și o apăsă lung, cu piciorul. Nu-l vedea nimeni. Trecu mâna peste gard și găsi cheia. Deschise. În jur, liniște. Străbătu aleea cu aerul că nu e sigur de adresă și caută pe cineva. Urcă cele câteva trepte ale palierului. Nu se auzea nimic, niciun zgomot, nicio mișcare. Bătu ușor în ușa ce dădea în hol. Nimic. Ciocăni din nou. Distinse vag bătăile unui ceas de masă. Trecu după ușă, împinse fereastra; cedă. Trecu ușor peste pervaz. Oul... Cheia... Scrinul. Într-o casetă, o adevărată colecție de bani vechi. Hârtii de o mie de mărci, noi nouțe, dar din 1910. Un teanc! Numără 15 bucăți! Din nou,

cheia, oul, pervazul... Apropie fereastra. Portița de la intrare se deschise. Pași ușori pe alee. „O femeie” – intui el după pași. Vru să fugă prin grădină. Renunță. „Căutam un amic: Cornel Pop”, se încurajă. Și porni hotărât spre poartă, tușind.

— Coji de pâine, boierule, îl opri o țigancă.

— N-am. Caută în vecini, o repezi el și observă că era frumoasă, pictată parcă de Grigorescu.

— Hai, boierule, caută ceva coji...

— Altceva nu vrei pirandă? porni Niky spre poartă.

— Altceva are piranda, boierule, și-și legă basmaua mai strâns sub bărbie. Avea degete lungi, fine și subțiri.

— Ce mână ai! se miră Niky.

— Frumoasă. Lucrează piranda numai la fulgi și la mângâiat bărbați. Ieși pe poartă, mișcând leneșă din șolduri, urmărindu-l cu coada ochiului, și-i zâmbi cu părere de rău..

*

* *

Dinadins, Prințul se duse la gară în ultimul moment. Niky ronțăia semințe, căutându-l prin mulțime din priviri. Când îl văzu, o luă înainte, ieși pe peron și urcă într-un vagon de clasa întâi. Prințul îl urmă. Pe tablita vagonului citi destinația. Într-un compartiment, Sandu Coajă îi aștepta.

— Plecam fără tine, îl muștră Sandu.

— Mare pagubă, strâmbă din nas Prințul, convins că Niky n-avea curajul s-o facă atât de repede.

— Cum l-ai păcălit pe bătrân? se interesă Niky.

— Foarte elegant. A mers?

— Fără probleme.

— Bravo, îl felicită rece Prințul, se așeză și scoase un ziar. Citea. Ar fi vrut să știe cât a luat, dar n-ar fi întrebat pentru nimic în lume. Sandu nu rezistă însă:

— Câte bucăți ai luat Niky?

— N-are importanță, îi râse în nas Niky, ronțind mulțumit semințe. Tăceau. Fiecare se gândea cum să scape de celălalt. Sandu Coajă se temea să nu fie fentat, să rămână fără nimic. Și hotărî să nu doarmă deloc în noaptea aceea. Niky socotea că e mai bine să fie aliat cu Sandu, deoarece

era mai prost și mai ușor de păcălit. De Prinț, nu mai avea nevoie, dar nici nu era cuminte să se despartă acum! Și-l laudă cu voce caldă:

— Ești formidabil. L-ai scos pe bătrân atât de elegant.

„Hai sictir” spuse Prințul în gând și citi mai departe. Trenul gonia în noapte.

Capitolul 5

Individul gras și transpirat, pe care l-au necăjit muștele în timpul somnului, și așa destul de agitat, s-a trezit speriat, și-a luat valiza mare și grea icnind, și a ieșit pe culoar, fără să spună nimic.

— Hai noroc, căciulă, zise Niky, trântind ușa compartimentului. Balt-Orient-Expresul îi aducea înapoi la C. Păreau bine dispuși, în răstimpuri, spuneau câte un banc, glumeau, dar, de fapt, se suspectau cu atenție. Fiecare pândeă clipa prielnică să înșele sau s-o evite pe cea în care ar fi putut fi în șelat. Erau asemenea unor fiare în fața prăzii, agitate, întărătate, neștiind cum s-o împartă, care dintre ei să-și ia partea mai mare. Se opriseră două zile în D., un târg de provincie, unde au plasat o hârtie de o mie de mărci contra cinci mii de lei. Au vrut mai mult, dar au fost siliți să se mulțumească numai cu atât. Prințul și Niky au luat câte două mii, Sandu Coajă – o mie.

— Ce facem? Întrebă Niky, aruncând țigara pe geam.

— Mai puneți-vă și voi mintea la contribuție, vorbi rar Prințul, citind *Sportul*.

Sandu și Niky schimbă priviri neputincioase. Expresul lăsa în urmă gări pustii, ridicând nori de praf.

— Peste zece minute, suntem la C., observă Niky. Prințul se uită la ceas și lăsa de o parte ziarul:

— După părerea mea, avem o singură soluție: va acționa numai Sandu, deoarece e necunoscut. Pe urmă, va dispărea din C. Noi o să-l ajutam din umbră. Plasăm hârtiile, împărțim banii, și-o ștergem strategic câteva săptămâni. Fiecare unde are chef.

— E bine așa, aprobă Niky. Ne interesăm cine are nevoie de mărci, unde le-am putea plasa. Cu mare grijă, însă.

— Perfect, se pomeni Sandu vorbind, așa ca să nu tacă.

— Sau, dacă vreți, putem să împărțim acum mărcile... Parcă e ceva mai simplu și mai comod, spuse Prințul, curios să vadă cum vor reacționa ceilalți.

— E o idee, silabisi Sandu și se opri; întâlnise privirea fixă a lui Niky.

— Nu zic că n-ar fi bine, dar, dacă rămânem fiecare cu mărcile, ne expunem prea mult... Prea depinde unul de prostia celorlalți – explică

Niky.

Tăcere. Expresul tuna ca o armă peste ace.

— Ține-le tu, spuse într-un târziu Prințul. E mai bine. Știa că dacă le-ar fi împărțit pe loc, Niky i-ar fi înșelat mai rău. Îl disprețuia pentru că nu voise să spună câte hârtii de o mie a luat din scrinul bătrânului.

— Atunci, ne vedem mâine, la zece, la Croco, preciză Niky.

— În regulă, aprobă Prințul și ieși din compartiment. Trecu prin vagoane și coborî singur în C.. Se săturase de ei. Seara era răcoroasă, norii pluteau deasupra orașului. O luă încet, pe jos, gândind mereu cum ar putea plasa mai sigur și mai rapid niște mărci. Era obosit, două zile și două nopți moțăite în tren, emoții, nervi, drumuri cu mașini de ocazie și mereu mutrele acelea care-l agasau, – cea pocită, de boxer, imbecilizată și bovină a lui Niky, cea informă, lungă și strâmbă a lui Sandu Coajă, un individ complexat sau slab dezvoltat. În drum spre casă, mâncă un ciolan cu fasole la *Zahana*, bău niște bere și, ca desert, o tablă de ciocolată amăruie de cinci lei. Își aminti de Gina și se răzgândi. Cumpără o cutie mare cu fondante și se întoarse în centru, la ea. Din curte, zări o lumină ușoară la geamul ei. „O fi de la radio sau de la veioză. E acasă. Nu sun, să nu mă recunoască! Îi fac o surpriză. Sau sun altfel”. Sună de două ori, lung. Tăcere. Mai sună tot de două ori. Nimic. Ciocăni. Liniște. Ascultă atent. „Și totuși înăuntru e lumină!” Se aplecă și privi prin gaura cheii. Se vedea bine mijlocul unei femei. Și peste acel mijloc, o mână atârând obosită. O mână mare, păroasă, de bărbat. Prințul recunoscuse apoi inelul de aur, pe care-l purta Niky. Și înțelese de ce, în gară, Niky, grăbit, a oprit primul taxi.

*

* *

Proaspăt ras, îngrijit, cămașă albă, pantaloni gri cu carouri, pantofi de lac, Prințul privea lumea cu un dispreț total. Se ducea la întâlnire, deși îi era silă de cei doi. Nu-și băuse cafeaua de dimineață, nici coniacul. Își freca nervos mâinile. „Trebuie să-i plătesc toate datoriile lui Niky, inclusiv «somnul» de azi – noapte”. Soarele ardea cu putere și lui îi plăcea. Sandu și Niky erau la datorie, pe terasă, la *Croco*.

— Ați dormit bine? întrebă Prințul fixând cu privirea o puștoaică ce fuma cu gesturi leneșe, vulgare.

— Arăți cam rău, îl luă în primire Niky.

- I se poate întâmpla oricui, răspunse Prințul. Unde ai dormit?
- La *Partizanul*, se grăbi să răspundă Coajă.
- Ai găsit loc? se miră Prințul.
- Cu ciubuc gras găsești orice!
- Ce s-a întâmplat? deveni bănuitor Niky.
- Nu mare lucru. O să-ți spun la timpul potrivit. Fii fără grijă, n-am să uit. O cafea domniță, o rugă Prințul pe ospătară.
- Bună, Prințule. Era o altă fată care servea. Îl cunoștea de mult. Îi aduse cafeaua, filtru, fără să aștepte comanda. Cafeaua era fierbinte. Pe la mese, se învârtea un copil cu narcise. Prințul cumpără un buchet. O chemă pe fata care i-a adus cafeaua, și i le dădu.
- Cu femeile am fost boier până la capăt, spuse el. Și ca să nu-i mai țină pe cei doi lângă el, le explică: Uite ce e, am o vorbă cu voi. Sandu, care-și repara bricheta, înțelese observația și ascultă supus. Aveți ceva?
- Deocamdată, nu. Ar fi ceva, dar încă nu e sigur.. Minți Niky, deși nu avea nimic în perspectivă.
- Adrian, fiul profesorului Teodorescu, caută mărci. Nu pentru el! Pentru o femeie mai în vârstă. Se pare, amanta lui. Vrea să plece în străinătate.
- E limpede, se bucură Niky. Îi căutăm adresa.
- Vorbesc eu, preciza Prințul, tăios. Ochii celor doi sticleau asemenea animalelor, gata să atace. Adrian Teodorescu trebuie găsit, acum, la telefon 1 77 85. Țineți minte numărul pe din două, dacă nu puteți altfel. Sandule, tu îi dai telefon, îl inviți la o cafea. Ești trimis de prietenul lui Adrian un oarecare Radu, e vorba de ceva bani. Înțelegeți?
- S-a făcut. Îl sun imediat, spuse Coajă.
- O clipă: un neamț, în trecere spre mare, are nevoie de bani românești. Peste câteva ore, neamțul pleacă! Îl rogi deci pe Adrian, ca în maximum două ore, să-ți dea răspunsul. Ceri șapte mii, pentru o mie de mărci. Preț fix. Nu te poți târgui, nu vrea neamțul. Mărcile sunt noi-nouțe! Și își aminti cât de exact le-a falsificat Niky anul emisiei, 1970 în loc de 1910.
- Putem pleca? întrebă Sandu.
- Da. Lucrați repede. Îi dai întâlnire la *Metropol*, la braserie. La 12! Vei vorbi numai tu cu el. Niky vă va urmări și te va face atent dacă va fi cazul...
- Prințul rămase singur la masă să-și bea în tihnă cafeaua.

*
* *

În fața braseriei *Metropol*, Sandu își făcea vânt, conform înțelegerii, cu o mână în care ținea un ziar, iar cealaltă mână, dreapta, o ținea în buzunarul de la pantaloni. Îl mirosi de departe pe puști, care aproape alerga. Trecu întâi pe lângă el, apoi, Adrian, îl acostă:

— Domnul Mihai Mureșanu?

— Da, minți Sandu Coajă. Să intrăm! Se duse direct la bar și comandă câte un coniac mare. Se așează la o masă, chiar lângă bar.

— Ce pot să vă spun? Își dădu importanță Coajă și-l văzu prin perdea, pe Niky, plimbându-se prin fața braseriei. Un neamț, în trecere spre mare, vrea să schimbe niște mărci. A avut un accident. Unul cu o basculă i-a paradiț mașina, un Opel. I l-au reparat ăștia de la Service, dar acolo nu poate plăti cu mărci. Omul se grăbește... Ce ziceți? Radu spunea că aveți nevoie?!

— Sigur, sunt interesat, foarte interesat, dar trebuie să vorbesc cu... prietenul meu, de fapt, cu prietena mea. Ea are nevoie de mărci. M-a rugat s-o ajut dacă pot. Ar fi mare bucurie pentru ea.

— Atunci să ne înțelegem: două, trei mii, cât vrea?

— Cam așa ceva...

— Noroc. Pentru afacerea noastră, închină Sandu și se sperie: scăpase ca un prost, într-un moment total nepotrivit, cuvântul „afacere”. Adrian se strâmbă, nu era obișnuit cu coniacul, și nu auzi cuvântul. Se foi în scaun:

— Ar fi bine să dau un telefon, să vorbesc cu prietena mea, spuse el.

— Te rog! Și Sandu îi arată cu mâna întinsă drumul spre cabina telefonică.

Adrian, un puști încă naiv, cu o barbă rară, ciufulită, dispăru printre mese. Neștiind ce să facă, Sandu bău coniacul. Simțea un fel de emoție ciudată, plăcută, în tot corpul. Prințul apăru ca din pământ, îi ceru politicos un foc și-l întrebă:

— Cum merge?

— Vrea două sau trei mii, răspunse Sandu încurcat. Dă telefon la cucoană.

— Să aducă banii după-amiază, la ora 18. Îl aștepți pe podul de lângă hotelul *Internațional*. Îi dai mărcile, îți dai banii. Niky se va plimba pe partea opusă. Pe urma, veniți la mine, în braserie. Poți accepta și șase mii

pentru una, dacă va fi nevoie.

— Nu e periculos pe pod?

— Nu. E mai bine decât aici, decât pe stradă. Pe un pod, chiar dacă te surprinde cineva, scapi niște hârtii, un pachet în apă și...

— Bine, spuse Sandu. Vocea lui tremură ușor. Prințul trecu încet printre mese. Adrian se întoarse îmbujorat.

— E de acord. Unde ne vedem să facem schimbul?

— La ora 18, pe pod, lângă *Internațional*, spuse sec Sandu, copiindu-l pe Prinț. Lăsa 20 de lei pe masă, și-i făcu puștiului un semn de despărțire cu mâna. Dacă nu vii, înseamnă că n-ai nevoie...

— Vin, vin precis, îl asigură puștiul, dar Sandu se ducea sobru și nerăbdător spre W.C.

*

* *

După-amiaza Prințul și-o petrecu pe stadion unde Universitatea juca un amical. Amicalul obișnuit de joia îl nemulțumi. „Și în fotbal e ca în viață: trebuie să-ți surprinzi adversarul, să-l păcălești, să-i furi mingea. Ori, studenții se băteau, se năpusteau orbește după mingea, ca taurul în arenă după capă. Degeaba, n-au rafinament, finețe..

În braserie, la *Internațional*, Niky și Sandu fumau și beau oranjadă, ceea ce-l făcu pe Prinț să zâmbească. Se așeză și ceru o țigară. N-o aprinse. O ținea stinsă între buze. Tăcea dinadins. Tăceau și ei. Prințul încercă să surprindă privirea lui Niky, să-i vadă ochii o fracțiune de secundă. Nu reuși. Niky ba se juca cu paharul, ba întorcea ochii după ospătară, ba își freca sprâncenele cu palma făcută căuș deasupra lor „Pregătește ceva” – gândi Prințul. Nu bănuia, nu putea intui ce anume. Coajă tăcea mai mult de teamă, în timp ce Niky, în mod cert, ascundea ceva.

— Parcă plecați pe front, glumi Prințul și ei se forțară, încurcați, să zâmbească. E fără cinci băieți, spuse Prințul, invitându-i să se ducă, sorbind aer amar din țigara neaprinsă. Cei doi se ridicară. Tăcerea îi stânjenea. Niky se laudă:

— Îl lichidăm rapid...

*

* *

Prințul suga nervos țigara. Încerca să-și amintească faze din meciul amical. Încerca să uite. Aștepta. Pe scaunul alăturat, observă pulovărul lui Niky. Îl lăsase tocmai ca să dea impresia că, oricum, se va întoarce. Dar, Prințul înțelesese exact ceea ce trebuia: Niky n-avea să mai vină! Șase și zece. Plăti două oranjade. Luă pulovărul și plecă. Nici urmă de Sandu, nici de Niky. Însemna că au făcut schimbul și s-au cărat și cu banii, și cu mărcile rămase. Niky riscase, convins că Prințul îi va înjura bine și-și va vedea totuși liniștit de ale lui. Prințul trecu podul și puse pulovărul pe primul coș de gunoi, așa ca să-l vadă și să-l ia un om sărac. Știa totul. „Sandu și Niky fug la București, plasează restul mărcilor false, apoi se despart, ori se duc împreună pe litoral”. Pe Niky nu-l ducea capul la mai mult... Să-i urmărească din clipa aceea? N-avea rost. Ei aveau aranjate lucrurile din timp. Așa că nu-i rămânea altceva de făcut, decât să plece la București. Avea peste 3000, bani gheață. „Dacă mă las, sunt un laș, un netrebnic. Trebuie să le ofer o lecție, să mă pomenească, pentru simplu motiv că sunt de zece ori mai inteligent decât ei. Brutele! Deci, calm, răbdare și înțelepciune. Și cu Gina am de lămurit o chestiune. Mai târziu însă! Și totuși, sunt inteligent, foarte inteligent, se autoaprecia el, descoperind o nouă idee: Gina va fi momeala pe care o va înghiți cum nu se poate mai elegant Niky... Cu gura mare, căscată până la urechi... Ca un pește!”

*

* *

În dimineața următoare, Prințul se tunse scurt; își tăie părul care-i cădea bogat peste gulerul cămășii, și-și scurtă perciunii. Era obligat s-o facă! Purta o cămașă închisă, pantaloni gri și o mapă neagră sub braț. Socoti că locul cel mai bun e cofetăria *Monica*, foarte aproape de locuința lui Teodorescu. Se instalează acolo, apoi, de la un telefon public, sună acasă la Adrian Teodorescu. Vorbi foarte degajat, dar foarte sigur. Se dădu drept locotenentul de miliție Biolan, își ceru politicos scuze pentru deranj, explică pe scurt că e vorba de o chestiune complicată, ce nu suferă amânare, și-l rugă pe Adrian să treacă imediat pe la cofetăria *Monica*. Mulțumit, se întoarse la masa unde-și lăsase mapa și-și aprinse o țigară. Aprinse țigara pentru a avea o ocupație și a masca anumite gesturi. Afară, era senin și cald. „În loc să fiu la ștrand la ora asta” – se mustră el. Fumul de țigară amar, scârbos, îl indispușe. O stinse. În ușă apăru Adrian. Prințul

Îl întâmpină amabil prezentându-se din nou:

— Locotenent Biolan, de la miliția municipiului. Și-l conduse la masă.

— Un minut dacă sunați mai târziu, plecam, explică Adrian, fără să bănuiască ce-l aștepta.

— O cafea?

— Dau eu un coniac mic, tovarășe locotenent, spuse Adrian, mândru că avea bani, și duse mâna la buzunarul de la spate.

— Cu plăcere, dar în timpul serviciului nu beau, se scuză Prințul.

— O oranjadă?

— O oranjadă, da. Merge.

— Două oranjade, comandă energic puștiul, în timp ce Prințul îl cântărea din priviri, întrebându-se de unde să înceapă.

— E o chestiune complicată, ca să nu spun gravă, vorbi falsul ofițer de miliție. În oraș, se vând pe sub mână bancnote de o mie de mărci, vechi, din 1910, falsificate, pentru sume fabuloase!

— Am auzit și eu, bolborosi Adrian, alb, cu mâna înțepenită pe paharul cu oranjadă, abia pus în fața lui.

— Avem informații că și dumneata ai cumpărat niște mărci. Bineînțeles, tot falsificate.

— E o confuzie, se apără Adrian, dezlipindu-și cu efort mâna de pe pahar, împingându-l într-o parte.

— Vă rog să-mi spuneți adevărul, tovarășe Teodorescu. Nu încercați să mă duceți în eroare. Ar fi păcat să vă complicați situația.

— Nu eu am cumpărat, pe cuvânt de onoare. Am mijlocit doar un schimb pentru cineva.

— Exact. Ieri după-amiază, pe pod, la *Internațional*. Știm și asta, după cum vedeți! Câte mărci ați cumpărat?

— Trei mii.

— Și cât ați dat pe ele?

— 21.000, răspunse Adrian, cu o voce tremurândă, gândindu-se îndurerat la prostia ce-o făcuse. Banii îi mai primim dacă prindeți șarlatanii?!

— Deocamdată, nu i-am prins! Pentru cine ați cumpărat mărcile?

— Pentru... De ce trebuie să știți și asta?

— N-aș vrea să fiu nepolitic, dar am să vă amintesc că eu sunt cel care anchetez.

— I-am schimbat pentru o prietenă. E o femeie suferindă, care pleacă

în străinătate, la tratament, și are nevoie de bani.

— Cum o cheamă?

— Mery Nicolaescu, răspunse după o pauză, supărat, Adrian.

— Câți ani are?

— Nu știu!

— Domiciliul?

— Aleea Borsec 5 A.

— Am să te rog să dai o declarație, și Prințul scoase din mapă o coală de hârtie. Explici pe scurt cine ți-a propus schimbul, când, cum, unde, cât ai dat, cât ai primit, pentru cine, numele și adresele exacte.

— Ce adrese?

— A dumitale și a prietenei, Mery...

— ... Nicolaescu. Și îl descriu pe cel cu care am făcut schimbul?

— Nu. Nu e nevoie. Îți treci și numărul de buletin și ocupația.

— Sunt student.

— Unde?

— La medicină generală.

— Menționezi că ești student. Nu știai că traficul de valută se pedepsește?

— Ba da, se fistici Adrian. Dar nu știam că a schimba niște bani e un trafic de valută...

— Bine. O să știi acum. Scrie declarația.

Prințul bău oranjada. Era bună, îl răcorea, dar încordarea lui nervoasă creștea. Niky și Sandu au șters-o cu o sumă frumoasă de bani și cu mărcile rămase, lăsându-l cu buzele umflate. „Niciuna din bovine, gândea cu ură, nu e atât de deșteaptă încât să bănuie măcar că n-am să stau cu mâinile în sân”. Se uita la puștiul ce scria declarația, fiul unui inginer distins, și-l umfla râsul. O nătăflează, o progenitură ca atâtea de soiul lui, împinsă în viață cu sila înainte, acolo unde erau titluri și onoruri, și unde el n-avea ce căuta, fiind total lipsit de talent, mărginit, dar încrezut nevoie mare.

— Semnează te rog și pune și data.

— Sunt liber?

— Desigur, a spus cineva că nu ești? se amuză Prințul.

— Pot să plec?

— Încă nu! Plecăm împreună. Prințul își luă mapa, plăti la bar oranjada și explică: Am nevoie de o declarație și de la doamna sau duduia Mery

Nicolaescu.

— N-aș vrea să-i spunem, se rugă Adrian, oprindu-se ca un copil pe trotuar. Îi aștepta un taxi. Urcară. Vă rog, domnule, locotenent, să mai așteptăm o zi.

Prințul se întoarse, după ce spuse șoferului adresa, și-l privi fix, poruncitor. Adrian înlemni. Se făcu mic pe bancheta din spate. O transpirație rece îi furnica spatele. Drumul i se păru teribil de scurt.

— Sper că nu m-ai mințit nici pe mine, nici pe Mery? îl întrebă Prințul, apăsând butonul liftului.

— Nu. Dar ea e suferindă. N-aș fi vrut să-i fac una ca asta.

— Cu ce suferă?

— O nevroză pe un fond...

— Înseamnă că nu e grav.

Deschise o femeie slabă, încă frumoasă, de o frumusețe tristă, teribil de resemnată, care parcă pierduse totul. Niște ochi mari, rotunzi și pustii, se roteau încet, obosiți sub sprâncene delicate.

— Poftiți, i-a invitat femeia, fără să întrebe ceva. Luați loc.

— Locotenent de miliție Biolan, se prezentă Prințul. Vă cer iertare pentru această vizită nepotrivită, dar necesară, doamnă.

— Știam domnule locotenent, spuse femeia cu un calm enervant. Mărcile sunt false. De aceea ați venit.

— Da, doamnă. În oraș se fac escrocherii ordinare. Oamenii sunt prea naivi...

— Astea sunt, și femeia aduse între degetele ei subțiri și, osoase, fluturând ușor, cele trei hârtii noi, din... 1910! Șezi Adrian, îl rugă, și în clipa aceea ochii ei mari și pustii trădară o umbră de compătimire sau poate de dojană. Adrian rămase în picioare, strângând puternic spătarul unui scaun.

— Am să vă rog să-mi dați o scurtă declarație, stimată doamnă.

— N-am încotro, domnule ofițer, și luă din mâna lui coala de hârtie albă.

Prințul rămase surprins de indiferența femeii. De misterul ei. O urmărea scriind. Uneori, îi tremura un rid de pe față, un spasm nervos ce nu putea fi mascat. Mâini osoase, degete lungi... O resemnare inexplicabilă domina toată făptura ei.

— Poftim, domnule ofițer și încă avu putere să schițeze un zâmbet. Banii văd că s-au dus...

— Dacă vom descoperi vinovății și vom recupera banii...

— Mulțumesc de osteneală, spuse acru femeia, conducându-i spre ușă.
Tu te întorci?

— Peste o oră, răspunse... ofițerul în locul lui Adrian. Prințul nu-și ierta faptul că în ultimele replici, zăpăcit de liniștea acelei femei slabe, dar încă frumoase, fusese total neconvingător. Bâlbâise cuvintele, vorbise nesigur, de parcă el fusese anchetat.

— Și acum ce se întâmplă? Îi reveni vocea puștiului, văzându-se în stradă.

— Tu ce crezi? Ce ar putea să se întâmple? se răzbună Prințul pe studentul fără apărare și neajutorat.

— Nu știu.

— Pușcăria, spuse răspicat Prințul.

— Glumiți, tovarășe locotenent?

Nu glumesc deloc. Lei ca popa între 3 și 5 ani.

— Nu se poate! Adrian se opri. Ochii îi sticleau, își reținea cu greu lacrimile.

— Ai să râzi, dar se va putea.

— Mă nenorociți! Nu se poate, gândiți-vă...

— Cine te-a pus să schimbi banii? Ești matur, răspunzi pentru faptele tale.

— Nu se mai poate îndrepta nimic? Credeți că e prea târziu?

Aici voia să ajungă. În glasul lui Adrian se simțea disperarea. Fața lui pământie, schimonosită de spaimă, părea îmbătrânită cu câțiva ani.

— Există o singură soluție: faci rost de 5.000! Declarațiile sunt aici, și el lovi ușor cu degetul arătător în mapă. Aduci banii și ți le dau, să le rupi cu mâna ta, să fii sigur. Nu-mi risc meseria de dragul ochilor tăi, nici pentru domnul doctor inginer Teodorescu, pe care, de altfel, îl stimez foarte mult.

— Peste două zile, se întoarce tata din străină tate. E la un congres la Geneva, prinse curaj Adrian.

— E târziu. Până deseară, eu dau dosarul șefilor. Peste două zile, vei fi arestat!

— Atunci? izbuti să rotunjească un cuvânt.

— Aduci, 5.000! Peste două ore, te prezinți cu banii. Pe urmă, nu suflă nimănui o vorbă.

— Unde s-aduc banii?

- La braserie, la *Metropol*. La ora 14. Dacă nu vii, te privește.
- Viu, viu, îl asigură Adrian și alergă după un troleibuz.

*
* *

Deși se duse din vreme, intenționat, să aștepte, Prințul constată că el era cel așteptat. Adrian și o doamnă cam trecută, alcătuită din bucăți mari, fără nimic fin în făptura ei, erau acolo. „Mă-sa!”, și salută ceremonios:

- Sărut-mâinile, doamnă. Sper că n-am întârziat? Bună, Adrian.
- Aș vrea să-mi spuneți, ce se întâmplă aici? Întrebă doamna iritată.
- Dar cine sunteți, stimată doamnă?
- Mama lui! Anastasia Teodorescu. Și întinse o mână umflată, cu inele mari, din aur.
- Îmi pare bine, dar și rău că sunt nevoit să vă cunosc într-o astfel de împrejurare!
- Ce bazaconii ați scornit că fiu-meu umblă cu mărci false? De unde până unde?
- Vă rog, stimată doamnă, să nu mă jigniți. Eu îmi fac datoria. Îndeplinesc un ordin. În mod firesc, n-ar trebui să stau de vorbă cu dumneavoastră. E major. Dar am s-o fac. Sunteți mama lui și e bine să știți totul. Uitați-vă, vă rog, și scoase un dosar din mapă, declarația fiului dumneavoastră. Recunoaște totul!
- E un prost! Seamănă leit cu taică-su. Și ăla nu știe decât să calculeze.
- Nu vă exprimați așa, doamnă, nu se cuvine.
- Nu înțeleg de ce discutăm, acum și aici, aceste lucruri? insistă sigură doamna.
- Dar unde? Întrebă naiv Prințul, încântat de tenacitatea cu care se apăra femeia.
- La miliție! Așa ar fi normal! Nu?!
- Stimată doamnă, într-un minut sun și chem mașina de serviciu. Dar dacă ajungem acolo, și arată spre copil, știți ce înseamnă.
- Va rezolva toată povestea soțul meu. Peste două zile se întoarce din străinătate.
- Știu, a fost la un congres la Geneva. Mă îndoiesc, însă, că va izbuti să stingă acțiunea penală.
- Nu uitați, că e un om de vază în oraș. Are relații, prieteni.

— În cazul acesta, n-am încotro. Îi voi face un mandat de reținere preventivă. Iertați-mă, dar credeam că e mai cuminte să ne înțelegem ca oamenii. Și scoase din buzunar niște bani mărunți, prefăcându-se că își caută o fisă pentru telefon. Sunt obligat să-mi fac datoria.

— Nu dați niciun telefon! Aranjăm totul în așa fel încât să fim mulțumiți toți. Și noi și dumneavoastră. Femeia ceda, dar în vocea ei era aceeași forță și aceeași mânie.

— Firește, stimată doamnă, e bine să fim înțelepți, să nu ne pripim.

— Mi-a spus Ady că vreți niște bani?

— Ce să fac? Să știu măcar pentru ce risc, dacă fac un bine?!

— Ai dreptate, îi vorbea femeia, de data aceasta tutuindu-l. Cât?

— Asupra sumei nu discut!

— E cam mult!? Nu vi se pare?

— Domnul profesor câștigă destul de bine, observă cu ironie Prințul. E jenant să ne târguim pentru...

Doamna, pe cât părea de versată și de deșteaptă, pe atât era de proastă, deschise poșeta, își aprinse o țigară Papastratos și-i întinse Prințului banii, precizând, asta pentru fiul ei:

— Să-i fie măgarului de învățătură și luă cele două declarații. La revedere.

— Bună, tovarășe locotenent, îl salută Adrian și porni după mămișica lui cea voinică, ca un mânz. Prințul numără bancnotele de o sută, foarte atent. Nu lipsea niciuna. Răsufală ușurat. Transpirase. Și strigă ospătarul, pilit încă de dimineață, după cum arăta:

— Meștere, dacă ești amabil...

— Sunt amabil, domnule, se poate?! Ordonăți!

— Un campari, sifon și gheață.

— Mic?

— Mare.

*

* *

O căutase și întrebase de ea peste tot. Nu era nicăieri. Și avea nevoie neapărat de Gina. Până seara, trebuia s-o scoată din fundul pământului. Își cumpărase un slip ieftin, al treilea în vara aceea și mulțumit că acțiunea s-a desfășurat normal, conform planului dinainte stabilit, se bălăcea în bazin. Era la ștrand și lăsase banii, 5.000, în buzunarul de la

pantaloni, iar hainele – la garderobă. „Dacă e unul mai deștept decât mine în ștrandul ăsta, mă curăță”. În clipa aceea o observă, din întâmplare, pe Gina, pe o pătură cu o fată și cu doi bărbați. Ședeau foarte aproape de bazin. El se așează pe marginea de beton și așteaptă până când fata îl descoperi acolo, la câțiva metri de ea. O salută, înclinând capul, amuzat de seriozitatea lui. Gina alergă la el. O stropi și ea trecu prin senzația aceea și de rece și de plăcere.

— Ce faci, mânzo?

— Bine, sălbaticule. Și se așează lângă el, bălăcindu-și picioarele în bazin. Te-ai tuns?! Vai, ce te-ai ciufulit! Și ți-ai scurtat și perciunii! Ce ți-a venit?

— M-am săturat de perciuni și de păr lung... Ești cu ei?

— Nu. I-am găsit aici! Unde stai?

— Nicăieri. Aici...

— De ce mă privești așa? Ai făcut vreo prostie?

— Încă nu. Poate am să fac... Timp e destul.

— Hai în apă.

— O clipă, să-ți explic ce avem de făcut.

— Când?

— Deseară, la 20,30, plecăm la București, cu rapidul. Stăm acolo două zile și o întindem pe litoral; Ne putem permite și noi două săptămâni la Mamaia.

— Pe ce bani?

— Pe ai mei.

— Tu glumești?!

— La 20,15, deci, opt și un sfert fix, ești în gară. Avem o cușetă.

— La vagonul de dormit?

— La!

— Și dacă nu vin?!

— Încearcă!

— Și stăm două săptămâni la mare?!

Prințul era deja în apă. Gina se aruncă după el.

*

* *

În cușetă, singuri, străini, ea sus, el jos, stăteau liniștiți, întinși. Tăceau. Era prea devreme, ca să poată dormi.

— Of, ce bine am mâncat, zise ea. Excelenți crenvurști, excelentă berea...

El își turnă bere în pahar, o bău cu poftă și se întinse la loc.

— Prințule, de ce nu vrei să vin jos? Grozav ce scutură aici..

— Și aici scutură! Peste tot scutură.

Ea coborî totuși și se ghemui lângă el.

— De ce ești supărat?

— Nu sunt. Cine a zis că sunt?

— Văd eu.

— Nu vezi bine și o să mă dai jos din pat, mânzo. Mă ascuți? De câte ori o întreba astfel, Gina știa că va afla ceva deosebit, că îi va cere ceva. Și răspunse repede un „da”.

— Trebuie să-l găsim pe Niky. Tu îl vei căuta prin cofetării, eu prin restaurante. O zi, două, trei... Până când îl găsim!

— Ești sigur că e în București? Sau îl căutam degeaba?

— E acolo! Te previn, tu ești o momeală pe care el o va înghiți ca un berbec.

— Ca un pește! se maimuțări Gina.

— Dacă e nevoie, te duci la el, te plimbi cu el, te culci cu el!

— Asta nu, n-am s-o fac! De ce mă umilești?

— Pentru că e rândul meu!

— Ce vrei să spui?

— La timpul potrivit îți voi explica totul.

— Și de ce, mă rog toate astea să le fac eu? Ce rost au?

— Niky are la el niște mărci nemțești. Arată ca noi, dar sunt vechi și falsificate. Dacă n-am să pot eu, va trebui să i le iei tu.

— Pe toate?

— Pe toate.

— De ce chiar pe toate?! Întrebă prostește fata.

— E o pedeapsă! Niky m-a trișat, s-a cărat și cu partea mea! Orice poliță se achită!

— Bine, Tică. Fata îi spuse pe nume, așa cum îi spunea mama lui, cu un glas umil, încât îl indispușe pentru moment.

— Și încă ceva: dacă întreabă de mine, îi spui că sunt acasă, învăț pentru examenul de admitere. N-aș vrea să afle că sunt aproape de el. Puse bere în pahare. Îi întinse Ginei unul, băură.

— N-o să ieșim rău din afacerea asta? Întrebări fata.

— N-avem voie să ieșim decât bine! Înțelegeți?!

— Dacă zici tu...

Se aprinse lumina în cușetă. El ședea pe marginea patului numai în chiloți, ea întinsă, numai în bluza lui de pijama. S-au privit o clipă în ochi rece, în tăcere, apoi, el stinse lumina și se urcă în patul liber de sus.

— Ce faci, dormi?

— Nu.

— Nu dormi?

— Nu.

— Dar ce faci?

— Visez.

— Ce visezi?

— Bani! Visez bani, Gina!

Capitolul 6

— Căutam acul în carul cu fân, se plânse fata. Cel puțin bine că am mâncat în liniște și pe săturate.

— Și-o să-l găsim, spuse Prințul, sorbind încet ultimul pahar cu vin. Nu plecăm de aici până când nu-l găsim. Ori dau ei peste noi, ori noi peste ei. Niky e cu un prieten, unul Sandu.

Cinaseră la o terasă pe malul Herăstrăului. Erau de două zile în București. Colindaseră, fără niciun rezultat, cofetăriile și restaurantele. Obosiseră și își pierduseră speranțele, ceea ce Prințul nu voia să recunoască.

— Mă dor mâinile numai de câte uși am deschis, spuse fata.

— N-am ce-ți face. O să mai deschizi.

— De unde ai cămașa? Uite, abia acum o văd!

— Am cumpărat-o. Am gust, ce spui?

— Ai. E Un bej drăguț. Sunt niște rochii, o nebulie. Și pantofi...

Prințul tocmai achita nota de plată. Numără apoi zece hârtii de o sută și i le întinse Ginei:

— Cumpără-ți rochie, pantofi, ce dorești... Vreau să fii frumoasă!

— Ești în bani, spuse fata, și în semn de mulțumire îl sărută pe obraz.

— Voi fi în bani, după ce dau ochii cu mușterii mei.

O briză răcoroasă trecea leneșă de pe apă pe mal. În bărci se auzeau chitare, lângă care visau îndrăgostiții. Părea începutul unei nopți de carnaval. O ospătară blondă, subțire și nervoasă ca o nua, trecea printre mese ca un păcat, sucind ochii bărbaților. Prințul o urmărea îndurerat. Prea era bine și prea nu avea timp de ea. Tot lăsându-și ochii să fugă cu ea, descoperi la o masă, unde servea blonda, pe Sandu Coajă. Era cu un individ în vârstă, spătos, ușor cărunț și ușor pleșuv. Îi trecu pe loc moleșeala, oboseala și teama. Își făcu discret cruce

— Doamne ajută!

— Ce s-a întâmplat? se miră Gina.

— Tu visezi rochii! Ce mai, ești femeie... Exact în fața mea, pe partea de jos a terasei, dincolo ringul de dans, la o masă, e Sandu Coajă! Care să zică aici era bibicul!

— Și ce e cu asta?

— Sandu e prietenul de moment a lui Niky. Înseamnă că și Niky e undeva pe aproape.

— Nici nu știi ce bine îmi pare, spuse fata. Te las cu el. Mă duc să mă culc. Sunt ruptă de oboseală...

— Te duci și te așezi lângă masa lor. Aștepți pe cineva. Comanzi un coniac, o cafea și asculți tot ce discută. Te rog! Bine?

— Bine, Prințule, se supuse ea.

— Dacă ai noutăți deosebite, îi lași și mă cauți pe alea pe care am intrat. „Banii trebuie munciiți” gândi cu răutate el.

Se ridică și părăsi terasa. Pe alea ce ducea la șosea era întuneric și răcoare. Aproape pe fiecare bancă două umbre sufereau în tăcere. „Oamenii cu puțină minte au timp să se plimbe liniștiți, să iubească liniștiți, să viseze. Numai eu umblu ca un bezmetic. Trebuie să plătesc neghiobilor polița să-i învăț minte să mai trișeze, pe urmă, revin la masă și mă potolesc”. Prințul se plimba pe alee calm fără să simtă oboseala. Și-și spunea în gând o mie de lucruri. Se așază pe o bancă, nu înainte de a întinde batista pe ea, să nu-și murdărească pantalonii. Undeva pe un acoperiș de casă, țipa strident o cucuvea. Era singur și trist. Îi era sete. Privea atent pe toți cei ce veneau dinspre terasă. Cucuveaua țipa. O înjură în gând, bătu cu degetul în spătarul de lemn și șopti: „Doamne ferește! Cei de pe băncile din jur nu auzeau țipătul strident al păsării de noapte. „Sunt prea singur... Oare ce face mama?! Sărmana”... Ca niciodată, se gândea la ea. Dar n-avu timp. Gina alerga spre șosea.

— Hei, Gina, se ridică de pe bancă, unde fugi?

— Prințule, vin încoace. Amândoi! Am auzit bine. Pot să-ți spun... Gina respira iute și încurca cuvintele. Prințul o opri.

— Spune clar ceea ce ai de spus, că nu pricep nimic.

— Peste două ore, adică la zece și jumătate, se întâlnesc la *Carul cu bere*. Au discutat ceva despre un schimb de bani, un neamț în trecere spre mare, ceva despre un Mercedes tamponat. Individului bătrân și ușor pleșuv, prietenul tău îi zicea „domnul Pompiliu”.

— Nu mi-e prieten, se apără Prințul. De unde ai scos-o? Te-au văzut?

— Nu. Nici nu m-au remarcat. M-am așezat la o masă, în spatele lor, și am cerut o cafea.

Așteptau în șosea. Prințul tăcea. Gina își privea preocupată vârful pantofilor. Lumina farurilor cădea violent pe fețele lor. Prințul o evită, rezemându-se cu spatele de un stâlp de afișaj de pe marginea trotuarului.

— Ne vedem mai târziu la hotel.

Gina înțelese și trecu șoseaua fără să spună un cuvânt. Se opri în stația troleibuzului 82. Prințul rămase lipit de stâlp. Clipele erau lungi. Cei doi nu apăreau. Seara era caldă, ca respirația unei femei care iubește. Nu se simțea unda aceea de vânt și răcoare de pe malul apei. Șuierau monoton cauciucurile limuzinelor. Prințul aștepta. Se întreba dacă nu vor ieși pe altă parte când îi zări în capătul aleii. Pompiliu cu un pas înainte, mândru și masiv, Sandu supus și fricos, ca un câțel, în urma lui. Se îndreptară spre o parcare. Prințul înțelese. Coborî pe partea carosabilă. Căuta în marea de lumini un taxi. Pompiliu și Sandu întârziară mult într-un Opel alb. Niciun taxi. Opelul porni încet. Foarte încet. Cei doi nu se grăbeau. Opelul trecu leneș prin fața Prințului. „Atunci, la zece și jumătate” – calculă Prințul, constrâns să se mulțumească cu atât. Dar, în aceeași clipă, observă un taxi, o Volgă, pe partea cealaltă. O opri și urcă. Puse o hârtie de cincizeci de lei pe banchetă și explică șoferului, un tip scund, care-i spusese „Bună-seara” cu o voce de eunuc:

— Vreau să urmăresc un Opel alb. Sunt doi indivizi în el și unul dintre ei se întâlnește în ascuns cu logodnica mea.

— Ești un ins fericit, rânji șoferul. Lasă-i. Bea o butelie de vin și caută alta.

— Vreau să mă conving dacă așa e.

— Mă rog, păcat de vreme

— Opelul din față! Te rog nu-l depăși.

— Mă pricep conașule la... O țigară? Șoferul îi întinse un pachet de Kent, trăgând cu ochiul la bancnota de cincizeci lei. Opri ceasul de control. Prințul luă o țigară și refuză focul.

— O fumezi la rece, ai?!

— Sunt nervos, recunosc Prințul, negăsind alt răspuns. Îl enerva omul acesta obraznic. Urmăreau, doar cu 60 pe oră, Opelul alb.

— Nu se grăbesc. N-ai zice că merg la o întâlnire, remarcă șoferul. Sau o fi vorba despre cu totul altă problemă...

— O femeie, domnule, nu-ți spun, jucă teatru Prințul, făcând pe junele îndrăgostit, înjurându-l în gând pentru că „m-a ghicit pungașul”! Ce-ți pasă, dumneata ai nevastă, ai casă...

— M-a ferit ăl de sus. N-am nimic. Trăiesc în concubinaj. Cum mă însor, cum se duce liniștea și poezia și începe divorțul. Am cinci la activ. Ajunge.

— Oprește aici!

Opelul alb se afla la câțiva metri, în fața hotelului *Central*. Prințul trânti ușa în clipa în care Opelul accelerează. Sandu Coajă intră în hotel. Prințul îl urmă. „Dacă a închiriat camera pe un nume fals? Pe un buletin furat?” Intră în hol. Se duse direct la ghișeu:

— Caut pe Alexandru Coajă. Mi s-a spus ca stă la dumneavoastră.

— Da, răspunse leneș omul cu o mutră imposibilă, punându-și ochelarii. La 201. Acu' un minut a urcat.

— Vă mulțumesc foarte mult. Dacă sunteți amabil, rugați-l să coboare. Îl caută un prieten apropiat.

— Avem telefon în hol...

— N-am fisă, se scuză Prințul. Și omul de la ghișeu ceru camera 201. Tovarășul Coajă? Recepția! Vă caută cineva în hol. Apoi, Prințului: Vinee!

Un grup de turiști, coborâți dintr-un autocar, invadea pur și simplu holul hotelului. „Am noroc”. Și intră în ascensor. Coborî la etajul III. Rămase pe scări, lăsând impresia că așteaptă pe cineva. Auzea tic-tacul ceasului de mână. Apoi scările scârțâiră prelung. Cobora o doamnă grasă, cu fața încărcată de pudră și rimei. Îl zări pe Sandu, alergând pe scări. Coborî la etajul II. Se duse la camera 201 ca și cum ar fi locuit acolo. Întâlni un bărbat chel complet. Observă cheia în ușă. Mai întâi ciocăni. Nu-i răspunse nimeni. Răsuci cheia, deschise, intră. Dezordine, aer greu, miros de țigări. Pe un scaun, recunoscuse blugii lui Sandu... „S-a schimbat” – reținu el. Căută în dulap. În buzunarul unui sacou găsi un port-act. În el, patru hârtii noi, falsificate, de câte o mie de mărci. „Mizerabil l-a plătit Niky”. Luă trei dintre ele. Puse port-actul la loc. Ieși, răsuci cheia, urcă, în aparență plictisit, dar auzindu-și bine inima, la etajul III. Răzbătea în tot hotelul gălăgia turiștilor din hol. După ce urcă Sandu, Prințul cobori grăbit. În stradă, era răcoare. Își șterse fruntea transpirată. „Abia acum începe greul”.

*

* *

Gina dormea. El închise ușa încet, să n-o trezească; nu aprinse lumina, se duse direct la telefon și la lumina unei lămpi fluorescente din stradă, formț numărul hotelului *Central*. Ceru camera 201. Puse batistă pe receptor și își îngroșă vocea:

— Cu Sandu Coajă?

— Da. El. Tu ești Niky? se auzea vocea lui Sandu în cameră.

— Nu, nu e Niky. E un amic foarte apropiat a lui Niky. Eu v-am căutat adineaori la hotel. N-an putut rămâne din motive de forță majoră. Vă roagă Niky să nu ieșiți în seara asta din hotel. Miliția face un raid. Nu e bine să fiți văzut. Și să nu răspundeți la niciun telefon!

— Niky a rămas la Ambasador? Întrebă Sandu cu voce tremurândă.

— Da. Dar nu e bine să-l sunați până mâine. M-ați înțeles?

— Da, da...

— Vă salut. Prințul închise încet telefonul și spuse cu sete: „Imbecilule! Doamne cât e de prost! Ei au vrut să mă fraierească pe mine?” Prințul se simțea puternic și mândru. Se dezbracă și intră sub duș. Știa acum exact ce avea de făcut.

*

* *

La ora 22 se afla la *Carul cu bere*. Își aștepta clientul cu oarecare emoție, căci lucra pe un teren total necunoscut. „Joc o carte mare. Voi vedea dacă sunt sau nu deștept! Era pregătit pentru orice. Se juca cu țigara oferită de șoferul de pe taxi. Pompiliu apăru masiv și încrezut, cu figura lui de dulău. Prințul era stăpânit de o ușoară teamă. Parcă n-avea aer. Pompiliu se așeză nu departe de masa lui. Părea blazat, scârbit de tot ce era în jurul lui. Un ospătar rămase lângă el. „E de-al casei!” Într-un târziu, după ce se liniști și-l studie amănunțit, Prințul se duse la masa lui.

— Bună-seara, sunt nevoit să vă deranjez nițel, se scuză el. Am să vă transmit câteva cuvinte din partea unui prieten...

— Mie nici într-un caz, preciză scurt Pompiliu, fără să-i ofere loc. Cred că e o confuzie.

— Pot să iau loc câteva minute?, insistă Prințul.

Domnul se mulțumi să aprobe, arătând un scaun; spărgând calm, alune americane.

— Prietenul meu a găsit acasă, când s-a întors, adineaori, o telegramă. Mama lui e grav bolnavă...

— Care prieten? Întrebă domnul, nepăsător.

— Cel cu care ați cinat la terasă, jongla Prințul cu răspunsurile și cuvintele, ca un mare maestru cu piesele de șah. „Eu și Fischer, se încânta el, ne batem joc de toți care ne ies în cale”.

— Vorbești serios, tinere?!

— Îmi pare foarte rău... Dacă nu vă interesează, vă cer scuze și mă

retrag.

— Şezi, îl opri domnul, arborând o altă mină, care voia să fie tot indiferentă.

— Era vorba de ceva bani, spuse Prințul, adăugând doar pentru el: „La pungaşi, mă pricep puţin... Şi mie îmi bate inima, dar par tot calm, tot indiferent..

— Aş prefera să tratez cu el această problemă!

— Ar fi şi normal. Numai că el a plecat din oraş.

— Unde?

— La Z.

— Sunteţi prieteni buni?

— Destul de buni. Dar pentru mine, a fi bun, în ziua de azi, nu înseamnă mare lucru.

— Ce vorbeşti? Pari foarte profund. Ia alune.

— Poate că sunt foarte profund.

— Bei o bere?

— Nu refuz niciodată o bere sau o femeie...

Se priveau unul pe altul, ca două fiare din cuşti alăturate. „În clipa când mi-e frică, mă retrag, îşi spunea Prințul. Altfel pierd”. „Puişorul ăsta, deştept foc, nu e de lepădat. Trebuie numai pus cu botul pe labe... Are el vreun interes... Altfel, nu venea aici.. Socotea în gând, Pompiliu, mâncând preocupat alune.

— Noroc, ridică domnul halba.

— La mulţi ani!

— Ia alune, şi împinse spre el farfuria.

— Mulţumesc, nu-mi plac alunele.

— Castanele coapte pe jar îţi plac? rânjii bătrânul.

— Când le ofer altora!

— Teribil ce-mi plac alunele!

— Foarte frumos.

După o pauză, aşa cum era convins Prințul că se va întâmpla, domnul cedă şi se reîntoarce la subiect.

— Zici că amicul matale a plecat? Păcat.

— Mama lui suferă de ani de zile... E bolnăvicioasă. Şi se opri, să nu împingă lucrurile pe un teren necunoscut lui, unde ar fi rămas descoperit. Dar, atacă imediat: Mi-a spus că vă mijlocea nişte mărci...

— Ştii totul!

— Atât cât mi-a spus el.

— Mă scuzi o clipă?

— Vă rog.

Prințul îl urmări. Căuta ceva în buzunar. „Se duce să dea un telefon. Probabil vrea să-l sune la hotel, pe Coajă. Mă verifică! Naivul!”

— Domnul dorește ceva? îl întrebă politicos ospătarul.

— Nimic.

Prințul se juca, privind spre telefon, cu coaja unei alune. Era sigur că va câștiga partida! „Clientul” său se întoarse, greoi, dar grav, cu o nepăsare afișată, îl privi lung și-l întrebă:

— Ești sigur că a plecat?

— Dacă doriți, îi dau un telefon. Să ne convingem. Am însă impresia că e inutil, i-o servi ingenios. Se pare că v-ați convins deja...

— Să mă ierți, dar nu mai pot întârzia. Dacă vrei, sună-mă mâine, între orele 8 și 13. Telefon: 26.06.70. Notează pe ceva...

— Nu e nevoie. L-am reținut.

— O să-l uiți!

— Fiți fără grijă. Pe cine caut?

— Mărculescu.

— De ce să vă caut? stăruie Prințul. Dacă v-ați răzgândit...

— Poate ai vești de la amicul matale! Te salut.

— Vă salut, domnule Mărculescu.

— N-ai uitat numărul? se opri după câțiva pași.

— 26.06.70.

Domnul clătină din cap și coborî fără să mai privească în urmă. „Tâmpitul! Era ușor de ținut minte numărul: data zilei de azi! 26 iunie 1970. Dar ăsta nu e telefonul de acasă! De ce să-l sun între orele 8 și 13! se întrebă Prințul. O descurcăm noi și pe asta”. Ospătarul curăță masa.

— Nota vă rog, își aminti el, că nu plătise Mărculescu.

— A plătit domnul Mărculescu, îi răspunse ospătarul și trecu la altă masă.

Prințul plecă la hotel. Era obosit. Răcoarea nopții îl înviora. „E om cu bani!” Mintea lui diabolică lucra, n-avea răgaz” Îl înșel pe Mărculescu. Nu-i iau decât șapte mii. Bani pentru voiajul la mare. Pe urmă, acasă! Dau la Educație fizică și-mi văd de treabă. M-am săturat de alergat...” În holul hotelului, se răzgândi. Ceru o carte de telefon. Erau șapte Mărculești. Nici unul n-avea numărul 26.06.70.

*
* *

Gina se învârtea zadarnic, încăpățânată, prin toate braseriile, cafenelele și restaurantele din București. Niky intrase în pământ. Îl căutase acolo unde trăgea el de obicei: la *Postăvarul*, *Cina*, restaurantul *C.F.R.* Nu era nici la *Ambasador*. Abia se ținea pe picioare. Era unsprezece fără un sfert, seara. Intră într-o cabină telefonică, la marginea trotuarului. Ceru camera lor de la hotel. Nu-i răspunse nimeni. „Mă duc acasă și mă culc”, hotărî ea. Dar își schimbă planul. „Mai încerc și la *Siesta*. Își aminti că, odată, Niky s-a lăudat cum a stat singur, la *Siesta*, într-o cameră de 104 lei. Încet, abia mișcându-și picioarele, ajunse acolo. Și procedă cu tact, așa cum o învățase Prințul. Se duse la recepție și întrebă dacă nu sunt cazați acolo doi bărbați: Ioachim Ionescu și Mircea Bădescu. Spuse intenționat un nume asemănător cu acela a lui Niky și unul de pe un buletin furat, sub care se ascundea Niky.

— Bădescu, Bădescu... Silabisi somnoros omul de la recepție. Da... Birăescu. Birăescu Mircea, 412. Chiar acum a urcat!

— Întrebam de Bădescu, spuse Gina.

— Nu. Bădescu n-avem, domnișoară.

— Mulțumesc. Și se duse în cabina telefonică. Formă numărul hotelului și ceru camera 412.

— Alo, nu crezi că ar fi cazul să-ți saluți prietenele, chiar dacă, să zicem, nu vrei să mai stai de vorbă cu ele...? Celălalt asculta. Încerca să recunoască vocea.

— Cu cine vorbesc?

— Ghicește!

— Dacă nu vă prezentați politicos, am să închid!

— Închide, prostule. Gina!

— Gina?!

— Da, Gina! Nici nu mă mai cunoști?

— Ce cauți aici?

— Coboară să-ți spun.

— Nu. Urcă tu.

— Nu urc.

— Te rog!

— Nici nu mă gândesc. Te aștept în hol.

Atârnă receptorul. Se plimbă, încurajându-se. „Va coborî. Va coborî”. Și într-adevăr, Niky coborî morocănos, abia după zece minute:

— Ce e cu tine?

— Hai să bem un coniac!

— N-am bani, veni brutal răspunsul.

— Te-am invitat eu!

Intrară într-o braserie. Era lume puțină, doar la câteva mese, perechi, perechi. Niky o adulmeca cum adulmecă lupul prada. „De ce mă caută? Mi-am bătut joc de ea, i-am învinețit ochiul... Asta vine cu vreo propunere de la Prinț. Vedem noi..

— Două vodci mari, comandă el. Apoi, Ginei: E mai bună, mai curată vodca decât coniacul. Poftim! O servi cu țigări B.T. Când pleci?

— În noaptea asta.

— Păcat să te chinuiești pe tren.

— Ce să fac?

— Rămâi la mine!

— Te pomenești că ai tot cameră cu două paturi?

— Nu. Cu un pat dublu. Altfel nu pot să dorm. O să vezi!

— Nu merg, Niky. Îmi ești nesuferit, spuse ea ca să-l ațâțe.

— Mergi, mergi, am eu grijă, jubila Niky, mulțumit că nu e nimic din ceea ce se aștepta el.

— Pa, râse fata și bău.

— Te sărut.

— Și eu, se maimuțări Gina, continuând pentru ea: „Bestie ordinară, cum am să-ți vin de hac în noaptea asta.

— Mă oferisem să fac rost unora de niște mărci. Cum să-ți spun, eu mijloceam afacerea. Una grasă. Șapte mii de mărci pentru 35.000 de lei. 5.000 erau ai mei. Bani curați...

— Și?!

— A căzut afacerea... Cât p-aci era să spună că mărcile erau false și s-a prins omul care le voia!

— De ce?

— A căzut.

— Bine, dar de ce? Ce s-a întâmplat? insistă Gina, văzându-l în încurcătură.

— Nu s-au înțeleș, între ei, tâmpiții... Voiau hârtii scrise.

— Și ce faci?

- Caut alți fraieri.
- Noroc, Niky.
- N-ar fi rău. Hai sus, mi-e somn...
- Atunci de ce să vin? glumi ea.
- Să ne culcăm!
- Dacă mai bem o sută.
- Bine. Fie...

Niky se ridică și se duse să ceară vodcă și un foc. Gina aruncă vodca ei în frapieră și puse sifon. În clipa când Niky se apropie ea bău sifonul și se strâmbă cât putu mai urât.

- Ce te-a apucat? De ce bei ca o proastă!
- Am necazuri. Mi-e greață de oameni...
- Și mie.

Vorbeau fără chef, rar, adormiți. Gina vărsa vodca în frapieră, Niky bea și se uita la o femeie, singură la o masă, alături.

- Mi-e somn. Mergem?
- Îhî, acceptă fata.

*

* *

Gina se prefăcea că doarme. Niky se ghemui lângă ea și o vreme rămase treaz. Apoi, începu să horcăie. Dormea greu, obosit și de băutură și de alergătură. Gina scotoci prin haine, găsi mărcile în buzunarul de la spate al pantalonilor. Erau 11 hârtii de câte o mie. Luă opt din ele. Se îmbracă fără grabă. Niky dormea adânc. Era unu și cinci. Se uită să vadă dacă n-a uitat ceva. Leși și lăsă ușa deschisă. Jos, în hol, doi ofițeri de miliție. Vorbeau încet. Apoi, au intrat în ascensor, urmați de omul chel și mărunț, de la ghișeu. Băieții de serviciu vorbeau între ei:

- E unul care plasează mărci false.
- Îl saltă din așternut.
- Dacă o fi acasă. Poate a întins-o...

*

* *

Gina alergă într-un suflet până la hotel. Scăpase ca prin urechile acului. O găseau și pe ea, acolo, cu mărcile în poșetă. Regretă profund că n-a luat toate mărcile. Îi făcea un bine lui Niky. Nu găseau „corpurile delictelor”

asupra lui! Bătu mult la ușa, până când Prințul îi deschise, somnoros. Nici nu vru s-o asculte, mulțumindu-se să mormăie:

— La ora asta vii?

— Bine că am scăpat. Era aer închis. Deschise fereastra. Afară începu să ploaie. Tuna încet.

— Să închizi ușa, o rugă Prințul.

— Tică, tremura ea.

— Ai să-mi spui ceva? Aproape dormea.

— Niky a fost arestat.

— Foarte frumos. De ce?

— Pentru mărci. False. A vrut să le plaseze unor indivizi.

— Somn ușor. El socoti că n-avea de ce să se teamă, chiar dacă Niky ar vorbi. Nu furase, nu falsificase, n-avea mărci asupra lui. Și adormi liniștit.

Gina se dezbracă, se culcă lângă el și adormi foarte târziu.

Se trezire a doua zi, la zece. Prințul își făcu dușul și exercițiile de gimnastică. Ținea foarte mult să aibă un corp frumos. Ceru mărcile, le numără și le rupse în bucăți mici.

— Ce faci? protestă fata.

— Întotdeauna, dimineața, am gânduri foarte frumoase. Curate! Intră la W.C.

— Foarte frumos. Dar de ce le rupi?

— Pe măsură ce vine seara, gândurile și faptele mele se întunecă, se murdăresc... Se întoarse de la W.C. Se auzea apa.

— Pentru ce ne-am chinuit să i le luăm?!

— Ca să-l învățăm minte! Trebuia doar să-l pedepsim. Și ca să fie sigur mai trase o dată apa.

— Acum ce facem? întrebă resemnată Gina, neștiind că Prințul mai are șase hârtii de câte o mie, tot false!

— Ne ducem la mare, stăm vreo zece zile. Pe urmă, faci ce vrei.

— Și tu?

— Mă întorc acasă și mă apuc de lucruri serioase.

— Care-s alea?

— Încep să fumez, de pildă. Pipă!

Avea chef de glumă, era relaxat, odihnit, dușul îl limpezise.

— Eu am să mă țin de lucruri slabe.

— Anume?

— De tine!

— Aiurea. La ce bun? Nu te alegi cu nimic... Cât a fost ieri?

— 26.

Și formă numărul domnului Mărculescu: 26.06.70. „Alo, cu domnul Mărculescu, vă rog... O, vă salut. Tânărul de aseară! Exact! Vreau să vă spun, domnule Mărculescu, că m-am ținut de promisiune, v-am telefonat și vă doresc multă sănătate. Deseară, plec la mare, așa că n-o să ne mai vedem. „— Chiar pleci, tinere?! „— Plec, deseară. M-am hotărât!”; „— Aș vrea, totuși, să ne vedem. Nu vii la o cafea?”; „— Dacă e ceva important, îmi fac timp...”; „— Cred că e ceva important!” „— Când? Unde?”; „— La unsprezece, la *Violeta*”; „— Perfect. Vă salut”.

Avea o plăcere sadică să-i vadă pe alții, supuși, mai slabi decât el, la picioarele lui. Mai ales atunci când, aceștia erau oameni tari. Și Mărculescu, așa îl intuise, era unul foarte tare. Trăia clipe de o neînțeleasă satisfacție urmărindu-l, dominându-l, punându-l în încurcătură.

— Gina, fă și tu un duș, du-te unde vrei. Eu am o mică afacere! La trei, ne întâlnim aici. Dacă întârzii, mă aștepți. Te sărut.

Și întâi se duse să se bărbierească.

*

* *

Mărculescu îl aștepta. Prințul îi analiză încă o dată chipul ușor pleșuv, ușor cărunț, în trăsături exacte, dure. Nimic nu era fin în el, delicat. Și ochii erau grei ca două pietre. Afișa, însă un aer atât de calm, de senin, încât devenea nu numai interesant, dar chiar simpatic.

— Vă salut.

— Ia loc tinere. O cafea? Mai dulce, mai amară? Cum o bei?

— În mod obișnuit, mai amară! Și-l privi surprins, căci nu avea ochelarii.

— Să fiu scurt tinere: mă pot bizui pe ceea ce am discutat cu amicul tău sau nu? Ne-am înțeleaș pentru 4.000 de mărci.

— Adică 28.000 de lei.

— Pardon! Ne-am oprit la 20.000.

— Mă rog. Pe mine nu mă interesează.

— Cum nu te interesează? se revoltă Mărculescu.

— Nu vă enervați domnule, intenționez să vă spun aseară aceste lucruri, dar mă priveați cu totală neîncredere.

— Ca și acum.

— Atunci, la ce bun să ne mai pierdem vremea?!

— Ești naiv tinere, nu însă pe cât vrei să pari.. Numai doi oameni, care n-au încredere unul în altul, discută și se copleșesc cu vorbe de laudă. Țștia vorbesc cel mai frumos. Țți vine să plângi când îi auzi. Nu te ocupi de politică?

— Nu. Nu mă interesează.

— N-ai să poți fără ea. Viața e cea mai mare politică.

— Pe asta o cunosc. Cred că o cunosc destul de bine!

Au gustat pe rând din cafea și-au urmărit o studentă care intra. Mărculescu avea ceva tăios în privire și de aceea Prințul o ocolea, o evita.

— Țți place?

— Ce?

— Blonda!

— Acum nu.

— Ești nerăbdător... Facem schimbul?

— Deseară, la ora 18, i-o luă înainte Prințul.

— Unde?

— Pe strada Biserica Amzei.

— Perfect. Ne întâlnim ca din întâmplare.

— Nu ne întâlnim! Prințul voia să se pună la adăpost. Se temea să nu i se întindă o cursă! „Cine știe ce urmărește individul?! Trebuie să iau toate măsurile posibile de prevedere”. Continuă: În dreptul numărului 18, vă va aștepta o fată foarte drăguță. Brunetă, cu ochi albaștri. Va purta o rochie mov cu cordon. Va avea o revistă *Cinema* în mână și un coș împletit din papură, tip arta populară. Vă va da plicul, îi veți da banii, într-o cutie de bomboane de ciocolată, Dalia!

— Nenumărați?!

— Am încredere. Ca să nu greșim, îi veți spune fetei: Sărut-mâna! Un coniac pentru o fată. Și ea vă va răspunde: Da, domnule, un coniac pentru o fată.

— De ce toate acestea? se enervă Mărculescu, văzând ce-i poate face un mucus.

— Țmi place întotdeauna să fiu foarte precaut.

— Țnseamnă că ascunzi ceva?

— Nu ascund nimic. Știți foarte bine, sper, că legea pedepsește traficul de valută.

— De acord. O țigară?

— Mulțumesc. Atunci la ora 18. Vă salut.

Prințul ieși contrariat. Regreta aventura. „Prea mă avânt. Din asta n-o să ies bine. Individul e foarte tare. Ceea ce mă intrigă, e faptul că nu mi-a luat datele, nu mi-a cerut buletinul, nimic... Nu poate fi un imbecil atât de mare încât să-i dea unui necunoscut 20.000 lei. Ori are adresa lui Coajă? Ori îmi pregătește o cursă?”

*

* *

La ora 18.03, pe strada Biserica Amzei, Gina răspundea domnului Mărculescu la parolă: „Da, domnule, un coniac pentru o fată”. Schimbară banii zâmbind; el puse cutia în coș, ea îi dădu un plic. „Și, totuși, un coniac când putem bea?!” întrebă bărbatul, zâmbind cu subînțeles. „Nu face parte din parolă, explică Gina. La revedere”. Mărculescu se îndepărtă repetând: „Un coniac pentru o fată”.

Gina își continuă drumul. Se pomeni acostata de un taxi. Îl privea curioasă pe șofer. Apoi îl observ pe Prinț. Mărculescu se întoarse s-o mai vadă. „Unde o fi intrând?” se întrebă nedumerit.

Capitolul 7

Spre miezul nopții, după o călătorie liniștită și îmbelșugată, în vagonul restaurant, trecură Dunărea. Gina nu înțelegea ce se întâmplă cu ea și, cu atât mai mult, ce se petrecea cu Tică. Era foarte rece, distant, mereu ironic, suspicios, într-o continuă frământare. Noapțile acelea când își spuneau unul altuia „sălbaticule”, „tu ești sălbatică”, parcă nu fuseseră decât în vis. El era altul. Nu mai semăna acest Prinț hăituit cu cel de odinioară. Tăceau timp îndelungat, se priveau rar, cu ochi pustii. Poate nici nu aveau timp să gândească, n-aveau timp și nici curajul de a fi ei. Jucau un rol care le pretindea eforturi mari. Un rol periculos. Se lăsau târâți de viață, aiurea, unde voia ea. Bărăganul, ca o vatră caldă, visa sub geana lunii; mirosea a bălți, a nămol și a salcâmi târzii, dar ei nu simțeau decât gustul vodcii din care sorbeau plictisiți. Au văzut Dunărea, s-au făcut atenți unul pe altul, fluviul murise între maluri, apoi trenul a dispărut în noaptea Dobrogei...

— Mi-e urât noaptea, spuse Gina.

— Și mie, recunosc eu el ceea ce li se întâmplă foarte rar. Era poate un moment de slăbiciune, un moment de repaus într-o lungă luptă oarbă de a părea altfel decât era în realitate.

Animația de pe peronul gării Constanța îi liniști. În lumea aceea multă, se pierdeau. Singurătatea era departe de ei. Cât puteau, se fereau să rămână singuri. Nu era un prim semn de slăbiciune?

Un taxi îi duse în centru, la hotel *Europa*. Prințul obținu, în câteva clipe, o cameră cu două paturi. Camera avea ferestrele spre mare. Bătea un vânt umed, sărat. În răstimpuri, gemea răgușit sirena unui vapor. Tânjeau după lume. Iar când erau în mulțime, oboseau și visau singurătatea.

— O să stăm aici? întrebă Gina, scoțându-și rochia, rămânând într-un costum de baie.

— Până mâine. Ne mutăm la Mamaia.

— Ar fi prea frumos!

— Va fi!

— Dar dacă nu găsim locuri?

— Până când am bani, nu mă tem de nimic. Pe măsură ce n-am bani, mă cuprinde o neliniște. Fără bani, omul e ca un pește fără apă! N-are

unde înota!

— Spui tu ceva...

— Întotdeauna spun ceva. Culcă-te și trage un pui de somn. Ești frântă, arăți rău...

— Și tu?!

— Mă duc încolo, spre port. Mi-e dor de mare...

Deși trecuse de miezul nopții, era încă destulă lume pe străzi. Prințul trecea străin și neliniștit, mereu visând, căutând ceva. Se așează pe o bancă, lângă *Cazino*. Marea vuia prea tare ca să n-o audă. Urmărea perechile care se plimbau agale. Și-și aminti cu o ură dureroasă de Mărculescu: îl înșelase crunt. În loc de 20.000, în cutia de ciocolata, a pus doar 10.000! Prințul era trist, deși știa foarte bine că mărcile erau false, că îl escrocaser. Și suferea. Orgoliul lui fusese lovit. Se auzi strigat: „Prințule!”. Se întoarse. Era Gică Soare. Un cunoscut al lui, șofer pe camion, condamnat în câteva rânduri!

— O! Gică, ura!

— Să trăiți, Prințe!

Mergeau pe după cap ca îndrăgostiții.

— Te rog, fără „Prințule”. Mă supără cuvântul ăsta. Nu-l mai suport. Zi-mi Tică. Prințul intuia ceva fără să-și dea seama. Îl deranja numele, erai prea cunoscut...

— Cu ce ocazie? Întrebă Gică.

— Cu marea! Tu, în concediu?

— Nu. Am adus niște marfă, mâine plec gol până la Brăila. Acolo încarc și mă întorc acasă... Am „furat” trei zile. Pentru plajă. Nu bem nimic?

— La ora asta? Unde? La *Cazino* nu intru.

— Facem o afacere, îi propuse brusc Gică.

— Nu.

— Una bună.

— Nu. Nu mă mai interesează niciun fel de afacere.

— Nu fi tâmpit, Prințule...

— Tică! Îl corectă Prințul.

— Nu pot. Așa m-am obișnuit, Prințe! Nu știi ce vreau să fac!

— Nici nu vreau să știu.

— Mă, da repezit mai ești. Treaba ta. Ai niște bani?

— De ce?

— Să-mi împrumuți.

— Mulți?!

— Vreo două-trei mii!

Prințul râse, în loc să răspundă.

— Poate ceri de la cineva!

— Ce-ai găsit? Ce urmărești? se interesă Prințul, deși în sinea lui nu voia să știe nimic. Era obosit și neliniștit peste măsură.

— Au adus niște marinari ceva ceasuri, magnetofone, aparate de filmat, mașini de ras. Le iei aici pe un preț de nimic, le vinzi acasă cu bani buni, Prințe. Pe cinstea mea! Am oamenii mei. Dimineată mă așteaptă.

— Foarte frumos.

Urcau spre centru. Orașul dormea...

— Poți cumpăra lucruri bune.. Nu-ți lipsește un magnetofon? reluă Gică.

Prințul asculta și calcula în gând: „Bani am, cam mulți ca să-i port cu mine. Prea bat la ochi. Cumpăr niște ceasuri și unul sau două magnetofone”.

— Ce zici? Îl întrebă Gică.

— Nu e rea ideea! Să mă mai gândesc.

— Nu mai e timp, Prințe. Ori, ori! Dimineată plec.

— E târziu, se miră Prințul. „Să nu iasă vreo încurcătură cu toate astea. Acum, n-am voie să risc nimic”. E o treabă sigură?

— Foarte sigură.

— Bine. Aș lua niște ceasuri bune...

— Longines, Omega... Au și japoneze.

— Perfect. Și două magnetofone.

— Orice, nu e nicio problemă. Repet, am oamenii mei. Tu nu mă cunoști de azi, de ieri!

— Dar am o rugămintă?

— Să auzim!

— Să-mi duci marfa acasă.

— Nu e o problemă. S-a făcut. Gică aruncă țigara scuipând după ea pe asfalt. Și Prințul îi văzu fața roasă de bețiv, mâncată de vreme și de anii de închisoare. Regretă că-i promisese să cumpere ceasul.

— Poți să-mi dai și mie niște bani?

— Câți?

— Vreo 2 000.

— Bine. Unde ne vedem?

— La opt, dimineață, lângă hotelul *Continental*

*

* *

A doua zi, la 7, când Prințul o trezi pe Gina, și-i spuse despre ce e vorba, fata protestă nervoasă, ca un copil trezit din somn.

— Nu mă duc nicăieri.

— De ce mânzo?!

— N-ai spus că ne lăsăm de afaceri? Avem bani, de ce nu putem sta liniștiți, la mare? Să ne odihnim.

— De ce? se întrebă prostit Prințul. Și continuă: Tocmai fiindcă avem bani. Bani înseamnă totul, în afară de liniște!

— Până la urmă, o să ne trezim amândoi la pușcărie.

— Dacă am ajunge în același loc, nici n-ar fi rău... Bani cer bani, cum alcoolul cere alcool.

În aceeași zi, Gică Soare ducea într-o ladă lucruri în valoare de trei mii pentru el și de cinci mii pentru Prinț.

*

* *

Ajunseră la Mamaia după-amiază. Indispuși, certați din pricina afacerii, care le-a răpit o dimineață. Au tras la hotelul *Rândunica*, unde Prințul avea cunoștințe!

— Vai, ce păcat, regreta responsabilul. Azi dimineață, am dat camera în care ați stat anul trecut. Zău, ați avut ghinion...

— Ce ai, altceva?

— Cum, ați venit așa... fără bagaje?

— O, nu, se prefăcu băiatul, vin și ele. Ne ajung din urmă. Prietena mea, o prezintă apoi pe Gina. Uitasem.

— Simion, se prezintă bărbatul mărunțel, slugarnic în toată făptura lui. Vă dau o cameră, dar la etajul III?!

— Una cu două paturi, preciza Prințul.

— Bine, bine... Una! Dar la etajul III e cam sus, dar e bună...

— Are vedere spre mare?

— N-are.

Câteva minute mai târziu, Prințul și Gina se răcoreau în mare. Abia în apă uitară de toate afacerile și problemele ce le devorau liniștea. Apoi, pe

cearceaf, la soare, începură să-și reproșeze:

- Ți-au trebuit magnetofone.
- Foarte frumos.
- Dacă veneam direct, aici, aveam o cameră cu vedere la mare.
- Nemulțumită mai sunteți, duduie!
- Tu ești nemulțumit. Nu te mai știi opri, nu te mai saturei...
- Iartă-mă. Țin foarte mult să nu mă enervez când sunt în vacanță.

*

* *

El o ținea în brațe, ea șoptea: „sălbaticule”. Cineva bătu în ușă. Se auziră glasuri. Nu răspunseră. Bătăile deveneau din ce în ce mai insistente. Cei de afară se certau. În cele din urmă, Prințul se sculă trase pe el doar slipul și deschise: un domn bine! cam gras, transpirat, copii, cucoane, responsabilul! Dintre ei, se desprindea actorul Bordeianu. Ceru permisiunea să intre. Gina, goală, sub cearceaf. Actorul arunca mereu ochii spre ea. Pe culoar, gălăgia se potoli.

— Iubite domn, începu actorul să-și joace rolul. Noi venim aici în fiecare an. În camera asta și în cele vecine. Au balcon comun!

— Foarte frumos, aprobă galant Prințul.

— Exact! Dar sunt acum cu doamna Cornelia Pascal, compozitoarea.

— Ce compune?

— Muzică ușoară! N-ați auzit? Nu se poate?!

— N-am auzit, domnule. Așa. Și?

— Vă rog să vă mutați. Ne stricăm tot concediu.. Doamna compozitoare a și făcut un acces.

— Acces?

— De nervi. Vrem să ne simțim bine.

— Foarte frumos. Și noi vrem să ne simțim bine. Gina, iartă-mă, să-ți prezint pe domnul actor. Soția mea. Și o sili să se ridice, ținând cearceaful peste sâni.

— Bordeianu, se recomandă actorul. Vă rog să ne eliberați camera. Să vă mutați în alta. E una liberă. Ca asta. Altfel, vom da telefon la Mircea. Așa a spus doamna Pascal: „Îl rugăm pe Mircea”. Zău. Se apropie și-i șopti Prințului, la ureche: Cornelia e cumnata tovarășului Mircea!

— Foarte frumos. Dar cine e Mircea?

— Zău, n-am vrea să avem scandal. Oricum vă scoatem de aici.

Prințul îl pofti afară. „Nu e bine să-mi fac de lucru cu ăștia. Cine știe ce iese de aici”.

Peste un sfert de oră, erau într-o cameră întunecoasă, cu un geam sus, mic, cât un dosar, cu două paturi înguste și tari, fără dulap, fără masă... Fusesse o magazie.

— Oamenii nu încap unul de altul. Se calcă pur și simplu în picioare unii pe alții, vorbea rar, ca pentru el, Prințul. Și ne mai mirăm că nu se înțeleg țările, popoarele între ele... Cum dracu? Ne-au scos afară ca pe niște cârpe...

— Ce vrei dragă, sunt artiști, compozitori, nu ca noi...

— Artistul voia un pat și pentru fetiță. Ce vină am avut eu? Am venit ieri, am găsit liberă camera, am ocupat-o. Ei mă amenință cu telefoanele, cu Mircea.

Ușile bubuiau. Din când în când, o voce de femeie, sigur soția actorului, striga: „Vasile, Vasile!” Urcau și coborau. Tremurau scările.

— Compozitoarea e căsătorită cu grasu’? Întrebă Gina.

— Nu dragă. Soțul ei, după câte am înțeles, nu e aici. Ea a venit cu băiatul din prima căsătorie și cu fata din a treia căsătorit.

— În a doua căsătorie n-au avut copii?

— Ba da. Gemeni. Lor le-a dăruit vacanța de anul trecut.

— Viață grea, Prințule.

— Ce vrei, compune mereu!

— Acum ce facem?

— Mergem acasă. Nu mai suport. De o săptămână trăiesc în hoteluri, restaurante și trenuri. Într-o continuă goană și într-o continuă tensiune. Nu mai pot! Vreau liniște.

— Te-a obligat cineva?

— Uite că nu mai știi! Am vrut să mă răzbun. Acum mă obligă cineva să stau? M-au dat afară, n-am ce face, plec... În chilia asta, nu rămân. Mă duc acasă, la mama, și dorm o săptămână. Îi fac și o bucurie, dacă mă vede tuns...

— Când pleci?

— În seara asta.

— Și eu?

— Te privește!

— Mă lași?

— Unde?

- Aici?!
- Faci ce vrei. Ești majoră.
- Tu vrei să scapi de mine, Prințule!
- Aiurea.
- E ceva în inima ta. Ai avut nevoie, o vreme, de mine, acum mă alungi!
- Încă nu, Gina. Dar într-o zi, va trebui oricum să terminăm, să plătești!
- Pentru ce?!
- Mi se pare că m-ai trișat odată... Nu cred că mă înșel!
- Băiatul se așează pe pat și începu să-i desfacă bluza, de parcă nu el spusese cu răutate cuvintele acelea amenințătoare.
- Ce faci?. Se miră inutil, Gina.
- Ghici?!

Capitolul 8

Seara erau în acceleratul de București. Supărați! Timpul trecea greu. Se certau, iar în lungile pauze privirile lor se ocoleau, străine.

— Alergi ca un nebun, Prințule! Nicăieri nu-ți place, peste tot te simți stingher și în nesiguranță. N-ai somn, n-ai vise, și un om fără vise nu poate fi decât rău...

— Termină, spuse dur Prințul, deși simțea lămurit că așa e: peste tot suferea, se simțea străin și singur. Dorise atât de mult să fugă din București, să se vadă în Constanța. Faleza, marea, serile cu îndrăgostiți întârziind pe diguri, și pescărușii țipând în noapte, pe care îi așteptase cu bolnavă nerăbdare, nu-i spuneau nimic. Și atunci, se născu în mintea lui Mamaia, cu plaja ei molcomă, cu răcoarea aspersoarelor rătăcite în ierburi, cu nisipul fierbinte... Ajuns în Mamaia, s-a pomenit, din nou, devorat de aceleași neliniști, de aceleași îndoieli care-l urmăreau și în somn.

— Mergem direct acasă!

— Ești liberă să te duci unde vrei. De ce n-ai rămas la mare, la Mamaia, să te odihnești? Nu te-am rugat să mă urmezi.

— Să rămân singură, fără bani, ce zici?! Mi-ar fi stat foarte bine.

— Nu mă interesează. Pentru ce-ai făcut, te-am plătit bine.

— Și întrerupi în București?

— Până mâine la ora 13,05.

— Dacă te rog frumos să mergem direct, ai să mă ascuți?! Te rog, Prințule!

— Poți să mă rogi de o mie de ori. Nu-mi place să mi se poruncească.

— Nu-ți poruncesc, te rog!

— Degeaba. De pomană. Zadarnic.

— Cine n-ascultă de nimeni, umblă prost...

— Foarte frumos. Altceva? Îi întoarse spatele deschise geamul pe jumătate. Privea în noaptea bărăganului, grea ca un somn adânc.

— Sunt o haină de vremuri grele pentru tine. Mă folosești ca pe o unealtă, unde ai nevoie, unde nu vrei să te expui pe tine. Ești ticălos, Prințule. Mai trimis pe mine să dau mărcile, să iau banii, iar tu ai stat la adăpost, fiindcă mărcile erau false. Îți este frică să nu cazi într-o cursă. Și

m-ai trimis pe mine. Mă crezi oare atât de proastă?

— Nu te-a obligat nimeni să faci ceea ce ai făcut. Cât despre mărci, nu erau false câtuși de puțin.

— Minți!

— Nu zbiera ca o târfă, nu-ți șade bine!

Prințul își luă servieta din piele galbenă și ieși pe culoar. Trenul intra în Gara de Nord. Gina îl urmă tăcută și neputincioasă. „De ce vreau să rămân în București?” – se întrebă Prințul, dominat tot mai lămurit de teamă. Știa că nu vine să facă niciun rău, nicio „afacere” și totuși, ca niciodată, se știa în pericol. Era convins că i se va întâmpla ceva, dar nu era în stare să renunțe la idee. Se lăsa târât, dus ca de o apă mare. „Destinul mă duce undeva!” Coborî pe peron, fără s-o privească pe Gina. O simțea în urma lui. Îi auzea pașii. „Nebuna, ține la mine... De ce, de ce trebuia și nefericita asta să țină la mine tocmai acum?” Nu avu timp să-și răspundă. O mână îl strângea cu putere de braț. Întoarse capul și se opri: Mărculescu, cu figura lui dură, de dulău ce-și arată colții.

— Cine mi te-a scos în drum puișorule? șuieră el printre dinți.

Peste umăr, Prințul îi șopti Ginei să se ducă la hotel *Pax*, în timp ce Mărculescu privea mulțimea aceea pestriță ce se mișca parcă fără sens. Prințul îl auzi apoi pe Mărculescu strigând un milițian. Și atunci, îl strânse și el de braț, și-i șopti la ureche: „Fii rezonabil, domnule! Nu fă pe nebunul, ca te dau cu capul de betonul ăsta”. Și începu să-l sărute ca și cum atunci s-ar fi întâlnit, după o lungă absență.

— Buletinul, buletinul amice, îi ceru Mărculescu și el îi văzu gulerul alb imaculat și fața adânc brăzdată, rasă proaspăt, mirosind a apă de colonie.

Prințul îi dădu buletinul furat, cu care „lucra”. Mărculescu observă și o fotografie a Prințului și o luă fără să se sinchisească, dintre actele băiatului.

— Domnule Mărculescu, zău dacă mă așteptam la una ca asta. Tăbărăți așa pe mine, ca pe un hoț, ca pe un criminal?! Și tăcu. Își simțea genunchii moi, trupul vlăguit. „Fotografia mă va da de gol

— Tinere, mărcile sunt false!

— De acord!

— Cum, știi?! se enervă Mărculescu. Figura nu mai avea nimic distins, nimic sensibil. Trăda dispreț, poate scârbă și mânie. Era colțos și fricos în același timp, ca un dulău în uliță.

— Nu știam. Înseamnă că și eu am fost înșelat! În câteva zile, voi

descurca lucrurile, minți Prințu

— Vreau banii, Prințule!

— Bineînțeles, aprobă el uluit, când auzi că-i spune pe nume.

— Până mâine, la ora 18, să am banii!

— Stați o clipă, să ne înțelegem. Aveți dreptate e regretabil ceea ce s-a întâmplat. Se traseră la parte, să treacă uni electrocar. Vă invit la o bere. Îmi place să fiu om până la capăt.

Mărculescu primi. Intrară la restaurantul gării. Comandă două beri. Mărculescu deschise buletinul îi trecu atent numele și datele într-o agendă mică scoasă din port-act. Prințul reținu fila unde scrisese 20 aprilie. În port-act puse și fotografia.

— Cum facem? Întrebă el, primind înapoi buletinul. Punea întrebări să câștige timp. N-avea nicio idee. „Deocamdată, să fiu cât se poate de calm. Oamenii intră în încurcătură și tot ei trebuie să iasă”.

— Mâine, la ora 18, ne întâlnim tot acolo: pe strada Biserica Amzei. Vii dumneata! Cu banii.

— Bine, numai să pot face rost de bani până mâine. E cam scurt timpul.

— Te privește! Și te previn: dacă nu vii, poimâine dimineață mă duc și te denunț la miliție. Le dau și mărcile. Și fotografia. Tot!

— Voi face orice ca să pot veni cu banii. Câți? Întrebă, fulgerat de dureri ascuțite la stomac. „Ar trebui să-i pocesc mutra, să-l omor”.

— Atât cât am dat! Nimic mai mult.

— Și cât ați dat?

— Conform înțelegerii: 20.000.

Prințul surâdea senin, cu eforturi supraomenești, să-și mascheze mânia. Privea atent mutra bărbatului din fața sa, fără îndoială un escroc, dar deloc deștept. Berea era rea, caldă și amară.

— Bine, domnule Mărculescu. O să primiți tot ce vi se cuvine și vă cer scuze.

În pachetul dat de Mărculescu Ginei, nu fuseseră decât 10.000. Iată de ce, preferase Mărculescu să nu ceară nicio dată celui de la care primea mărci. La rândul lui, înșelase cu sete.

„Ori eu, ori el” – își spuse Prințul și plecă, făcând un semn vag cu mâna, lăsând o hârtie de zece lei pe masă. „Pentru bere” – preciză el, domnului Mărculescu.

* *

În drum spre hotel, Prințul analiza: „Am o noapte la dispoziție, să gândesc ce e de făcut. Datele problemei sunt, în mare, simple: „Bani n-am de unde-i da. Cel mult, vreo patru mii. Alții n-am. Îmi cere toți banii, și-și aminti cum buza lui Mărculescu tremura în clipa când spusese cifra pe care, el, n-o dăduse!! Dacă ajung la miliție, n-am nicio ieșire. Până mâine, nu mă denunță. Așteaptă banii. Escroc prost, dar conștiincios. Din cale-afară de conștiincios. Ghinion cu întâlnirea. N-aveam voie să revin aici! Dacă pun mâna pe mine, se va afla totul: falsurile, celelalte povești, faptul că m-am dat ofițer de miliție... Voi fi nevoit să mărturisesc totul, să spun de unde am luat mărcile... Acolo, la pușcărie, s-ar putea să-l întâlnesc pe Niky. Habar nu are că am luat-o pe urmele lui...”

*

* *

Fusese o noapte lungă și urâtă, ca o boală care te ține multă vreme la pat. Se plimbase prin cameră, desculț, ore întregi, căutând o soluție pentru a ieși din încurcătură. Gina dormea. Nu trebuia să-i spună nimic. Singur se complicase, singur urma să iasă din încurcătură. Ațipi nițel spre ziuă, dar se trezi repede, ostenit și speriat. „N-am ce face decât să-i fur mărcile. Cu orice preț, indiferent de unde: din casă, din buzunar, de la nevastă-sa. Fără mărci, nu mă poate denunța. Chiar dacă o va face, denunțul nu va avea nicio valoare... N-am decât să neg. În definitiv, nu fac altceva decât să mă apăr! Mă apăr obligat de împrejurări...” Ieși din cameră devreme, tiptil, să n-o trezească pe Gina...

La un oficiu telefonic, își notă numerele celor șapte Mărculești trecuți în carte. Niciunul sub numele de Pompiliu. Și-i luă pe fiecare la rând. Voia să găsească adresa clientului său. Deocamdată, alt mijloc nu exista. Suna, se prezenta foarte atent drept o cunoștință a domnului, întreba de el, cerea apoi numărul de la birou. Își pierduse speranța. Mereu i se spunea alt număr, decât pe ce-l care-l aștepta el. Al cincilea Mărculescu nu răspundea. „Să nu fie asta, că-mi încurcă toate socotelile” se temea el. Al șaptelea telefon, cel fără speranță. O voce de femeie îi spuse că domnul e la birou. El îi ceru numărul și vocea femeii îi spuse cu aceeași bunăvoință: 26.06.70. Ba și întrebă: „Ați notat?”. Nu știu cum să mulțumească. Drumul era bine ales. Din carte, reținu și adresa: str. Crișan 6.

„Să vedem, Pompilică” – își zise el, și, în stradă, întrebă primul milițian

unde vine Crișan 6. O găsi cu greu, schimbând un tramvai și două autobuze. O stradă laterală, cu tei pe marginea trotuarelor și cu câteva prăvălii. Blocuri cu patru și șase etaje. Se opri în dreptul blocului de la nr. 6. Purta o mapă neagră sub braț și un ziar. În hol, găsi tabelul cu numele locatarilor. Scrise toate numele pe manșeta ziarului. Observă că era destulă liniște. În spate, o curte mare unde se jucau copii. Nu era ascensor. Reținu cum sunt dispuse ușile. Trecu apoi peste drum, într-o cofetărie mică, întunecoasă, și ceru o cafea. Scoase un caiet din mapă, din acelea cu optzeci de bani, cu pătrățele, și scrisse cu creionul roșu pe copertă: Regie – Apă. I.C.B. În interior, linie un tablou și trecu în ordine pe toți cei 16 locatori ai blocului din Crișan 6. În jur, nimic suspect. Zi toridă de iunie. Se întoarse în Crișan 6. Urcă solemn, cu mapa sub braț. Întâlni o servitoare. O ușă trântită de curent. Se opri pe platforma ultimului etaj. Nu venea nimeni în urma lui. Sună. Liniște. Apoi niște pași. „O femeie cu siguranță bătrână, coboară”. Sună din nou. Se auziră pași. Prin geamul mat din ușă, văzu pe cineva apropiindu-se: o femeie. Se răsuci cheia, ușa se deschise doar de un lat de palmă: „Cine e?” întrebă o voce. „De la uzina de apă, doamnă... Un moment”.. Femeia dispăru. El își puse mapa într-o mână, ca pe o tavă, deschise caietul și căuta ceva preocupat. Rămase așa până se deschise ușa:

— Eram în balcon, făceam plajă, se scuză doamna, o femeie surprinzător de tânără, suplă, roșcată, „foarte lipicioasă din prima clipă”, observă Prințul. Ați sunat mult?

— Nu, doamnă. Iertați-mă că v-am deranjat. Sunt de la uzina de apă. Trebuie să verificăm dacă nu aveți pierderi de apă la robinete. O verificare periodică, și se uită pe ușă, la numele locatarului: familia Pompiliu Mărculescu!! Era unsprezece și un sfert.

— Da, poftiți, îl îmbie doamna.

— Câte persoane? întrebă preocupat Prințul.

— Numai două, eu și soțul.

— Două camere?

— Trei.

Prințul se uită sumar la robinetul din bucătărie, apoi trecu în cameră și se opri mirat:

— Frumoasă cameră, cu mult bun gust aranjată, și abia atunci văzu, cât permitea ușa întredeschisă, cealaltă cameră ai cărei pereți erau acoperiți cu icoane pe sticlă.

— Toată lumea laudă apartamentul nostru. Stau acasă ca să-l putem întreține mai bine... Am funcționat câțiva ani ca profesoară la țară. Nu se merita! M-am pensionat.

— Foarte frumos, spuse el, văzând că doamna e neașteptat de volubilă.

— Da, dar mie, sinceră să fiu, nu prea îmi plac icoanele. Soțul le-a primit cadou...

— Sunteți bogați, zâmbi Prințul, îndreptându-se spre baie.

— Soțul meu are două slăbiciuni: filatelia și pokerul, preciză ea, intrând în baie.

— E bine, doamnă, nu sunt probleme. Și el bifa ceva cu un creion roșu, din mers, în caiet. Apoi întrebă: Vă plac timbrele?

— Nu. Nici nu mă uit la ele. În dulăpiorul acela din bibliotecă, soțul meu are o mulțime de clasoare. Nici nu le-am văzut.

— Aveți și cărți. Și biblie... se amuză Prințul, trecând prin fața ușii odăii cu icoane.

— Nu e biblie, râse femeia. E „Napoleon” de Tarle. Soțul meu citește în fiecare seară din ea. Mă mir și eu că nu s-a plictisit... Se închide în camera lui și-l ia pe Napoleon.

— Aveți o casă ca un vis, doamnă, și se gândi la femeia aceasta, oricum cu cel puțin douăzeci de ani mai tânără decât soțul ei. „O aventură cu o asemenea femeie nu poate fi decât frumoasă!” În antreu, sună lung telefonul. Femeia se grăbi să ridice, vorbi cu cineva, apoi se văzu obligată să explice:

— Credeam că e soțul meu. Dă mereu telefon să mă întrebe ce fac. Ține foarte mult la mine... Era o greșală. Și din nou sună telefonul. Femeia a vorbit mult, explicând cuiva să-și amâne vizita, deoarece, în după-amiaza aceea, pleca la o rudă la Pitești.

— Unde lucrează soțul dumneavoastră?

— E responsabilul unui magazin de pălării! Pe Cuza-Vodă, colț cu Unirii... M-a sunat croitoreasa, preciză ea. Tot nu era el...

— La revedere, doamnă.

— La revedere.

Abia atunci, Prințul înțelese ce era drăgălaș și nostim în vocea ușor cântată a acestei femei: era peltică.

*

* *

Orașul i se păru mai primitiv, mai vesel, canicula mai suportabilă. „Îl judec eu pe stimabilul”. Ajunse prea târziu la prăvălia cu pălării, de pe Cuza-Vodă, colț cu Unirii. O vitrină mică, plină de praf, cu niște manechine diforme, purtând felurite pălării și căciuli. Unele aveau capul enervant de mare. „Cine o fi având un asemenea prost ochi și gust?” se întrebă el, contemplând vitrina. Un bătrânel mătura cu mâini tremurânde, potrivindu-și mereu ochelarii care-i cădeau.

— Bună ziua. Nu vă supărați, domnul Pompiliu Mărculescu a plecat?

— A plecat. De câteva minute. Da, ce aveți cu, 'mnealui? Și moșul îl cerceta cu atenție.

— Mă chemase să-mi ofere ceva, spuse Prințul, neștiind cum să-l descoase.

— Dumneata nu ești din lumea lui, spuse bătrânul. Te văd băiat spălat, un om, cum s-ar zice, cu stil! Nu, nu! Nu râde tinere! Oamenii din ziua de azi nu mai au stil! Prestanță, personalitate...

— Bei o țuică, moșule?

— Nu te deranja. Nu e nevoie. Dacă vreau o țuică, mă duc coala, peste drum, și beau.

— Dacă te invit eu, n-ai să mă refuzi?

— Una mică! se repezi bătrânul.

— Cum vrei dumneata.

Trecură peste drum și comandă două țuici mari.

— Dumneata îmi dai o țuică, să afli ce te interesează despre domnul Mărculescu, chicoti caraghios bătrânul. Eu atât îți spun: nu te complica cu el!

— M-a ajutat într-o împrejurare grea, e om cumsecade...

— N-ajută pe nimeni fără interes! Face totul pentru bani. E în stare să vândă și pe mă-sa.

— S-o fi purtând urât cu dumneata și acum îl vorbești de rău!

— Tinere, nu mă jigni! Nu bârfesc pe nimeni. Dar nu pot vorbi, demnitatea și onoarea mea nu mă lasă, frumos despre unul ca el. Ăsta e urmărit de ani de zile pentru aur și trafic de valută. Alaltăieri a vârat în pușcărie un nenorocit... Mai bei o țuică? O dau eu!

— Dă-o!

— Faci cum vrei. Sfatul meu ăsta e: ferește-te de el ca de foc.

— Frați are?

— Unul vitreg, Apostol Pară, prieten de-al meu, din tinerețe. Ne-am

cunoscut în închisoare...

— Hopa, zise Prințul.

— Ce-ai spus? Nu prea aud bine?!

— Pe ce bază ai ajuns acolo?

Bătrânul își mângâie barba, ținând parcă pentru el plăcerea răspunsului, apoi vorbi chiar cu oarecare mândrie:

— Am dat o lovitură la o bancă. Dădusem noi mai multe. Nu ne-au prins! De data aceea însă am greșit. S-au pus pe urmele noastre și ne-au dibuit, A, dădeam lovituri mari pe vremea aceea. Nu ne mângăleam cu mișoare! Lucram la milioane! Bani mari, domnule! Cu Pară se poartă urât Mărculescu, frate-său, deși au fost și împreună la pușcărie, deși o bună parte din averea lui Pompiliu se datorează lui Pară. Îl minte, Mărculescu... Și ce succes aveam la femei! Să-ți povestesc eu aventuri. Ne culcam cu una și ne trezeam cu alta în pat...

Moșul se cherchelise. O lua razna. Nu-l mai asculta. Prințul aflase ceva și-i era de-ajuns. Îi lăsă moșului o hârtie de 25 lei să plătească țiucile. Gina îl aștepta la hotel.

*

* *

Ploua. Vântul zgâlțâia ferestrele și vitrinele prăvăliilor. Prințul ședea pe pervaz și privea îngândurat ploaia care se izbea în pereți. Fulgera și tuna. Tremurau zidurile. După atâta caniculă, vremea se răzbuna. Își aminti cum dormea vara la bunici. Se culcau afară, în podul șurii, pe fân. Ar fi dat oricât în acele clipe să se poată întoarce la vremea aceea... Gina asculta muzică.

— Gina?

Ea ridică doar ochii spre el.

— Te rog să pleci cu primul tren!

— Unde? se miră ea.

— Acasă... Unde vrei...

— E ceva grav? Vreau să zic, ai pățit ceva?

— E bine să pleci cât mai repede.

— Vin cu tine!

— E imposibil... Și Prințul spuse doar pentru el: „Cât de plini de păcate suntem, nu ne mai spală nici potopul.. Îi întinse câteva hârtii de o sută. Fata refuză și el aruncă banii pe pat, lângă ea: Sper să ai mai mult noroc

decât mine în viață. Ori, poate mai multă minte!

— Ce filosofează, Prințul meu? Se juca asemenea unui copil, strigându-l: Mutule... Sălbăticule... Mi-e așa frig. Și urât... Mutule... El tăcea.

Se jenă și tăcu. Prințul înlemni la fereastră. Ploaia cădea cu zgomot surd pe asfaltul încins. Își amintea zilele acelea nesfârșite, când stătea în fiecare dimineață pe băncile din centru, alături de pensionari, liber și independent, fără niciun gând, fără nicio teamă. Nu reușise la facultate. De altfel, nici nu voise. Își risipea timpul și tinerețea pe bănci, alături de alții ca el, de pensionari, prin cafenele și braserii, prin baruri de noapte. Stătea o dimineață sau o seară întreagă lângă o cafea și i se părea că nu face niciun rău. Nu înțelegea nici acum că viața aceea de lene și lăncezeală, după care tânjea, a fost porțița ademenitoare prin care el a pătruns în această lume fatală, unde înșela sau era înșelat, unde fugea sau se apăra mereu, unde nu era nici liniște, nici mulțumire. Din cauza „afacerilor”, o împinsese pe Gina în brațele lui Niky, pe care-l ura și-l disprețuia. Se înrăise, nu mai avea milă de nimeni. Era un animal bolnav, hăituit, fără culcuș și fără odihnă. Se gândi că ar fi bine să se arunce de la etajul șase în ploaia care spăla bezmetică străzile și casele. Evită s-o privească pe Gina, spuse „mă întorc îndată”, și ieși încet din cameră, încercând să-și amintească de unde își poate cumpăra o umbrelă. Se strecurase de la fereastră la ușă, rușinat, ori poate sfârșit.

Din clipa aceea, pe care și-o va aminti de atâtea ori, Gina n-avea să-l mai vadă niciodată.

Capitolul 9

Ploaia contenise. Pârâuri murdare curgeau pe lângă bordura trotuarelor. Nu se mai întorsese la hotel. Rătăcea pe străzi, chinuit de teamă, de gânduri, de presimțiri rele. Îl obsedau presimțirile. Pentru prima dată, teama de ceea ce ar putea să se întâmple, de situația în care se afla, era mai puternică decât ambiția, decât curajul lui, care-l scosese de atâtea ori din cele mai periculoase încurcături. Nu știa dacă îi e frig din cauza vremii reci, de după ploaie, sau era un frig izvorât din frică. Trecea de pe o stradă pe alta, străin, strângând umbrela. Pe o asemenea vreme, toți oamenii îl priveau chiorâș. Îl suspectau. Cel puțin așa avea impresia. Intră într-o cabină telefonică, formă numărul lui Mărculescu, acasă. Mulțumit că nu-i răspunse nimeni, deci doamna plecase cu toată ploaia la Pitești, puse receptorul în furcă și se uită la ceas. Mai era timp. După lungi analize, socoti că nu e bine, nici înțelept, să se ducă la întâlnirea de la ora 18. S-ar putea să i se întindă o cursă, Pompiliu să vină bunăoară cu milițieni civili și să-l înhațe. „Oricum, nu mai accept nicio întâlnire în public cu el. Între patru ochi, vom rezolva totul. Frumos, foarte frumos și inteligent. Fără urme. Nimic nu mă poate da de gol. Îi iau mărcile, fotografia și notița din agendă. Pe urmă să le caute...”

Trecu ora întâlnirii. Încerca să-și închipuie cum sau cât se va fi supărat domnul Pompiliu Mărculescu. Urcă într-un autobuz, ideea îi venise pe loc, și se duse la prăvălia cu pălării. Văzu de departe o pânză verde, decolorată, în geam. Deschise umbrela. Începuse să plouă mărunț. Ploaia îi masca pașii, iar umbrela fața. Nu era bine să-l vadă Mărculescu, dând târcoale prăvăliei. „Voi trece pe lângă ea ca un pieton obișnuit”. Și veni de după colț. Pe ușă era prins un bilet: „Închis pentru preluarea mărfii”. Printre perdea și rama vitrinei, văzu un om cu spatele la ușă cu capul în pumni, în fața tejghelei, șezând pe scaun. Urcă pe ultima treaptă și privi peste perdea: era Mărculescu. Nu făcea nimic. Parcă dormea. Prințul se întoarse cu spatele. Se uita mereu în lungul străzii întrebându-se dacă n-ar fi bine să intre. „Nu-mi rămâne, în ciuda îndoielii, decât să merg la el, acasă, la ora unsprezece, deseară. Îi pun ceva în cafea, în vin, în apă... Îl adorm, îi iau mărcile, fotografia și fila din agendă. Apoi, îi urez somn ușor!” Și hoinări ca un apucat. Încercă să mănânce, dar nu reuși. Lăsa un

grătar neatins. De la opt, după obiceiul lui, se duse la un film, pe care-l văzu în parte și ieși mai deconectat. Ploua din nou, monoton, fără fulgere și tunete. Orașul se liniștea. În răstimpuri, zdruncinau tăcerea serii, tramvaiele.

Prințul se apropie ca o felină, curajos mai mult datorită fricii, de casa lui Mărculescu. Se uită atent în jurul lui. Nimic deosebit. „La unsprezece fix” urc își spuse. Mai avea șase minute. După unsprezece, se circulă mai mult. Iese lumea de la cinematografe, de la televizor. Era luni seara. Își dorea un singur lucru: să nu întâlnească pe nimeni în timp ce va urca scările. În clipa aceea, exact în fața blocului lui Mărculescu, Sandu Coajă cerea un foc de la un trecător. Prințul se retrase ușor, pe lângă pereți, zăpăcit. „Te pomenești că și Sandu are de împărțit ceva cu el?”

PARTEA A DOUA

Capitolul 10

Octav Vornicu fixă o clipă fața deținutului, îi observă mâinile nervoase frământând boneta în dungi, ținuta rigidă, fruntea grea, plecată spre pământ, și înțelese că nu va fi o zi ușoară. Se prefăcea dinadins că citește ceva într-o filă din dosar, ținându-l în așteptare pe deținut. Octav sperase, după calculele, experiența și presupunerile lui, că nu va mai rezista și va vorbi. Va recunoaște. Și totuși, la capătul răbdării și voinței, deținutul mai avea tărie să lupte, să se apere.

— Ce zici, mergem mai departe? întrebă binevoitor Octav, deși era convins că dacă inculpatul ar fi vorbit, în mod categoric, îl mințea din nou, născocind altă variantă a omorului. Deținutul se mulțumi să tacă și să privească încăpățânat în pământ. Într-un fotoliu din piele, ros, aproape fără arcuri, ședea un tânăr procuror, pasionat de criminalistică, venit în mod special să vadă cum lucra într-o anchetă procurorul Octav Vornicu. Aștepta cu emoție în fotoliul incomod.

— Vasăzică nu vrei să stăm de vorbă, reluă Octav, și, în clipa aceea, întâlni privirea dură, tăioasă, a deținutului. Încercă să-l domine, să-i înfrângă privirea nu prin forță, ci prin convingere și siguranță, dar simțea deslușit că e mai slab. Adună filele dosarului, convins că n-are niciun rost să continue, fluieră a pagubă, ca un om plictisit, și spuse:

— Vom încerca mâine! Și chemă subofițerul de, miliție, care aștepta pe coridor.

— N-am ce să vă spun, domnule procuror, preciză deținutul cu o voce moale, surprins de întorsătura neașteptată și ieși salutând cu supunere.

— Ce s-a întâmplat? se ridică contrariat tânărul procuror din fotoliu și se apropie de masă.

— Nimic. Eram mai slab ca el, zâmbi cu înțelegere Octav.

— Mai slab?

— Da.

— Și?!

— N-avea rost să insist. Azi, nu-mi recunoaște nimic. Mă mințea.

— Credeți?

— Sunt convins. Aș paria pe orice.

— Și atunci?!

— Măine.

— Dacă nu vă va spune nici mâine?!

— Poimăine! Va recunoaște, spuse Octav, amuzându-se de naivitatea tânărului procuror. El se pregătise să tacă azi. Să reziste. S-a concentrat pentru acest lucru și a venit la mine decis să nu mărturisească. I-am simțit privirea, prea hotărâtă, prea fermă... Era mai tare! Și am renunțat. Toată truda lui a fost zadarnică. Dintre noi doi, întotdeauna el obosește și cedează primul. Pentru că știe numai ceea ce a făcut. Nu poate acționa, nu știe ceea ce am aflat eu și ce probe am. Ca atare, nu poate para nimic, rămâne deschis în fața „loviturilor” mele. Eu știu ceea ce s-a întâmplat până la crimă și după aceea. Am cadavrul, am martori, am probe...

— Și îndoieli!

— Amândoi avem îndoieli. Dar eu mi le pot verifica în diverse moduri, pe câtă vreme el, nu! E ca o partidă de șah întreruptă. El a dat mutarea în plic... Deschis. Deci, o cunosc și urmează să răspund.. În mai multe feluri. Evident, pot să și pierd... Dar șansele de câștig sunt toate, sau aproape toate, de partea mea.

— Bine, și credeți că el a simțit adineaori că e mai tare?

— Infractorul simte imediat dacă are în față un anchetator slab, dezorientat, nesigur sau neatent. Bei o cafea?

— Cu plăcere.

În clipa următoare, sună telefonul. Octav ascultă câteva minute, spuse doar „da” și „bine”, puse receptorul în furcă și-l rugă pe tânărul procuror să-și bea singur cafeaua:

— Sunt obligat să te părăsesc. Mă duc să văd un mort. Sper să fie frumos, glumi el.

— Crimă?

— Se pare că e vorba de o sinucidere.

— În cazul de față, lucrurile sunt foarte limpezi, insistă tânărul procuror: el a băut seara, alături de victimă, în același bufet. A plecat spre casă cu puțin timp înaintea victimei. A așteptat-o la trecerea peste pârâu. Lovitura mortală a aplicat-o cu o sapă, găsită în fântâna părăsită de pe câmp. De ce nu-i oferiți câteva din aceste argumente?

— Nu e mutarea cea mai bună. Trebuie el să-mi spună tot ceea ce a făcut și cum, iar eu să-l verific. Nu e permis să mă verifice el pe mine. Pe urmă, nu uita – e vorba de doi bănuți. Lovitura mortală e numai a unuia! Atât timp cât cunosc probele, voi ști exact când, unde și cum mă mint. De

pildă, sunt convins că lui nici prin minte nu-i trece că am găsit sapa, că pe ea s-au păstrat pete de sânge, că analiza de laborator a stabilit că sângele e al victimei.

— Sunt foarte curios cum va sfârși ancheta, se miră tânărul procuror.

— Bine, zâmbi cu înțelegere Octav. E nevoie de calm și de puțină răbdare.

*

* *

Urcă în grabă scările printre gospodine speriate și bărbați în pijama sau maiouri, somnoroși, treziți înaintea de vreme. Pe eticheta din rama soneriei citi: Pompiliu Mărculescu. Un plutonier îl salută conștiincios. În hol, îl întâmpină colonelul Oprescu, obosit și fără chef:

— Tot tu?

— Așa se vede. Sinucidere?!

— Pare ceva mai mult, spuse colonelul Oprescu, cu o voce nesigură. O cameră frumoasă, o masă cu patru scaune în mijloc, un cactus imens sub geam, o canapea rabatabilă de-a lungul peretelui din față. Pe canapea, întins, numai în pijama, cu fața afundată în pernă, cadavrul victimei. Un bărbat corpulent, ușor pleșuv.

— Niciun legist? Întrebă Octav, examinând interiorul.

— Vine, Mircea Ionescu.

Octav cercetă cu atenție paharele de pe masă, ceașca de cafea, aflată lângă aparatul de radio, atitudinea victimei. Nicio urmă de violență. În cealaltă cameră, prăbușită într-un fotoliu de culoarea muștarului, plângea o femeie foarte tânără, roșcată, tunsă scurt și coafată proaspăt. Procurorul observă că femeia se chinuia să pară frântă și să plângă cu lacrimi.

— Sunt nenorocită, se văieta femeia și mai tare, în clipa când intrară cei doi. Sunt nenorocită, repeta ea mecanic, ștergându-și cu grijă lacrimile, căutând să rămână atrăgătoare.

— Condoleanțe, stimată doamnă. Octav întinse mâna și se prezentă. Vă rog să vă liniștiți. Trebuie să stăm puțin de vorbă.

— Îndată, domnule procuror, să mă spăl nițel pe ochi. Femeia trecu în baie. Rochia mini dădea la iveală un trup prea frumos, ca Oprescu să nu-și muște ușor buza în semn de admirație:

— Cam tânără pentru... răposatul.

— Foarte tânără, întări Octav. Ocupă-te de ea, cu tact și răbdare, eu întocmesc procesul-verbal de cercetare a locului faptei. Trecu în camera vecină. O muscă se plimba nestingherită pe urechea, victimei: Procurorul privi lung acel trup învinețit, ce părea al unui om de peste șaptezeci de ani, încercând să înțeleagă ceva. Apoi, deschise un caiet albastru și începu să descrie amănunțit, migălos, așa cum numai el avea răbdare, tot acel interior.

Colonelul discuta cu proaspăta văduvă.

— Nici nu știu ce pot să vă spun în asemenea împrejurări, plângea femeia.

— Foarte multe lucruri, doamnă. Dacă ne ajutați, vom putea descoperi rapid cauzele acestui sfârșit tragic.

— Sunt nenorocită, juca ea un dureros teatru.

— În ce poziție a fost în ultimele zile?

— Ca de obicei, sobru, liniștit, atent. Ne înțelegeam foarte bine. Ținea enorm la mine, mă iubea. Nu mă așteptam la așa ceva, ca la moarte!

— N-a fost agitat?

— Nu. Nici vorbă, domnule colonel.

— A avut vreun necaz?

— Nu.

— S-a certat cu cineva?

— Nu, nu cred. Cel puțin, eu nu știu. În ultim vreme, a fost chiar mai cald, mai tandru ca de obicei.

— Bănuieți ceva?

— Nu bănuiesc nimic, nu pot înțelege nimic. M-am reîntors acasă acum o oră. Credeam că e la magazin. L-am găsit aici... Și femeia consideră că e cazul să dea puțin frâu durerii... Am țipat, povestea ea printre lacrimi, de spaimă. Și de durere, adăugă prompt.

— Iertați-mă doamnă, e nevoie să precizăm unele lucruri. Nu ați dormit acasă?

— Nu.

— Dar unde?

— Sunt necesare și aceste amănunte?

— Nu le putem ocoli!

— Am fost la o soră a mea. La Pitești.

— Când ați plecat?

— Ieri, după-amiază. Pompiliu m-a condus la gară cu mașina. M-a

sărutat și m-a rugat să am grijă de mine. Mă iubea mult... Din nou, puțin plâns, reușit cu destule eforturi.

— Când v-ați întors acasă?

— Acum o oră și ceva. V-am spus doar... Cu rapidul de 8,40.

— Cu rapidul sau cu personalul?

— Cu rapidul. Personalul face aproape patru ore. E prea incomod. Și obositor. Nu călătoresc nici odată cu personalul. Rapidul sosește la o oră mult mai potrivită. De data aceasta, nici n-a fost aglomerat...

Femeia mințea. Colonelul o asculta atent, întrebându-se ce ascunde această minciună. El știa că rapidul nu sosise. Avea o întârziere încă necunoscută, deoarece deraiaseră trei vagoane ale unui tren de marfă, iar linia era închisă.

— Cum o cheamă pe sora dumneavoastră?

— Nu văd ce importanță are! se supără femeia.

— Are, doamnă. Vă rog să ne ajutați.

— Corina Munteanu. Poftim! Bulevardul Republicii 60 A!

— Mulțumesc, doamnă. Avea ceva prieteni mai dubioși domnul Mărculescu?

— Vai, tovarășe ofițer, cum puteți să întrebați așa ceva?

— Meseria, doamnă! Vă rog nu vă enervați. Sunt obligat să insist!

— Avea prieteni din lumea bună. Dar nu-i frecventa. Era un om singuratic, un om retras. Un om de casă.

— Când ieșeați în oraș, unde-i plăcea să meargă?

— Ne plimbam la șosea. Cu mașina.

— Și la restaurant?!

— De cele mai multe ori, la *Casa Universitarilor*. Se simțea foarte bine acolo.

— Dumneavoastră lucrați undeva?

— Nu, sunt casnică. Îl îngrijeam. Avea nevoie de un om. De cineva care să-l îngrijească. Suferea cu inima.

— De mult?

— Din timpul bombardamentelor.

— A fost rănit?

— Nu. S-a speriat. E un om emotiv, manierat. Asculta muzică simfonică, și, așa brusc, a căzut o bombă, apoi altele. S-a speriat rău...

— Gătiți bine, doamnă?

— O! nu, nu gătesc decât foarte rar. Gătesc prost. Nu sunt o bună

gospodină. Pentru orice trebuie și ai chemare. Eu n-am o asemenea chemare.

— Și unde mâncați?

— La prânz, la o pensiune, iar seara la *Casa Universitarilor*.

— Și era mulțumit de mâncarea de restaurant soțul dumneavoastră?

— Sigur! Mă iubea mult și nu putea suferi și mă vadă lângă aragaz, arzându-mi degetele. Îmi iubea și mâinile că erau, zicea el, foarte frumoase. Mâini de doamnă...

— Ce neamuri, ce rude apropiate are în oraș soțul?

— Un frate: Apostol Pară. Frate vitreg. Numai după mamă. E pensionar. Locuiește pe Crinului 14. Un neisprăvit. Exact opusul lui Pompiliu: bădăran, murdar, invidios... Un om de nimic.

— O fi așteptat pe cineva aseară, o fi avut anunțată vreo vizită soțul dumneavoastră?

— Nu. Sunt convinsă. În lipsa mea citea, sau asculta muzică simfonică.

— Bine, dar sunt vreo două pahare cu vin, unul într-o cameră, altul în cealaltă...?! Cum vă explicați prezența lor?

— S-ar putea să fi fost vreun amic. De unde să știu?

— Bine, doamna Mărculescu, vă mulțumesc pentru primele amănunte. În zilele următoare, vom mai sta de vorbă. Și vă rog să fiți tare! Curaj!

Alături se lucra de zor. Predoiu isprăvisse de fotografiat. Medicul legist Ionescu strânse paharele pentru analiză, cercetă la lumina unei veioze față, gâtul și mâinile victimei. Octav trecu în baie, cercetă atent chiuveta, vana, doar – doar va găsi ceva revelator. Nimic. Intră în cea de a treia cameră: pe masă, o butelie de vin, Fetească albă, și un pahar. Patul, pentru două persoane, desfăcut. Pe perne și în așternut se distingeau urmele a două corpuri. „Aici au stat, cel puțin o vreme, dacă nu toată noaptea, două persoane. Iar mai mult ca sigur, o persoană a fost victima. Dar a doua?! E vorba de o femeie. Niciun bărbat nu vine la alt bărbat, chiar prieteni fiind, și în lipsa soției acestuia, să doarmă într-un pat. Logic judecând lucrurile, nu poate fi vorba decât de o femeie. Cine e această femeie?” Octav se aplecă și observă pe cearceaf, aproape de perna dinspre perete, un fir de păr lung, blond și moale. Îl examinează cu atenție. „Iată prin urmare și argumentul ipotezei”, spuse el, și puse părul cu grijă într-o cutie de chibrituri.

— Ce crezi? Întrebă Opreșcu, intrând.

— Cam încurcată problema, mormăi Octav, cercetând așternutul.

Ai găsit ceva?

— Un fir de par.

— Ne spune ceva interesant?

— Firește. Octav se întoarce și-l privi pe Sile dus pe gânduri. Aici, a dormit o femeie! Cine și de ce?

— O fi a... văduvei!

— Nu. E un fir de păr blond. Doamna Mărculescu e roșcată, roșcată bine și tunsă scurt!

— Și minte, Octave. M-a mințit spunându-mi c-a venit azi dimineață de la Pitești, cu rapidul. Or linia e închisă din cauza unui marfar care a deraiat. De ce minte?

— Eu zic să aflăm, spuse Octav, și-l pufni râsu' văzând cum cercetau amândoi așternutul acela. Vecinii ce spun?

— Nimic. Nimeni n-a auzit nimic.

— Cine e acest Mărculescu? Știm ceva despre el?

— Gestionarul unui magazin de pălării. Apreciat pentru comportare și vânzare.

— Cucoana lui?

— Zice că e casnică, că el ținea foarte mult la ea, că se înțelegeau foarte bine și se iubeau enorm.

— Oprescule, cucoana minte mult, spuse Octav cu voce moale, să nu se audă. Trecură în hol prin camera unde se afla victima.

— Mircea, când ne poți da un rezultat măcar aproximativ?

— Dimineață.

— Tu ce zici? Îl luă deoparte Octav.

— Nu cred să fie vorba de o sinucidere! Victima a băut și cafea înainte de a bea conținutul paharului din fața sa. Iar dacă a venit în camera asta înseamnă că a stat de vorbă cu cineva. Uite Octav, cele două scaune opuse sunt deranjate. Se pare că a stat cineva acolo. Iar din paharul acela posibil să fi băut apă sau vin. Fața victimei e cianotică...

— De cât timp a murit?

— Lividitățile cadaverice de pe piept, rigiditatea instalată, prezentă în articulații, pledează pentru o moarte violentă, consecință la prima vedere, a unei asfixii mecanice prin obstruarea orificiilor respiratorii, ce datează cam de 11—12 ore. Tu simți un vag miros de cloroform?

— Nu știu, nu cred. Semne de violență?

— Ușoare escoriații laterale pe gât și pe pomeții feței. Presupun un

tampon banal cu cloroform!

— De ce a avut nevoie criminalul de cloroform, de narcotizarea bătrânului?

— Asta urmează să aflați voi, zâmbi discret medicul legist.

— Vreau să știu exact dacă a fost sau nu cloroform?

— Dimineată vei ști, Octave. După analizele toxice complementare.

— Și cafeaua de lângă radio?!

— Probabil a băut cafea și a ascultat ceva la radio, înainte de... scena finală.

Octav Vornicu o întreabă apoi pe doamna Mărculescu:

— Seara, soțul dumneavoastră obișnuia să bea cafea?

— Uneori da, răspunse femeia, încurcându-l.

— Putem lua cadavrul? întreabă medicul legist.

— Bineînțeles, aprobă Octav. Apoi își luă rămas bun de la soția victimei, prezentându-i, încă o dată, condoleanțe. Ieși urmat de colonel și sună la ușa vecinului victimei. Deschise o femeie slabă, îmbătrânită, temătoare:

— Vă deranjăm nițel, spuse Octav, și-l izbi mirosul de aer închis.

— Pofțiți, pofțiți, repeta speriată femeia mărunțică și slabă, deschizând larg ușa unei camere.

Rămaseră în hol, în picioare.

— Ați auzit ceva aseară? Vreo discuție, vreo ceartă la domnul Mărculescu?

— Nu, n-am auzit nimic, domnule. Sunt oameni foarte de omenie. Nu fac gălăgie. Ca și cum n-ar locui aici. În schimb, vecinul din dreapta, un șofer, face o larmă de nu vă puteți închipui.

— Da, da, o opri Octav. Domnul Mărculescu a fost acasă aseară?

— Da. Soțul meu l-a auzit. Eu mă culc devreme. Pe la zece dorm întotdeauna.

— Ce a auzit soțul dumneavoastră?

— Nu știu ce, dar a auzit.

— Unde e acum?

— La lucru. E achizitor de materiale la Uzina de mașini unelte.

— Gălăgie n-ați auzit?

— Nu.

— Muzică, vreo voce de femeie?! Țipete? Vreo discuție aprinsă?

— Nu. Numai când șoferul își bate nevasta, tremură tot etajul. Se bat în

parte. Și se bat des, domnule procuror.

— Bine, doamnă. Să-i spuneți soțului să vină după-amiază, între cinci și șapte, la Procuratura locală, camera 12. Bine?

— Da, tovarășe procuror. Îi spun.

— Părvulete și mai cum? Întrebă Octav.

— Maria.

— Soțul?

— Marin.

*
* *

Coborâra. Era cald. În stradă – Fiatul 1300. Octav lăsa ușile deschise să facă curent, să iasă căldura.

— Tot o folosești în interes de serviciu? Ziceai că renunți...

— N-am încotro! Unde te duc?

— Beau o bere în fugă și, pe urmă, mă lași la prăvălia lui Mărculescu, să stau de vorbă cu vecinii.

— Perfect. Mi-e sete și mie! Nu-mi prea place povestea asta...

— Îți spun eu că ne dă de lucru. Iar ne luăm adio de la concediu.

— Cu ce începem? Și tăcură amândoi.

Aleseră o masă la umbră; lângă ea, era o frapieră cu bere și gheață.

— Bei la volan? glumi colonelul.

— Niciodată, spuse Octav. La volan, nu. Beau după ce cobor. Râseră. Un piccolo le deschise două beri. Își turnară singuri.

— Excelentă bere, gemu ușor Octav. Apoi scoase o agendă mică, verde și continuă: E a victimei. Sunt aici o sumedenie de adrese. Îi purecăm pe toți. Trebuie să aflăm cine e amanta... cu păr blond!

— Amanta lui Mărculescu?!

— Exact. Ea ne va spune și alte lucruri. Chemi, pe rând, pe toți cei notați în agendă... Ce neamuri are?

— În oraș, doar un frate: Apostol Pară.

— Ce nume!

— E frate vitreg. Numai după mamă.

— Știi ce zic eu, Sile? E aici una... și caută în agendă, până găsi: Cecilia Olaru, al cărei nume e tăiat cu pixul. Caut-o azi, după-amiază, și vezi cine e, de ce i-a tăiat numele. S-ar putea femeia, asta să fie o pistă... Nu. Lasă. Ai destule. O chem eu. Ne vedem deseară la opt.

- Unde?
- Te iau de unde vrei.
- Anchetezi după-amiază?
- Până la opt. Îmi vin niște amatori de la Păulești.
- Crima cu sapa?!
- Aha. Mai bem câte o bere?
- Câte una!
- Meștere, îl strigă Octav pe piccolo.
- Mă iei de la serviciu, preciză colonelul.
- Și tu lucrezi opt ore? glumi procurorul.
- Ca și tine! Până una alta să nu uităm să ne ducem la autopsie.
- La ce oră?
- La 13.

*
* *

Seara, procurorul ciocăni la ușa colonelului. Îl găsi în cămașă, fumând, obosit. Când îl văzu, Sile spuse abătut:

- M-aș duce în concediu. M-am săturat...
- Du-te! Octav se așeză. Avem niște noutăți. Am stat de vorbă cu Cecilia Olaru. E prietena unei foste amante a victimei. Distinsul nostru de la... morgă. Nu mi-a spus mare lucru. Prietena ei, o oarecare Dorina Șerban, a trăit un an în concubinaj cu Mărculescu, înainte ca acesta să se fi căsătorit cu nefericita văduvă. Plimbări cu mașina, seri pe trecute la *Leul albastru* sau la *Grădina foamei*, cadouri făcute de victimă. Inele, cercei, lăntișoare. Mult aur!
- Locuri ferite de ochii lumii, rezumă colonelul, bani mulți...
- Se pare că era un afemeiat recunoscut. Cam atât. S-o caut pe Dorina Șerban.
- Vecinul, Pârvulete, a venit?
- Nu. O să-l chem cu citație.
- Am și eu câteva noutăți: Pară, fratele victimei, mare spărgător de bănci pe vremuri, a fost condamnat pentru furt calificat, fals în acte publice, fals de monedă, înșelăciune și o tâlhărie. Colonelul îi întinse fișa personală. În total, are 86 ani închisoare.
- Și vârsta?
- 64.

— Acum, cu ce se ocupă?

— Pensionar. Are vreo 15 ani la poștă.

— În comun cu frate-său, n-are nimic?!

— Încă nu știu. Abia mâine pot să-ți spun. Despre frate-său, Pară a vorbit frumos, dar total neconvingător. Ascunde ceva, Octave. Cred că e bine să depistăm toate localurile pe care le frecventa victima, să ne interesăm cu cine și cam ce discuta.

— Neapărat. Ieșim?

— Hai, se ridică greoi colonelul. M-aș duce la o stână, într-un vârf de munte. Niciodată nu m-am simțit atât de obosit, de fără chef. O fi și vârsta pe deasupra...

— Bem un coniac și-ți trece, glumi Octav.

— Chiar dau un coniac Am luat azi premiul, se lăudă colonelul.

— Ce premiu?

— Pentru țiganul cu 160.000 furați în amiaza mare de la C.E.C.

— Ala de azi iarnă?

— Ala, pentru care am degerat în zăpadă și n-am dormit două săptămâni.

— Îl știu, dă-l dracului. Nu ți-a oferit el 50.000 bani gheață să-l faci scăpat!?

— Așa e, se înveseli colonelul.

— Dar tu ai preferat premiul!

— Bineînțeles!

— Cât ai luat?

— 500 lei.

— Pentru un coniac ajunge, râse Octav și trânti ușa Fiatului.

Octav intenționase să dea o fugă, încă în seara aceea, până la *Leul albastru*. Dar văzându-l abătut pe colonel, care muncise zi și noapte în ultima vreme, se răzgândi și rămase la un coniac. Abia într-un târziu, își aminti că-i promisese Danei, soția lui, că vor merge la film, un film polițist, *Clanul sicilienilor*, în acea după-amiază în care el anchetase neîntrerupt. Și-l rugă pe colonel, fiindcă tot era în bani, să mai comande câte un coniac mic.

Capitolul 11

Colonelul Oprescu reciti din nou concluziile raportului medico-legal: „Moartea lui Pompiliu Mărculescu este violentă. Ea se datorește unei otrăviri care a dus la paralizia inimii. Simptomele clinice, expertiza de laborator, coroborate cu leziunile anatomopatologice constatate la autopsie (ateroscleroză coronariană, infarct miocardic al ventriculului stâng, cu ruptură și hemopericard) pledează pentru otrăvire cu cloroform, care a declanșat infarctul”. „Neîndoielnic a *fost* otrăvit și mai mult ca sigur din imprudență”, gândi Sile.

Intră un omuleț cu mutră de șoarece speriat. Își supse buzele într-un mod ciudat, înainte de a vorbi.

— Am fost chemat.

— Cum vă numiți?

— Ion Crețu.

— Îl cunoașteți pe Pompiliu Mărculescu? Ocupați loc.

— Da.

— Cam de cât timp?

— În toamnă, vor fi doi ani.

— Cum l-ați cunoscut, unde?

— La atelier. Eu sunt mecanic auto și cunosc lume multă. Domnul Mărculescu a fost adus la mine de un doctor. Un client al meu mai vechi. De atunci, întrețin mașina lui domnu' Mărculescu. E foarte mulțumit cum îi lucrez. Știți, tovarășe colonel, dânsului nu-i plăcea să aștepte.

— Plătea bine?

— De ce să zic nu? Cu mine s-a purtat salon. N-am venit aici să vă mint. Nu, tovarășe colonel. Vă spun tot ce știu.

— Firește, îl aprobă colonelul.

— Domnul Mărculescu dădea telefon și zicea „Să trăiești Ionică! Vino, dragă, ia mașina, pune-i benzină, schimbă uleiul și spal-o”. Îmi dădea cheile luam mașina și peste un ceas, două, i-o aduceam lună.

— Ce mașină are?

— Păi, de fapt, are două: un Opel și o Dacia 1100.

— Două?!

— Da. Opelul i l-a trimis o rudă din Canada. Nu era trecut pe numele

lui, ci pe al unui văr al lui student la medicină.

— Știți cumva numele studentului?

— Nu. Nici nu-l cunosc...

— Cât vă plătea?

— Depinde.

— Pentru o revizie, de exemplu?

— Două sute. Nu ne-am tocmit niciodată. Era salon!

— Pe soția lui o cunoști?

— Da. E o femeie foarte drăguță și foarte cumsecade.

— Conduce și ea?

— Nu, n-are permis. Era vorba să fac eu niște ore cu dumneaei, și ochii omului mărunțel sclipiră ciudat.

— Și?

— Vedeți și dumneavoastră, n-am mai apucat!

— Se înțelegeau bine?!

— Cred că da. Dacă aveau bani, de ce să nu se înțeleagă?

— Pe Mărculescu l-ai văzut și cu alte femei?

— Da. Odată a trecut pe la mine. Nu-i trăgea motorul. Și era cu o blondă cam spălăcită, mai urâtă ca nevastă-sa. De atunci, n-am mai văzut-o, nici nu știu nimic despre ea.

— Zici că plătea bine Mărculescu? silabisii plictisit colonelul.

— V-am spus: n-am venit să mint. Nu, tovarășe colonel? Mie dacă îmi dă clientu' un ban, îl iau. De ce să nu-l iau? Îl iau pe munca mea.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Păi, azi e miercuri... Sâmbătă! M-a chemat să-i schimb uleiul, să-i fac presiunea în pneuri și s-o spăl.

— Pe care dintre ele?

— Opelul.

— Cum arăta Mărculescu, era necăjit, obosit?

— Nu. Vesel, odihnit. Se juca cu cheile și trăgea cu ochiul după niște cucoane care treceau prin fața magazinului cu pălării...

— Cât ți-a dat pentru ulei, presiune, spălat, ultima dată?

— 150.

— Galant bărbat.

— Domn, tovarășu' colonel.

— O să te mai chemăm, dacă va fi nevoie.

— Cu multă plăcere, tovarășu' colonel.

*
* *

Următorul chemat pentru a fi audiat, Alexandru Paulian, sosi o oră mai târziu. Un bărbat înalt, subțire, cu o față trandafirie și un zâmbet ironic, mereu în colțul buzelor.

— Doctor Paulian, se recomandă cu eleganță.

— Îmi pare bine, Oprescu. Dorim niște informații stimate tovarășe doctor, în legătură cu prietenul dumneavoastră...

— Sunt convins că la mijloc a fost o mână criminală, îl întrerupse doctorul.

— S-ar putea. Deocamdată cercetăm. Așa că nu vă pot spune nimic. Dumneavoastră trebuie să ne dați unele amănunte. Și Oprescu îl luă pe departe. Cum a arătat în ultimele zile?

— A, foarte bine. N-am observat nimic suspect la el. De fapt, nu era omul care să-și facă probleme. Era un tip foarte instruit, lucid și manierat. Ascultam la el muzică simfonică. De preferință, Beethoven.

— Îl cunoașteți de mult?

— De vreo zece ani.

— Îl vizitați des?

— Eram prieteni buni.

— Ascultați numai muzică?

— Ei, numai muzică, zâmbi medicul. Uneori jucam poker. Pompiliu era un rafinat jucător de poker. Nu juca însă cu oricine!

— Se împăca bine cu soția?

— Era o căsnicie, nu mă veți crede domnule colonel, exemplară. Aș putea zice, perfectă. Adela o femeie elegantă, distinsă, foarte instruită. Țin enorm la ea.

— Și doamna îl iubea?

— Îl venera.

— N-avea alți *prieteni* familia lor?

— Cum puteți pune asemenea întrebări!? Pot chiar jigni, se revoltă doctorul.

— N-am încotro. Sunt obligat să știu tot, cât mai mult, dacă nu tot. Doamna Adela lucra?

— Nu. Era casnică.

— Și cum se descurca numai cu un salariu și acela destul de modest?

— Nu vă mirați, domnule doctor. Amândoi erau foarte cumpătați, economi. Știau împărți banii!

— Economia este izvorul averii, spuse Sile, absent.

— Foarte adevărat. Așa e! Puțini oameni stăpânesc arta economiei.

— Mergeați împreună, seara, la localuri?

— Foarte rar. Aș putea zice din când în când.

— Ce localuri prefera domnul Pompiliu?

— Ne simțeam bine la *Metropol* sau la *Carul cu bere*.

— La *Casa Universitarilor*, nu?!

— Ba da, ba da, dar numai pentru cină.

— La *Leul albastru* nu mergeați niciodată?

— Nu-i plăcea lui Pompiliu să umble prea mult. Prefera localurile mai apropiate, mai elegante, chiar dacă erau mai scumpe. Vă spuneam, ieșeam rar la local.

— Poker jucați numai dumneavoastră doi?

— Uneori și soțiile noastre, alteori noi cu niște prieteni.

— Îi pot ști și eu?

— Dacă e nevoie da, zâmbi jenat medicul.

— E nevoie!

— Miu Nicoară și Puiu Sebastian.

— Tot medici?

— Nu. Nicoară e un pensionar de boală, iar Sebastian, tehnician.

— Câți ani are Nicoară?

— 36.

— Ce tânăr și deja pensionar. Ce meserie are?!

— Mi se pare, inginer agronom. Medicul era enervat, discuția ajunsese pe un teren nedorit, periculos pentru el. Se uita agitat la ceas.

— Vă grăbiți, tovarășe doctor?

— Am o întâlnire la 12 fix!

— N-am să vă mai rețin. O clipă doar: aveți mașină?

— Da, un Fiat – 124.

— De ocazie?

— Nu, cu repartiție, spuse Paulian cu o vădită liniște și superioritate.

— Cât dați la o revizie mecanicului?

— De ce mă întrebați?

— Din curiozitate.

— Cât dă toată lumea: 50 sau 100 lei.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, tovarășe doctor.

— Omagiile mele, tovarășe colonel.

Încet, încet, se contura figura dubioasă a victimei. Colonelul întrebă dacă mașina de servicii e jos. Și ordonă să iasă în față.

*

* *

Lui Octav Vornicu nu-i plăcea să ancheteze din birou. I se părea nepotrivită o asemenea metodă de lucru. Se pierdea timp prea mult, erai departe de terenul care-ți putea oferi în orice clipă ceva nou, în sfârșit, omul nu se intimidă și nu se inhiba văzându-se pe coridoarele procuraturii sau ale miliției. De aceea, n-o mai chemă pe Dorina Șerban, ci se duse s-o caute la servicii. Ajuns acolo, portarul îi spuse că e la laborator tocmai în cealaltă parte a orașului. Octav agită cheile, mulțumit că plecase cu mașina. Era înnorat și bătea un vânt rece, prevestind ploaia. Pe trotuare, ici-colo, frunzele îngălbenite. Ele îi aduseră aminte de blonda pe care o căuta. Și privi atent toate femeile blonde sperând s-o distingă în mulțime pe cea căutată. „Dorina Șerban” repeta el în gând. „N-o fi blondă”?

Se pomeni în fața unei femei brunete, cu ochii migdalați și față ce trăda duioșie sau prostie. Purta o fustă maxi, iar de braț îi atârna o traistă țesută acasă.

— Procurorul Octav Vornicu, se prezintă el. Vreau să stăm două minute de vorbă.

— Dacă e vorba numai de două minute, poftiți.

— A, nu aici. Trecem peste drum, la cofetărie. Vă invit la o cafea. Putem discuta în liniște. Ce ați terminat?

— Pentru două minute? se miră fata, dar acceptă invitația. Școala sanitară, preciză scurt.

Peste drum, o cofetărie mică, întunecoasă și murdară. Intrară tăcuți. Femeia își aprinse o țigară.

— Ce-mi puteți spune despre Mărculescu?

— S-a sinucis! spuse indiferentă, de parcă ar fi precizat: ieri a plouat.

— Încă nu se știe!

— Sper că nu mă veți sâcâi cu întrebări despre el, se apără femeia.

— Ba da, zâmbi procurorul. O să vă sâcâi și încă mult.

— Zău, dacă s-ar putea, aș prefera să vorbim despre orice altceva.

Numai despre el nu.

- E o amintire chiar atât de tristă?.
- Foarte tristă. Nu văd ce vă poate interesa..
- Totul. Nu știm de ce a murit, de ce s-a sinucis sau de ce, a fost...
- Îmi vine greu să vorbesc despre el. Mai ales acum. A fost un om rău, un fățarnic, deși la prima vedere părea un Cristos. Afemeiat! Făcea orice pentru o femeie; avea bani, cunoștințe și relații, tot... Ce să vă mai spun?
- De unde ați aflat că a murit?
- Din ziar. Scrie în ziarul de azi. Dumneavoastră, iertați-mă că vă întreb, de unde știți că între mine și el a existat ceva?
- Morții vorbesc! spuse serios Octav. N-ați știu asta, domnișoară?
- Nu, râse fata și trase adânc din țigară.
- Vă place atât de mult fumul?
- El m-a învățat și fumatul.
- Și mai ce?
- Multe.
- Nu v-ați întrebat de unde avea bani?
- Nu. Dar avea. Niciodată nu l-am văzut fără hârtii de o sută în portmoneu.
- Cum l-ați cunoscut?
- Sunt obligată?!
- Nu, dar vă rog s-o faceți pentru mine.
- Ne-am cunoscut în tren. Mă întorceam dintr-o vacanță. Călătorisem în același compartiment. A fost foarte drăguț, spiritual, mi-a spus o mulțime de bancuri. M-a condus cu un taxi până la cămin. În tren, printre altele, i-am spus că am nevoie de aur pentru niște lucrări dentare. S-a oferit să-mi facă rost. Foarte amabil, foarte atent, vă spun, te cucerea. În sesiunea din iarnă mi-am pierdut bursa. Avusesem până atunci, în doi ani de școală, un singur opt, restul numai nouă și zece. În vara dinaintea anului III, m-am logodit cu un contabil. După ce am trăit trei luni împreună, m-a părăsit. Am trecut printr-o mare criză. Așa se explică și corigențele. Mărculescu mă consola, mă ajuta, îmi dădea bani. Îmi pierdusem bursa și căminul. Mama era contabilă, avea 1350 lei salar, și-mi trimitea câte o sută, două. Cu banii aceia, evident, nu puteam trăi. Mai mulți nu-i puteam cere. Acasă, mai aveam o soră. Vedeți, câte greutateți?
- Și tatăl dumitale?
- A murit într-un accident de mașină. Un camion condus de un șofer

beat a intrat peste el, pe trotuar...

O tăcere prelungită, stânjenitoare. Filtrul de cafea suna enervant.

— Am trăit cu Mărculescu aproape un an. Ieșeam seara la *Grădina foamei*, la *Leul albastru*. Credeam că mă iubea. Mi-a făcut cadouri, nu știu câte broșe și brățări din aur. Toate din aur!

— Știți sau bănuți de unde-l avea?

— Nu. Nu știu. Dar avea și bani mulți și aur.

— Nu era căsătorit?

— Nu. Fusesse. Schimba femeile ca și cămășile. După ce am absolvit anul cinci, mi-a spus că menajul nostru s-a terminat, că din toamnă nu mai pot sta la el. Locuisem la el. Ce să vă spun, e o poveste, un roman. După un an de la despărțire, m-am întâlnit cu fostul meu logodnic. Ne-am explicat. Ce credeți, pentru ce m-a părăsit? L-a luat Mărculescu deoparte, într-o zi, și i-a spus că eu merg des la el, că-l înșel, ba l-a pus să mă întrebe de unde am un lăntișor de aur, pe care mi-l dăduse el pentru dinți, urmând să i-l plătesc. Un șantaj, o mârșăvie fără margini. De atunci, l-am urât neconținut. Îmi venea să-i pun otravă în cafea... Vă spun, jurând pe lumina ochilor, că am trăit cu el numai după ce m-a părăsit logodnicul meu.

— Despre soția lui știți ceva?

— Nu și nici nu mă interesează.

Dorina plecă privirea, rușinată parcă de trecutul ei, și într-un târziu, când el se ridică să plece, ea îi spuse tristă: „Mai rămân”. Iar Octav regretă, într-un fel, c-o silise să-și amintească astfel de lucruri.

*

* *

Procurorul conducea încet, spre magazinul unde lucrase victima, mulțumit de ceea ce aflase, socotind că va fi nevoie s-o mai întâlnească pe Dorina. „Ceea ce nu-mi miroase deloc a bine, sunt banii. Victima avea bani mulți! De unde?” Opri în fața prăvăliei. Se uită în vitrina cam fără gust, cu manechine oribile, cu tot felul de pălării și băști. La vreo treizeci de metri, pe aceeași parte a străzii se afla o ceasornicărie. Intră. Lucra un singur om, gras, chel și în vârstă, cu o lupă, ca un degetar, pe ochiul stâng:

— Ce poștește domnul? îl întâmpină ceasornicarul, ridicând spre procuror monoculul acela ciudat!

— Octav Vornicu, de la Procuratura locală.

Ceasornicarul se ridică împins parcă de un resort, stinse lampa de masă și-și scoase lupa de la ochi. Întinse o mână nesigură și rece:

— Rămureanu. Poftiți domnule, luați loc.

— Lucrați singur?

— Am un ajutor, un tinerel, dar e în concediu.

— De mult, aici? și Octav își rotea privirea prin încăperea mică, despărțită de un fel de debara, probabil printr-un paravan.

— De mult. Mai bine de douăzeci de ani...

— Vad bun?

— Potrivit. Vadul îl face priceperea și interesul negustorului, observă malițios Rămureanu, în picioare, iscodindu-și oaspetele cu ochii lui mici și roșii, care parcă măreau.

— Pe vecinul dumneavoastră, Pompiliu Mărculescu, l-ați cunoscut?

— O, desigur. Era un bun negustor, un om care își cunoștea meseria și rostul.

— Cum vi s-a părut în ultimele zile?

— N-am observat nimic, domnule procuror.

— Părea agitat?

— Nu. Dimpotrivă. Senin și mândru, ca întotdeauna.

— Ieșeați împreună după ora închiderii, intrați, să zicem la o bere?

— Ca vecini, am dus-o destul de bine. Aș minți să spun că nu ieșeam.

Mă invita el sau îl invitam eu...

— Ce local preferați?

— Dânsul, *Carul cu bere*. Eu preferam mai mult terasa *Melody*.

— Îi plăceau femeile?

— Cărui bărbat nu-i plac femeile? Avea trecere la femei. Era un bărbat bine.

— Și cu... soția... se înțelegea bine?

— O iubea, o respecta. Era foarte precaut. Eu nu l-am prea văzut, dar știam că-i plac și că are, să zic așa, prietene...

— Cât ați da pe ceasul meu? Întrebă brusc Octav, și i-l arătă.

Rămureanu îl privi curios, îl ascultă câteva secunde doar și răspunse cu un surâs ușor ironic:

— Nu e Pobeda, decât carcasa. Mașinăria e Longines, domnule procuror.

— Așa e, aprobă Octav, observând că are în față un expert în meserie. Va spus cumva Mărculescu ceva despre niște necazuri, niște afaceri?

— Nu. Și nu cred să fi avut. Se știa descurca, cu o adevărată artă, în orice împrejurare.

— Doar ultima dată nu s-a descurcat deloc bine... A băut paharul până la fund.

— Toți avem voie să greșim o dată fatal, observă umil, dar cu subtilitate ceasornicarul.

— Iar eu sunt obligat să constat de ce a greșit.

— În orice caz, nu s-a otrăvit.

— De ce credeți asta?

— Nu era din acei oameni care-și pun singuri capăt zilelor. E nevoie de mult curaj pentru așa ceva!

— Și el n-avea?!

— După cât îl cunosc eu, nu. Era în stare mai degrabă să facă el o crimă... Acum, că a murit, fie-i țărâna ușoară, putem vorbi multe...

— Luni l-ați văzut?

— De două ori. La prânz și seara. Chiar am vorbit cu el.

— Despre ce?

— Mi-a spus un banc.

— Care?

— Nu-l rețin. L-am uitat...

— A fost atât de slab?

— Nu. Dimpotrivă. Era unul din acele bancuri care trebuie repede uitate. Și eu știu să uit foarte repede ceea ce trebuie uitat.

*

* *

După-amiază, Octav continuă ancheta în cealaltă crimă, iar seara ieși la șosea cu mașina. Conducea Dana. Vremea era tristă, șoseaua pustie.

— Ce-ți veni să mă scoți la șosea, chiar la *Leul albastru*? se miră Dana.

— Caut o blondă.

— Ce blondă? Un martor?

— Exact.

— Cel puțin așa am noroc și eu să fac o plimbare la șosea.

— Tot e bine, glumi Octav.

— Ce s-a întâmplat? Vreo crimă?!

— A fost otrăvit un individ dubios. În noaptea aceea, a dormit la el o blondă.

- Însurat?
- Da.
- Așa-i trebuie, apăsă mulțumită pe accelerator Dana, și el râse cu poftă de ura ei.
- La *Leul albastru* o cauți pe blondă?
- Victima mergea acolo cu femeii. Loc ferit, liniștit... Sunt convins că a fost și cu blonda.
- Păcat, n-ai văzut aseară *Clanul sicilienilor*? Acolo urmărire, aventură...
- Lasă dragă, am eu clanul meu...

*

* *

- La *Leul albastru* era o atmosferă plăcută.
- Ce intim e aici, se miră Dana.
 - Știa Pompiliu unde să se distreze
- Comandă două coniacuri mici și niște grătare slabe. Apoi, procurorul rugă un piccolo să-l cheme pe șeful de tură. Se prezentă îndată un individ rotund, tuns, scurt, miop, care n-avea nimic elegant în afară de ochelari.
- Să trăiți dom' procuror! se înclină și, în clipa următoare, îi ceru unui piccolo să schimbe toate tacâmurile și fața de masă.
 - Ședeți, vă rog. Trebuie să-mi dați niște lămuriri.
 - Cu multă plăcere, tovarășul, procuror, se bâlbâi șeful.
 - Venea pe aici un individ de vreo 60 de ani, bărbat bine, serios, cu bani mulți și cu o blondă. Pompiliu Mărculescu. Cine-mi poate da relații despre el?
 - Sigur, sigur, aprobă șeful, incomodat vădit de o asemenea misiune. Să întreb băieții și vă spun, îndată!
 - Te rog!
- Octav bău coniacul lui dintr-o înghițitură. Dana schimbă paharele; cel gol îl puse în fața ei și întrebă:
- De ce nu ți-ai comandat un coniac mare?
 - Știam că tu conduci! Deci tot mare e!
 - Nu văd nicio blondă. Și-mi pare rău...
 - De ce?!
 - Măine seară, va trebui s-o cauți la alt local!
 - O căutam.

Şeful se întoarce cu un ospătar tânăr:

— Dânsul îl cunoaşte!

— Mulţumesc, dacă va trebui, vă voi chema, îi spuse Octav şefului, care se înclină şi se retrase încurcat, cu spatele înainte. Şezi pruncule! Mi-l poţi descrie?

— E clientul meu, tovarăşe procuror. Aduce oarecum cu Vittorio de Sica. Un Vittorio de Sica, dacă vi-l imaginaţi, foarte dur, încruntat. E cărunt, foarte mândru în figură şi ținută, pe mâini poartă nişte inele mari de aur. Îl servesc în loja aceea, şi arătă cu mâna.

— Când a fost ultima dată?

— Acum câteva zile.

— Mai exact?

— Sâmbătă seara.

— A stat mult?

— Aproape două ore.

— A fost singur?

— Nu. Cu o blondă.

— Frumoasă?

— Aşa şi aşa.

— Mai tânără decât el?!

— Mult mai tânără. Parcă era fata cu tatăl ei.

— N-aş vrea să faci vreo confuzie. Şi procurorul puse pe masă nişte fotografii de mărimea unei cărţi poştale. Îl recunoşti?

— V-am spus, e clientul meu. Şi în clipa aceea, puse mâna pe fotografie.

— E client obişnuit?

— De două, trei ori pe săptămână, trece pe la noi.

— De când lucrezi aici?

— De doi ani.

— Ştii cine e blonda?

— Nu.

— Plecau împreună?

— Întotdeauna.

— Cu taxiul?

— Nu. Pompiliu Mărculescu are maşină.

— Ce marcă?

— Dacia 1100.

— De unde ştii? De aici, nu se vede parcare?!

- Odată și-a uitat blonda umbrela. Am fugit după ei și...
- Blonda vine și singură?
- Eu n-am văzut-o niciodată.
- Dar el?
- Nici el nu vine singur. Cel puțin n-a fost.
- Sărut-mâna, Dana! Era Sile.
- Pace, spuse Octav. Apoi notă numele ospătarului în agendă.
- Noutăți? se interesă colonelul.
- Caută o blondă, spune Dana.
- Ce coincidență! Formidabil! Și eu caut o blondă. Luni seara, m-ascuți Octave, victima a fost cu o blondă la *Grădina foamei*. Au cinat, au băut două butelii de Fetească albă și, în jurul orei zece, au plecat acasă cu un Opel.
- Deci, părul găsit în pat nu ne-a mințit, reflectă Octav.
- Întrebarea e unde găsim blonda? Colonelul comandă un coniac mare și un ciolan cu fasole.

Capitolul 12

— A patra zi și nimic concludent, se lamenta colonelul, abătut, fără chef în acea dimineață.

— Aiurea. Greșești, Sile. Știm foarte mult. Și vom ști și mai mult. Numai, vorba lui Caragiale, să avem puținică răbdare...

— Avem, avem, dar eu am cam obosit. De nervi, de alergături, de așteptare, de adulmecat, de mers pe urmele borfașilor...

— Dacă ne-am ales o asemenea meserie? Așa ne trebuie, glumi Octav..

— Cu blonda ce facem?

— Am lăsat vorbă la *Grădina foamei* să fiu sunat, de îndată ce apare, la birou sau acasă. *La Leul albastru* la fel.

Colonelul stinse țigara abia începută. Nu era bună, Octav stătea pe un scaun întors cu spătarul înainte, cu coatele pe spătar. Rămaseră o vreme pe gânduri. Pompierii se grăbeau undeva, clopotele lor stridente tăiau orașul în două.

— Martorii, adică cei din agendă, ce spun? Întrebă Octav.

— Un oarecare doctor Paulian, prieten intim cu victima, știe multe. Iar Crețu, mecanic auto, îi întreținea mașina. Era foarte bine plătit...

— E limpede că victima avea bani mulți, aur, prieteni puțini, toți pentru interesul lui, că în căsnicie fiecare avea viața lui particulară. Aparte!

— M-am gândit azi-noapte la următorul lucru: victima avea trei feluri de întâlniri. Adică, se întâlnea cu prieteni și cunoscuți în trei categorii de locuri. Cu soția frecvența *Casa Universitarilor* și pensiunea aceea pe care încă n-o știm. Dacă ieșea cu prieteni, se ducea la *Carul cu bere* și la *Melody*. În sfârșit, când era vorba de femei, prefera *Grădina foamei* și *Leul albastru*.

— Interesantă observație. Numai că pentru toate astea avea nevoie de bani. De unde avea bani?

— Martorul cel mai valoros rămâne blonda. Ea poate să ne spună ce s-a întâmplat acolo.

— Zici că, luni seara, a fost la *Grădina foamei* cu victima?

— Precis.

— Omul care ți-a spus e un tip serios, de încredere?

— E un ospătar cunoscut. Un amic.

— Cred că ar fi timpul, e zece și un sfert, să pornim la drum, spuse Octav, molipsit parcă de mahmureala celuiilalt.

Sună telefonul de pe masă, colonelul ridică receptorul și ascultă. Chipul lui se încruntă. Puse telefonul în furcă și se întinse:

— Am găsit blonda. E la cofetăria *Arizona*. A comandat o cafea și un coniac. Omul meu de încredere, și colonelul arată spre telefon.

Octav îl lăasă pe colonel să se ocupe de blondă, iar el sună la ușa doamnei Mărculescu Adela, fără prea mari speranțe că o va găsi acasă. Și o găsi. Proaspăt îmbăiată, femeia arăta bine. Se scuză și se întoarse după câteva minute, într-un capot de seară, prefăcându-se greu încercată.

— O cafea? domnule procuror.

— Nu, doamnă. Mulțumesc! Am băut una. A doua...

Se așezară la o măsuță mică, în camera unde era biblioteca.

— Câți ani aveți, doamnă? Întrebarea porni violent, ca o împușcătură.

— Sunteți indiscret, prea indiscret, domnule procuror. Nu văd de ce e nevoie să răspund la o astfel de întrebare?!

— Ca să nu vă cer buletinul, doamnă.

— Cât îmi dați?

— Bineînțeles, mult mai puțin de cât aveți. Așa se obișnuiește.

— 28, răspunse repede văduva. Nu-i plăcea firea sau felul de a fi al procurorului.

— Și fostul dumneavoastră soț?

— N-o să mă credeți, dar a fost o căsnicie model. Din nefericire, încheiată atât de prematur. De fapt, știți și dumneavoastră vârsta: 57.

— 30 de ani diferență e, totuși, cam mult.

— Pardon: numai 29!

— Mă rog! Enumerați-mi pe cei mai buni prieteni ai soțului?

— Nu prea avea prieteni, spuse Adela și își strânse capotul. Venea pe aici domnul doctor Paulian.

— Stomatologul, preciza Octav, făcând o rapidă legătură, în clipa aceea, între aur, cadourile făcute femeilor, ceasornicar și doctor...

— Da, îl cunoașteți?! E un bărbat admirabil.

— Altcineva?

— Florin Castană, Miu Nicoară...

— Inginerul?

— Da. Un om nițel cam sucit și cam bolnav...

— Ce prieteni aveți dumneavoastră?
 — Eu? Prieteni? M-am devotat soțului, l-am în grijit...
 — Ce profesii aveți?
 — Am terminat chimia.
 — Și de ce nu vă exercitați meseria?
 — Mă privește.
 — Prieteni nu aveți?
 — Nu, domnule. Insistați degeaba!
 — Îmi puteți preciza unde ați dormit în noaptea de luni spre marți?!
 — l-am spus și tovarășului colonel: la o soră a mea, la Pitești.
 — Se poate. Și când v-ați reîntors?
 — Marți dimineața, cu rapidul.
 — La ce oră?
 — Opt patruzeci.
 — Vă place când sunteți mințită?
 — Nu văd ce legătură are una cu alta?!
 — Vedeți doamnă, mă zbat să știu de ce și cum a murit soțul dumneavoastră, iar dumneavoastră, în loc să-mi dați o mână de ajutor, mă mințiți! Și mă încurcați.
 — Cum? roși femeia și plecă fără voie privirea. Nu permit în casa mea să fiu tratată astfel.
 — O clipă: ați spus că v-ați înapoiat cu rapidul?
 — Exact.
 — Ei bine, marți, mă mir că nu ați aflat, rapidul a întârziat șase ore. A deraiat un tren de marfă. Pricepeți? Iar dumneavoastră ați dormit aici, în oraș. Peste o zi, două, am să vă spun unde. Căci mințiți și atunci când spuneți că vă iubeați soțul, că îl îngrijeați... La revedere.
 Octav se enervase. Rar i se întâmplă să-și iasă din fire. „În fața sclifositei și prefăcutei ăsteia și Dumnezeu și-ar pierde răbdarea – își spusese, sărind două scări odată. Mă lămuresc eu cine e dânsa. În două zile, aflu și câte fire de păr are dumneaei pe cap”.

*
* *

Colonelul, civil, intră ca din întâmplare, somnoros, cu o mină bine confecționată, în cofetăria *Arizona*. La o masă, doi tineri mâncau înghețată. Un bătrân dezlega cuvinte încrucișate, o cucoană, sulemenită și

trecută, fuma. În dreaptă, în colț, lângă sobă, o blondă ostenită. Colonelul se apropie șovăind de masa ei.

— Stimată domnișoară, n-am ce face, sunt obligat să iau loc la masa dumneavoastră, câteva clipe. Sper că nu așteptați pe nimeni?

— Și dacă aștept?

— Am să plec la momentul potrivit. Colonel de miliție Oprescu, se prezintă el.

— Și agățați femeile, așa, cum vă vine la îndemână?

— Mai rău, ripostă ironic colonelul.

— Bine, și ce doriți? Întrebă fata cu indiferență. Își aprinse o țigară, chibritul îi tremura în mână. Oprescu o lăsă dinadins să se chinuie, convingându-se, pe măsură ce-i privea părul, că a descoperit blonda de care avea nevoie. Nu era nici urâtă, nici frumoasă. Avea un piept iritant. După toate aparențele, nu purta sutien.

— Cum vă numiți?

— Cornelia Pivniceru.

— Vi se spune Nely?

— Da. Prietenii îmi spun așa.

— Ați fost văzută des cu un bărbat mai în vârstă, la șosea.

— Eu? E o confuzie gravă, tovarășe colonel. Îmi pare rău.

— Și mie. Vă rog să vă amintiți bine!

— Nu ies cu bătrâni la șosea. Am un prieten care îmi face curte. Numai cu el mă plimb.

— Cine e prietenul dumatăle? cercetă ofițerul noua, pista.

— Un medicinist.

— În ce an?

— În șase.

— Cum îl cheamă?

— De ce vă interesează? Era vorba de un bărbat în vârstă?

— Vreau să văd dacă cel tânăr există?

— Mircea Strâmbu.

— Locuiește în oraș?

— Da.

— Iar la șosea, nu ați fost?

— Nu-mi amintesc să fi fost în ultima vreme. Luă cafeaua și sorbi încet, cu teamă, privind ca un copil peste buza ceștii. Avea coniac în pahar, dar nu îndrăznea să se atingă de el.

— Nu vă sfiți, beți și din coniac, spuse colonelul. Am să iau și eu un coniac mic.

— Mă doare groaznic o măsea, se scuză fata.

— Și ziceți că la șosea nu ați fost de multă vreme...

— Nu, șopti ea, cu buze tremurânde.

— Luni seara, unde ați fost și cu cine?

— Luni... luni... luni... repeta ea și nu se străduia să-și amintească, așa cum voia să pară, ci se întreba dacă e bine sau nu să mărturisească. Nu știu. Nu-mi amintesc.

— Să nu mai lungim vorba. Ce-mi poți spune despre un oarecare Mărculescu? Pompiliu Mărculescu.

— Nimic. Nu-l cunosc.

— Interesant. Luni seara erai cu el la *Grădina foamei*, iar acum susții că nu-l cunoști. Fata tresări. Ați mâncat câte o friptură de vacă și ați băut vin. Fetească albă. Ce să-ți mai spun, domnișoară?

— Da, îmi amintesc. Uitasem... Prietenul meu și-a luat cândva o pălărie de la prăvălia lui Mărculescu... Atunci l-am cunoscut...

— Nu puteai să spui de la început?

— Nu-mi place să mă amestec în chestiuni din astea. Și văzând că ofițerul bea din coniacul adus, îndrăzni și ea.

— Am impresia că deja ești amestecată. Bine de tot. După cină, unde v-ați dus?

— Acasă.

— La el?!

— Nu. Cum vă închipuiți una ca asta? Ce să caut la el? M-a lăsat aproape de cămin.

— Ești studentă?

— În patru. La medicină.

— Și locuiești în cămin.

— Da.

— Ce cămin, ce cameră?

— Căminul 6, camera 51.

— La ce oră ai ajuns acasă?

— Pe la zece și ceva... Oricum, înainte de unsprezece!

Colonelul socoti că e suficientă discuția. Avea nevoie de probe. O rugă pe fată prietenește:

— Domnișoara Nely, va trebui să stăm încă mult de vorbă. Te sfătuiesc

să mă ajuți, să-mi spui tot ce știi. Măine, la ora 9, vii la miliție. Îl cauți pe colonelul Oprescu.

— Am o întâlnire la ora aceea!

— O amâni! N-aș vrea să te aduc altfel!

Din holul cofetăriei, colonelul dădu dispoziție locotenentului Matei să verifice unde a fost și când a venit acasă, luni seara, Cornelia Pivniceru. „Acum, preciză el. La portăreasă, la colegele de cameră... Mediciniste... Da... fac stagiu... Da... Căminul 6, camera 51”.

La magazinul cu pălării, se efectuase un inventar amănunțit, și o percheziție și mai amănunțită, care nu oferi anchetatorilor niciun detaliu. Sub podea, s-a găsit o verighetă de aur. În locul lui Mărculescu, vindea provizoriu un băiat tânăr și speriat „fără stofă de negustor” – observă Octav, cercetând magazinul. Și-i veni ideea să scotocească prin sertarele unei măsuțe, așezată după o perdea de pluș verde, într-un fel de separeu. Scoase niște ziare, apoi dosare, registre de intrări-ieșiri, condici goale, caiete, condici de reclamații și sugestii mai vechi... Așeză la loc maldărul de hârtii. Dintre ziarele puse în pupitru, deasupra unei cutii cu pixuri și creioane, căzu un plic. Îl ridică. Nu scria nimic pe el. Îl deschise. O scrisoare. O desfăcu. Un scris îngrijit. Citi titlul de mai multe ori:

„Scumpul meu, Ică. Nu știi ce bine îmi pare că pot, în sfârșit, să-ți dau o veste bună. Poimăine, miercuri, Pompiliu pleacă la T. pentru niște afaceri. Rămân singură. Poți să mă suni liniștit. Fă în așa fel ca miercuri și joi noaptea să rămâi la mine. Mi-e dor de când nu m-ai ținut în brațe. Te sărut, mult, mult,

Adela.

P. S. Rupe biletul”.

Vânzătorul cel tânăr, speriat, trăgea cu coada ochiului la procurorul care surâdea șters, rămânând cu biletul în mână. „Înseamnă că biletul n-a mai ajuns în mâna lui Ică. Ori Adela l-a pierdut, ori Pompiliu i l-a luat din poșetă, înainte ca ea să-l ducă la destinație. Cine este Ică? N-a fost el luni noaptea la Mărculescu acasă și, în urma unei discuții aprinse, l-a ajutat să „moară puțin?”

Lucrurile erau foarte încurcate. Ieși din magazin convins însă că se află foarte aproape de adevăr.

*
* *

Colonelul îl așteaptă mai bine de o oră pe Marin Pârvulete, vecinul victimei. Îl caută trei zile la rând, fără să-l găsească. Abia intră omul, lung și deșirat, în antreu, și Oprescu îl și luă în primire:

— Dacă nu vine muntele la Mahomed, ce zici nea Marine?

— Tovarășe, am lipsit din oraș.

— Colonelul Oprescu, se prezintă oaspetele.

— Îmi pare bine. Marin, Pârvulete Marin!

— Tovarășu' Marin, scurt, concis și cuprinzător: ce ai auzit luni noaptea? Cine a fost aici, la ce oră? Te rog să-mi povestești amănunțit. Marin se lăsă greoi pe un scaun, colonelul în picioare, rezemând ușa.

— Atunci, m-a chinuit o diaree, se scuză Marin, ridicându-se. Și am adormit târziu. Înainte de unsprezece, am auzit pași pe coridor. S-au oprit lângă ușa mea. Am ascultat atent, fiindcă mă gândeam că iar fură cineva sticlele de lapte. Le lăsăm la ușă, ca toată lumea. S-a mai întâmplat și până acum să le fure. Bărbatul a sunat la ușa lui Mărculescu.

— De unde știți că era bărbat?

— După ce a sunat și vecinul i-a deschis, el i-a cerut iertare că-l deranjează la ora aceea.

— Ați auzit bine? Sunteți sigur că era bărbat?

— Pot să jur pe orice. Vorbea ales.

— S-a mai auzit apoi gălăgie, muzică, ceva?

— Nimic.

— Știți când a plecat?

— Nu. Nu, fiindcă am trecut în camera asta și am închis ușa, explică Marin. Și dacă ușa e închisă, nu se mai aude nimic.

— La cât a sunat?

— Înainte de unsprezece cu câteva minute.

— De unde știți?

— După ce m-am culcat eu, am auzit sirena de la combinat, care suna la ora 11 fix.

Câteva clipe se auzi doar ticăitul grosolan al unui ceas de masă, ceea ce-l făcu pe colonel să întrebe înainte de a pleca:

— A sunat mult? Cum a sunat?

— Cred că-l cunoștea pe domnul Mărculescu. A sunat o dată lung, iar

apoi a apăsător, așa scurt, ca și cum ai pune un punct. Și Marin, mirat și entuziasmat de descoperirea lui, ieși pe coridor după colonel și sună la soneria lui.

*
* *

La miliție, unde își stabiliseră cartierul general, colonelul și procurorul analizau cu răbdare datele problemei:

— Și noi care credeam că „a lucrat” bine, spuse Octav. Ne-a lăsat o urmă clară.

— Sunatul?

— Absolut!

— Mie mi se pare o urmă foarte puțin valoroasă.

— Da, dar individul s-a trădat.

— Și asta, fiindcă un vecin nenorocit a avut diaree, râse colonelul. Ce ți-e și viața asta...

— Două fronturi unde vom lupta mâine: Cine a sunat? Cine este Ică? Blonda ne va mai recunoaște unele lucruri...

— Minte! Și ea minte. Toate femeile mint.

— Dar mi se pare foarte firesc să mintă, Sile. Dacă toți martorii ne-ar spune totul, de la început, nici o anchetă n-ar dura mai mult de câteva ore. Ori, tocmai aici începe frumosul. De ce zici că blonda minte?

— A recunoscut că, luni seara, a fost cu victima la *Grădina foamei*. Dar a mințit afirmând că victima a condus-o acasă, seara, înainte de ora zece.

— Ai probe?

— Am verificat. Portăreasa susține că a venit la unu și zece, cu un taxi, o Volga. Or, Mărculescu n-are Volgă. S-a uitat la ceas când a intrat. Fetelor, cu care stă în cameră, le-a spus că lipsește toată noaptea, fiindcă va dormi la mătușa ei. N-are nicio mătușă în oraș. Monica Șoptoreanu, o colegă de cameră, spune că la unsprezece și jumătate, când ea și cu colega ei Rodica s-au culcat, Nely nu era acasă. Că a venit mai târziu. Să vedem ce zice expertiza, încheie colonelul.

— Ce expertiză?

— Am luat un fir de păr de pe bluza blondei și le-am dat pe amândouă la laborator. Sunt convins că blonda era în camera lui Mărculescu!

— Perfect. Mâine ne ocupăm de femei!

— Văduva nu cred să aibă vreun amestec, fu de părere colonelul.

— S-ar putea! Dar dacă, zic, dacă, împreună cu Ică, pe care încă nu-l cunoaștem...?

Octav se ridică. Un tunet se împrăștie peste oraș. Era aproape întuneric.

— N-a plouat de mult, observă, ironic, colonelul.

— Merg să cumpăr o umbrelă. Nu se poate altfel în orașul ăsta, în care plouă de două ori pe zi, spuse procurorul.

— Tu ai avut umbrelă?

— Am avut, dar am uitat-o undeva.

— O udăm?

— De ce nu? Vasăzică, un sunet lung, apăsător, apoi unul scurt, ca un punct, își întipări gestul în minte Octav și ieși. Curtea era pustie. În camera de trezire, un bețiv urla: „Sanie cu zurgălăi.” Era sfârșitul lunii iulie.

Capitolul 13

Vineri dimineața, Octav trecu pe la procuratură. Când avea o anchetă dificilă pe cap, prefera să ancheteze și să asculte martorii la miliție pentru simplu motiv că acolo avea liniște. Nu-l întreba nimeni, din oră în oră, ce e nou, șefii erau prea departe ca să-l cheme la „raport” sau să-i dea sfaturi, fiindcă totdeauna un șef se simte obligat să facă și el, asta în virtutea sarcinii și răspunderilor încredințate, ceva și, mai ales, să aibă, chiar dacă e sau nu e cazul, unele obiecțiuni. Prezența șefului trebuie să fie vie și pretutindeni. Ceea ce Octav nu putea suferi. Și atunci se refugia la miliție și lucra în liniște, uneori și ziua și noaptea. Trăia ca nimeni altul ancheta, era extrem de răbdător și înțelegător, dar și neiertător când era luat peste picior sau mințit fără măsură. Pe culoar, în fața camerelor de anchetă, câțiva inculpați așteptau să fie interogați. În biroul lui, îl izbi un miros de aer stătut, închis. Deschise fereastra. Sună telefonul. Procurorul șovăi. „Iar mă cheamă la vreo ședință”. Ridică totuși. Era loțiitorul. Îl chema pentru amănunte. N-avea încotro. Se duse. „Numai să nu-l prind în prea mare chef de vorbă”.

— Noroc tovarășu’ Octav, îl salută muncitorește Alin Anastasiu. Avem criminalul sau nu!?

— Deocamdată, nu!

— Luni, marți, miercuri, joi, vineri. Cinci zile!

— Fără luni, tovarășe loțiitor. Iar vineri... e azi!

— Cum stați?

— Bine.

— Ce înțelegeți prin bine?

— Aproape de adevăr.

Discuțiile dintre ei se legau greoi, excepție făcând, de regulă, cele în contradictoriu. La început, s-au certat mereu, apoi, cu timpul, fiecare a cedat. De data aceasta, loțiitorul îl chemase numai să afle unele noutăți pe care, la rândul lui, să le furnizeze altora cu o vădită plăcere, ce ascundea și puțină mândrie. Și Octav îi explică cu lux de amănunte totul. Spre surprinderea lui, loțiitorul nu-i puse întrebări și nici n-a avut alte păreri în anumite chestiuni, cum simțea el nevoia să aibă, nu fiindcă știa mai mult, dar era șef. La sfârșit, Octav îl întreabă:

— În ultimele luni, am avut noi, semnalate sau descoperite ceva escrocherii, înșelăciuni pe scară mare, vreun șantaj?

— Nu, nu cred. Cel puțin nu știu eu. Și dacă eu nu știu, înseamnă că n-au fost. Se pare că se fac ceva afaceri cu niște bani falși, își aminti loțiitorul. Deocamdată, n-avem nimic serios, decât plângerile unor cetățeni escrocați...

— În ce mod au fost escrocați?

— Tănăsescu poate să-ți dea amănunte. Niște mărci vechi, de prin 1910, au fost falsificate și vândute. Din 1910 s-a făcut 1970. Dacă escrocii stau cumiți, n-avem șanse mari să-i prindem.

Octav ascultă ultimele cuvinte ale loțiitorului. Ceru permisiunea să plece. La miliție îl găsi agitat, plimbându-se prin birou și zdrăgănind niște bani în mână, pe Oprescu.

— E mai greu, acum, când suntem aproape de adevăr, spuse Octav.

— Să știi că ai dreptate. Simt cum îmi pierd răbdarea.

— Azi e ziua recunoașterilor, va trebui să lucrăm atenți, să nu ne scape nimic. Și procurorul se așează la masa colonelului. Tu te duci la Adela! Faci ce știi cu ea, numai să mărturisească totul!

— Să mor că așa face, se bucură colonelul, scărpînându-și un perciun cărunț de-a binelea. N-o fi acasă...

— E, că doarme mult.

— De supărare.

— Eu mă voi ocupa de Cornelia Pivniceru. E drăguță?

— E și nu prea. Mie nu-mi plac femeile astea, leșinate...

*

* *

După ce plecă Sile Oprescu, procurorul își scoase din mapă caietul cu coperti groase, în care el întocmea în ciornă procesele verbale de cercetare a locului faptei. Pentru a căta oară citi încet, cu răbdare, deși aproape știa pe dinafară, ceea ce scrisese? Și-l surprinse un lucru: din același set de pahare, trei se aflau în momentul cercetării locului faptei în trei locuri diferite: unul în camera unde a stat cu blonda, unul în camera unde victima a murit și unul în bucătărie, în chiuvetă. „Logic vorbind, înseamnă că au fost în apartament trei oameni. Deci, a băut, probabil, și cel care a intrat, sunând o dată lung și apăsând o dată scurt... Alt fel nu era nevoie de pahare! Ba mai mult, analizele au stabilit că în toate trei a

fost vin. Același vin”. Octav își privi ceasul: nouă fără un sfert. Și citi încă o dată ceea ce notase în carnet.

*
* *

— Iar dumneavoastră îl primi pe colonel Adela, cu ochii înroșiți de somn. Își ceru scuze să-și facă dușul obișnuit. Se întoarse alta, veselă, gătită de parcă-și primea amantul. Trecu în bucătărie fără să spună o vorbă. Colonelul fuma și citea Sportul.

— Sper că n-o să mă refuzați! spuse femeia, punând pe masă două ceșcuțe cu cafea fierbinte.

— Nici dumneavoastră pe mine!

— Să vedem! Femeile sunt mai mofturoase. Aveți vreo noutate?

— Am. Dar marea noutate o aștept de la dumneavoastră doamnă.

— De la mine!? Asta-i bună! Ce vă poate spune o biată și nefericită femeie! Și Adela își aduse aminte că trebuie să fie zdrobită și chipul ei se întunecă, să dovedească suferința. A fost un coșmar pentru mine... Ceva de neînchipuit.

— Vă cred, doamnă. Unde ați dormit în noaptea de luni spre marți?

— Asta nu! se înverșună femeia. Insistați de geaba.

— Aveți vreun prieten apropiat, intim?

— Vă rog, nu mă jigniți, domnule colonel. I-am spus și procurorului: n-am. Țineam mult la soțul meu.

— Gândiți-vă bine, doamnă! Și colonelul reținu că, după ce ținuse „foarte mult la soțul meu”, redusese lucrurile la „mult”.

— M-am gândit!

— Atunci dați-mi voie să vă întreb cine e lăcă?

Adela întoarse brusc capul, trădându-se, Colonelul își înmuia între degete o țigară.

— Mai vreți zahăr? izbuti să spună Adela, fără să știe bine de ce și adăugă: Mie îmi place mai amară.

— Și mie.

— lăcă? Nu știu cine ar putea să fie, încercă o ultimă carte femeia.

— Tânărul cu care vă întâlneți și căruia îi scriați emoționante scrisori și bilețele de dragoste.

— Eu?! Fusesse doar un suspin adânc.

— Am să vă dau să citiți ceva... Și colonelul își aprinse țigara și scoase

din buzunar biletul găsit în prăvălia lui Mărculescu. Înțelegeți acum, de ce vă întreb unde ați dormit luni spre marți?

Urmă o pauză îndârjită. Adela lăasă să-i cadă capotul de pe genunchi. Mesteca încet cafeaua, numai ca să facă ceva. Pierduse partida. Femeile sunt în totdeauna ori prea decise și încăpățânate, ori prea slabe și supuse. Adela, în sinea ei, cedase. Era convinsă că Ică vorbise. Colonelul fuma. Îi aruncase cărțile pe masă! Femeia putea să nege și el nu avea cum merge mai departe. Tăcerea era de partea lui. Și o accepta. Sorbi din cafea. Știa că femeia, fiind mai slabă, va vorbi.

— Da. Există un prieten. Țin mult la el. Dacă știți totul, de ce mă întrebați?

— Doamnă, facem niște presupuneri, anchetăm, se pare, o crimă. Suntem obligați să ne ocupăm de toți cei care au fost mereu în preajma victimei. Excluzând pe cei nevinovați, bineînțeles pe bază de probe, restrângem cercul și astfel ajungem acolo unde dorim. Sunt convins că nici dumneata, nici prietenul dumitale n-aveți niciun amestec. Dar am nevoie de argumente, probele de care vă vorbeam. Vreau să știu unde ați fost, când, cât și cum.

— Bine, dar dacă va spus totul Ică?

— Greu înțeleg femeile! Vreau să verific cele spuse de el, minți colonelul.

— Aseară, trebuia să mă caute. N-a venit. Am visat azi noapte o apă murdară...

— Stăm, de o oră aproape, de vorbă și nu mi-ați spus nimic... Povestiți-mi totul, pentru Dumnezeu, și scăpați de mine!

— Am terminat chimia și am funcționat trei ani la țară. În Valea Pătârlagelor. N-aveam nicio șansă să vin la oraș. Odată, m-a adus fostul meu soț cu mașina. Așteptam în drum o ocazie. Era o sâmbătă ploioasă, friguroasă. Stăteam pe o bornă kilometrică, pitită sub umbrelă. Pompiliu venea nu știu de unde și m-a luat în mașină. Pe urmă, mi-a făcut des vizite. Mă lua la el sau rămânea la mine. Ne plimbam noaptea pe câmp. N-a fost urât deloc. Avea întotdeauna bani. Mi-a făcut cadouri, cercei și inele de aur. M-a cerut în căsătorie. I-am replicat că sunt prea tânără pentru el. „Nu fi tâmpită. Te căsătorești cu mine, te duc la oraș, stai câțiva ani, pe urmă poți face ce dorești. Ești liberă să alegi.. Avea dreptate. N-am înțeles de ce voia însă o căsătorie? Om cu trecere și relații, m-a pensionat medical. De doi ani, am pensie. Știu, e puțin jenant, dar m-am complăcut

în această situație. Decât la țară, oricum mai bine pensionară. Nu e frumos, dar e sănătos.

Băură din cafele. Undeva, în apropiere, se auzea un radio: Cânta Jones.

— Căsnicia noastră a fost... cum să vă spun eu... foarte liberală. Eu făceam ceea ce voiam. Pompiliu, la fel. Îmi ceruse un singur lucru: să nu-l compromit cu oricine și discreție. Cât mai multă discreție. Ică ăsta, Valer Stan, e un nepot a lui, medic, aici, în oraș. Luni spre marți, am dormit la el. Fără să știe Pompiliu. Îmi ceruse doar discreție! În ce-l privea, o aveam. Asta-i!

— Făcea ceva afaceri, se ocupa cu altceva în afara prăvăliei?

— Nu știu. Nu-mi spunea niciodată nimic. Avea însă grozav de mulți bani.

— De unde, doamnă? Leafa lui era mică!

— Habar n-am.

— A lăsat vreun testament?

— Nu. Nu-și închipuise că va muri atât de repede.

— De unde are Opelul?

— Un neamț s-a tamponat. Și n-a mai avut vreme să aștepte. L-a vândut pe un preț de nimic și s-a înapoiat cu avionul.

— Ce preț?

— Nu mi-a spus decât atât: „Pe un preț de nimic”.

— Deci, nu ați fost la Pitești și nu v-ați întors cu rapidul de opt patruzeci, o tacină colonelul.

— Ce vreți? Trebuia să mă apăr. Sunt femeie.

— Cine credeți că a fost în noaptea de luni spre marți aici?

— O femeie.

— Ce vă determină să credeți?

— Sunt convinsă. Mi s-a mai întâmplat, dar l-am lăsat pe Pompiliu să creadă că nu știu nimic.

— De unde ați dedus, totuși, că a fost o femeie?

— Cămașa mea de noapte, chiar și așternutul, avea un alt miros. Femeia aceea folosea apă de colonie Liliac.

— Ce folosiți?

— Chanel...

— Cunoașteți ceva din trecutul victimei?

— Prea puțin. A fost de mai multe ori căsătorit. Eu sunt a patra soție. Ce mai știu? Îi plac mâncărurile gustoase, vinurile și pokerul...

— Cu dumneata a fost la *Grădina foamei* sau la *Leul albastru*?
 Adela zâmbi lung, fiind parcă acasă, în domeniul ei:
 — Nu. Acolo merge cu iubitele lui. Să nu știu eu, să nu mă supăr.
 — Dar știți?!
 — M-a ținut, o vreme, la curent lăcă. Până când i-am spus că nu mă mai interesează. Nici măcar așa, ca divertisment...
 — Se mai ocupa cu altceva, avea alte pasiuni?
 — Strângea timbre. Nu-i plăceau. Le strângea pentru valoarea lor. În
 scrinul acela, sunt numai clasoare cu timbre.
 — Altceva n-are?
 — Nu știu, pentru că m-a rugat să nu caut acolo...
 — Ați fost extrem de amabilă, îi mulțumi Sile. Adela îl conduse până la
 ușă.

*
 * *

De o oră, Octav o privea pe blonda răutăcioasă și proastă, care se zbătea ca un pește în cârlig. Îl enervau până și ochii aceia albaștri, spălăciți și sâinii obraznici, strânși într-un sutien, probabil, cu burete, că prea erau frumoși. Stătea picior peste picior, fuma țigară de la țigară și mințea. Octav, socotind că nu mai are de ce să-și piardă vremea, vorbi rar, cu o voce caldă, de parcă dojenea un copil.

— Nu e frumos să mințiți domnișoară.
 — Nu mint!
 — Vorbesc eu, o opri procurorul, privind într-un dosar. Ai fost cu el la *Grădina foamei*. Avem martori. Pe urmă, ați plecat la el acasă și nu la cămin. Iată, așadar, o primă minciună. Colegelor de cameră le-ai spus că vei dormi la o mătușă. Nely roșea și clipea des. Octav o spiona pe furiș și o lăsa să se chinuie. Nu se grăbea. Te-ai întors la cămin la ora unu fără zece, cu un taxi. Certifică portăreasa. Monica a stins lumina în cameră la unsprezece și un sfert. Tu nu erai acasă. Că ai fost cu Mărculescu în casă, în pat chiar, avem probe, poate chiar martori.

— Aveți dreptate, recunoscui fata, transpirată, deși era răcoare în biroul procurorului. E nevoie să vă spun totul? Întrebă ea, supusă, încât Octav se stăpânea cu greu să nu râdă. Și dădu doar din cap, afirmativ.

— De la *Grădina foamei* am venit într-o goană nebună. Pilu, așa-i spuneam eu, voia să prindă emisiunea sport, de după ora zece. Acasă am

făcut un duș, el a adus vinul și-am stat așa, în pat, de vorbă.

— Dragoste, nimic? nu se putu abține procurorul.

Femeia ridică ochii și-l privi, vrând parcă să-l mustre pentru întrebare și continuă:

— Aia a fost înainte de a merge la restaurant! Apoi, el a ieșit după țigări, să închidă ușa și radioul. Între timp, a venit cineva, căci el s-a întors în cameră, unde eram eu, mi-a spus că mă lasă câteva minute singură, și-a luat paharul și sticla după ce mi l-a umplut pe al meu. A ieșit. Am tot așteptat să se întoarcă, n-am auzit niciun zgomot, camerele sunt despărțite de holul de la baie – ea a făcut o schișă sumară arătând cu degetul pe masă – și am ațipit.

— Goală sau îmbrăcată?

— Are vreo importanță?

— Poate că are o importanță deosebită!

— În cămașa de noapte a Adelei. Mi-a dat-o Pilu. M-am trezit, lumina era aprinsă, m-am întins să-mi iau paharul, că-mi era sete, și am văzut ceasul meu de mână: ora unu fără un sfert. Nu știam unde e. Am trecut în camera aceea și am crezut că doarme, pe pat. Băuse cam mult în după-amiaza aceea, deși se plângea că-l supără inima, M-am apropiat. De spaimă, n-am putut să țip. Nu era lovit, nu se vedea sânge. M-am îmbrăcat repede, am îndreptat perna să nu rămână urmă și am fugit, lăsând luminile aprinse.

— Ai închis ușa?

— Da. Am cheie și de la ușă și de jos de la poarta.

— Poarta era închisă?

— Nu.

— De ce nu ai anunțat miliția?

— Nu voiam să fiu amestecată. Credeam că nu va ști nimeni.

— Nu s-a auzit nimic în camera unde victima a stat de vorbă cu...
musafirul?

— Nu. Nimic. Pe cuvântul meu. Camera în care mă aflam eu are geamurile spre stradă. Celelalte două spre curte.

— La ce oră a ieșit victima din cameră? Poți preciza?

— În orice caz, înainte de unsprezece cu câteva minute.

— După ce ți-ai dat seama?

— La un radio, peste drum, era muzică. După ce Pilu a ieșit, la puțină vreme, a urmat Momentul poetic, dar cineva a făcut încet ori a închis

aparătul. Iar Momentul poetic e înainte de unsprezece.

— N-ai auzit soneria, poate îți amintești?

— N-am auzit-o. Numai Pilu a putut-o auzi, fiind în camera cealaltă.

— Când ai ieșit, ușa de la intrare era închisă sau deschisă?

— Închisă.

— Sigur?

— Sută la sută. M-am grăbit și încă am zmucit-o.

— De ce ai lăsat luminile aprinse?

— De spaimă, cred... Cine știe?

— În ultimele zile, nu l-ai auzit pe... și procurorul folosi limbajul ei...

Pilu certându-se, înjurând pe cineva?

— L-am auzit țipând la telefon la cineva. Așa, să se certe în public, nu. Era un om rafinat. Știa să evite scandalul.

— La telefon cu cine s-a certat?

— L-am auzit eu, fără să vreau. Făcuse un duș, ușa de la baie era deschisă. Pilu a format un număr și a spus cuiva că mucosul ăla n-a venit să-și ia hârtiile. A pronunțat mucosul de două ori, puțin enervat. A amenințat chiar că-i rupe gâtul.

— Când a dat telefon?

— Seara, pe la șapte.

— Bănuiești cumva despre ce hârtii e vorba?

— Nu. Nu-mi pot închipui.

— Nu te-ai gândit că doamna Mărculescu ar putea să vă surprindă?

— Nu, și Nely simți o plăcere să spună că altă femeie e mai rea decât ea. Doamna s-a dus la amantul ei!

— Ești sigură?

— Dacă știa și Pilu!

— De ce o lăsa?

— Căsnicie modernă!

— Ce cadouri îți făcea Pilu?

Nely ridică brusc privirea. O deranja întrebarea. Procurorul zâmbi cu atâta superioritate, încât Nely mărturisii:

— Îmi dădea bani când aveam nevoie și mi-a făcut cadou un inel și un lăntișor de aur.

— Și cerceii din urechi?

— Și! spuse femeia luată ca din oală.

— De când îl cunoști!

— De... zece luni. La sfârșitul lui septembrie, ar fi fost un an.
— Mai avea și alte prietene?
— Nu-i țineam socoteala amantelor, spuse țâfnoasă femeia, dând drumul fumului pe nas.
„Trebuie să mă mulțumesc cu atât, deocamdată”, hotărî Octav.

*
* *

— Ți-am spus că va fi cald aici, se plânse colonelul, nervos sau poate numai prea obosit.

— Ce să fac? Altă dată vom merge la o terasă...

— Nici berea nu e bună, nu e rece, împinse Sile halba. M-am hodorogit, Octave. Semne de bătrânețe. Uite, nici berea nu-mi mai place!

— Mi-ai mai spus-o. Adevărul e că va trebui să te odihnești. Îți lipsește odihna.

— Când, cum? Din concediul de anul trecut, mai am 10 zile. Azi dimineață, m-a întrebat șeful dacă am reținut vreun suspect.

— De unde? râse Octav.

Avem o mie de informații, știm o mie de lucruri, ce mânca și ce visa victima, dar nu știm cine e autorul crimei.

— Cum nu? protesta Octav. Cel care a sunat o dată lung și apăsător și apoi scurt, așa cum ai pune un punct..

— Vreau să-l vad, se răsti colonelul și ceru o halbă.

— Dintre lucrurile astea multe pe care le știm, o să iasă la iveală criminalul.

Colonelul fuma. Scoase un carnețel, în timp ce Octav lipsea de la masă, și făcu niște calcule. Se miră de rezultat. Renunță și la țigară și la bere. Era zece seara. Alergaseră toată ziua, ipotezele se anulaseră una pe alta, știau multe și nimic.

— Am audiat 34 inși, spuse colonelul, când se întoarse Octav.

— Foarte bine. Ce vezi rău în asta?

— Mi se pare că suntem foarte departe de adevăr.

— Se poate. Dar n-am stat cu mâinile în sân până acum! N-avem ce ne reproșa. O să lucrăm în continuare. Duminică, ieșim împreună la pădure. Și nu ne gândim la nimic.

— Leșim pe dracu...

— De ce?!

— De ce? Am muncă patriotică la bloc. Numai asta îmi lipsea.
— Nu te duci! N-o să se facă gaură în cer.
— Tocmai eu, omul ordinei și al disciplinei?
— În săptămâna trecută, victima a fost aici, a stat la masa aceea, și Octav o arătă cu mâna, și a discutat ceva cu un tânăr înalt, blond-șaten, cu o cămașă vișinie.
— Ce au discutat? întrebă colonelul.
— Ceva despre niște mărci.
— Cine poate fi tânărul?
Octav bătu ușor cu arătătorul de câteva ori în masă.

Capitolul 14

În dimineața următoare, Octav Vornicu se duse acasă, la Apostol Pară, fratele victimei. Trebuia să-l descoase nițel. Apostol locuia la marginea orașului, într-o casă mică, ascunsă în verdeață. Procurorul îl găsi udând vinetele și castraveții cu furtunul. O femeie între două vârste, întunecată și scumpă la vorbă, îl expedie pur și simplu în grădină.

— Dacă nu ud zilnic, motivă Pară, se uscă tot. Căldurile sunt mari, pământul e nisipos și are nevoie de apă.

— Plop? întrebă procurorul și se așează pe trunchiul întins lângă cărare.

— L-am tăiat. Ținea prea mare umbră. Îmi pare bine că ați trecut pe la mine, tovarășe procuror, schimbă vorba.

— Nu, zău, se miră Octav, impresionat de mutra tipică de pușcăriaș, de criminal, a omului ce stropea. Era în maiou și pantaloni scurți, bine pârlit de soare.

— Veneam eu că sunt amărât. Aș putea zice revoltat. Frate-miu, ăsta de-a murit, a fost un mare câine. Eu am făcut multe blestemății la viața mea. Și nu mi-e nici frică, nici rușine să le recunosc. Am fost condamnat de multe ori, dar niciodată nu pentru găinării! De 15 ani, m-am retras cinstit din afaceri. Am și o pensioară pe care o rotunjesc cum pot.

— Pensioară?!! După ce? întrebă procurorul și se mută la umbră.

— Arde, e tare soarele. Am lucrat 15 ani. Factor poștal.

— Câți ani aveți?

— 65.

— Sunteți mai sănătos ca fratele.

— Și mai cinstit, deși cunosc toate temnițele din țară. Imediat după război, am făcut niște spargereri cu frate-meu. Faptele-s amnistiate, pentru unele am plătit, așa că pot să vă spun. Fumați? Își aprinse o țigară, să se poată concentra și continuă: De la niște bogătași, care au fugit din țară, am furat aur și timbre. Colecții întregi. Frate-miu mi-a dat ceva mie, așa să-mi înfunde gura, promițându-mi că, într-o zi voi fi bogat. El a trăit pe picior mare, eu cum am putut. Odată, m-am gândit să-l fur. Nu ținea. Mă dibuia repede. Și pe urmă, eu m-am lăsat cinstit, nesilit de nimeni, de afaceri. I-am cerut să-mi dea și mie timbre sau ceva aur. N-a vrut.

— Credeți că are?

— O să iasă la iveală. Și atunci, o să vă speriați dumneavoastră! Nu, nu era prost! Era un om deștept! Prea avar, însă. Și prea egoist. Acu', a murit și rămâne tot vagaboandei ăleia, de a dus-o în casă. E bine așa?

— În ultimul timp, a făcut ceva afaceri?

— Nu știu, domnule, că mie nu-mi spunea nimic. Sunt sigur că învârtea el ceva. Prăvălia era așa, o acoperire, de ochii lumii.

— Vă întâlneți des?

— Rar. Mă invita la o bere, plătea și un grătar, îmi dădea două, trei sute. „Ia să ai și tu de-o bere”, zicea.

— Și nu l-ați refuzat?

— Domnule procuror, în viața mea n-am refuzat pe nimeni când mi-a dat bani. Să-l refuz chiar pe frate-miu, păcatele mele?

Pară atârna furtunul între crengile unui măr și se așează pe trunchiul de plop, lângă procuror.

— Ar trebui să-mi dea măcar o mașină, domnule procuror, n-am dreptate?

— Poate c-o să vă dea.

— Din mormânt. Eu n-am crezut și nu cred în poate. Frate-miu mi-a tot spus că, dacă i se va întâmpla ceva, îmi va lăsa scris unde să caut. Ei, ce zici, că dumnealui moare ca un prost și nu-mi lasă o vorbă?! O țuiculiță mică, domnule procuror?

— Pe căldura asta... nu, îl refuză Octav.

— Ei, să fiți sănătos. Nu e nicio supărare.

Va rugat în ultima vreme să-i faceți vreun serviciu?

— Acu' un an, răspunse el după un timp de gândire. În tinerețe, a făcut, printre alte prostii, un copil uneia. Și a lăsat-o. N-a vrut nici să audă de ea, deși era o fată frumoasă. În toamna trecută, m-a trimis în două rânduri la mama copilului, să vorbesc cu ea. Dorea să-și cunoască copilul. Presimțise poate ceasul de pe urmă. Voia să-i dea bani, să-i lase ceva moștenire. Îi scrisese de mai multe ori, dar, cum nu primise răspuns, m-a trimis pe mine. Degeaba. Femeia, ardeleancă, nici n-a vrut să audă de el.

— De ce nu s-a dus el?

— Ei, asta putea să v-o spună el. Sau javra aia, de nevastă-sa. Eu vă spun ceea ce știu. Era prea mândru!

— Unde stă mama copilului?

— În C. Calea romanilor 36. De la gară, autobuzul 19.

- Cum o cheamă?
- Vă dau imediat adresa. O am scrisă.
- Ce dușmani avea fratele?
- Nu prea avea. Că era mare diplomat. Îi cumpăra pe toți!
- Zici că are ascunse, undeva, ceva valori. Parcă așa spuneai?
- Da.
- Unde crezi că le-ar fi dosit? Dumneata ești om umblat în lume și versat în asemenea probleme.
- Unde nici nu ne așteptăm. Într-un loc, cred eu, cât mai la vedere. De ani de zile, mă întreb unde, dar nu-mi pot da seama.
- Nu sunteți frați buni?
- Ba da. Cine a spus că nu suntem?
- Așa știam.
- Eronat, preciză energic Pară. Lui frate-miu îi era rușine de nume. În 1949, și-a făcut buletin de identitate nou și extras de naștere nou, pe numele Mărculescu să sune frumos. În plus, făcuse spargerii cu mine și se voia la adăpost. Voia să-l uite lumea.
- În toamnă, ai fost la C.?
- Da, vorbi încurcat Pară, văzând cum procurorul sare de la o idee la alta...
- Am să vă mai caut, spuse Octav. Sănătate dumitale și soției.
- Nu sunt căsătorit. E concubina mea.
- Mă rog, se scuză Octav.
- Am mai multă liniște așa!

*

* *

Câteva ore mai târziu, procurorul află o noutate descoperită de colonel: Un văr al medicului Paulian, un oarecare Amariei Emil, era vizitat adeseori și cu foarte multă discreție de către victimă. Amariei locuia în C. Și lucra la o bijuterie.

Procurorul cântări mult legătura aceasta și ajunse la concluzia că, înainte de a face orice pas, trebuia să se ducă la C. În ciuda faptului că Sile Oprescu nu împărtășea întru totul ideea, procurorul plecă la C. în ziua în care se împlinea o săptămână de la moartea lui Mărculescu. Plecase de dimineață, cu Fiat-ul său, pe drum așeză faptele și ipotezele ca niște figuri pe o tablă de șah și analiză toate variantele. Ajunse spre prânz. Îl căută pe

Amariei, la locul lui de muncă, și află că fusese arestat cu două zile în urmă. Ceea ce îi întări și mai mult convingerea că nu greșise venind la C. Curios să afle motivul reținerii lui Amariei, Octav se grăbi spre Procuratură, unde, după lungi așteptări, toată lumea era în ședință, află, într-o pauză, că e vorba de deținere ilegală și trafic cu aur. Liniștit că axa Amariei-Mărculescu era în ordine și la adăpost de orice pericol, ca să nu piardă vremea de pomană, deoarece ședința avea să mai dureze, toate ședințele serioase fiind și foarte lungi, Octav ieși în oraș, bău o cafea să se limpezească după oboseala drumului, vreo trei sute de kilometri, și se duse la fabrica de textile *Basmaua roșie*. Acolo, află că Margareta Baci se găsea exact din ziua aceea în concediu. Era trecut de ora unu. Asfaltul ardea. Străzile erau pustii în lipsa studenților. Orașul lânzezea. Fără speranțe prea mari, Octav încercă o vizită la locuința Margaretei Baci. Spre surprinderea lui, femeia era acasă. Când auzi că e procuror, se sperie:

— A făcut vreo prostie, tovarășe procuror?

— Nu doamnă, o liniști procurorul. Am venit să vă cer doar câteva informații, despre un om pe care l-ați cunoscut mai de mult. Un oarecare Mărculescu...

— Pentru mine nu mai există! Nu știu ce face, unde e, nici nu doresc să știu. Și femeia se așeză pe un scaun. Avea o garsonieră modestă, curată, cu bun gust mobilată.

— A vrut să vă ofere ceva?

— Da, dar am refuzat și să stau de vorbă cu el.

— A fost aici?

— Nu. Nu l-am văzut de 15 ani. Are un frate. L-a trimis pe el. Vrea să-și cunoască feciorul. După 22 ani, l-a apucat dorul de el. Să-i dea probabil niște bani, cică să-l ajute.

— Ați fost căsătorită?

— Niciodată. Copilul l-am avut în afara căsătoriei.

— Mărculescu e tatăl copilului?

— Da.

— Era imposibil să vă înțelegeți?

— Nu știu dacă are rost să discutăm treaba asta, ceru îngăduință femeia. Și se scuză o clipă. Octav punea întrebări cu gândul la afacerea aurului, la Amariei. Femeia se întoarse cu o tavă; o farfurie cu înghețată și un pahar cu apă.

- Înghețată de casă, domnule procuror.
- Băiatul ce știe despre tatăl lui?
- I-am spus că a murit într-un accident, dar că m-a părăsit înainte ca el să se nască.
- Credeți că nu știe nimic?
- Nu. N-are de unde. Dar îi seamănă mult și asta mă doare. Ce să fac? Ce semeni, aia răsare. E prea mândru, prea egoist, neiertător... Tot, tot, e taică-său.
- E student?
- Nu. N-a intrat nicăieri. Hoinărește toată ziua. De doi ani, tot dă examen la facultate. Dar nepregătit, dă degeaba.
- De ce-l lăsați de capul lui?
- Ce pot să-i fac? A fost chemat și la procuratură. I s-a pus în vedere!
- Bine, dar cu ce se ocupă?
- Se duce în fiecare dimineață ca la serviciu. Pe la nouă, zece e în centru, stă pe bancă cu pensionarii, pe urmă până la unu, două, în cofetărie. După-amiaza, la meciuri, ștrand, cinema și iar cofetărie. Prietenii îi spun Prințul... E și frumos, ca un prinț... Poate eu sunt de vină că nu m-am priceput să-l cresc. A crescut tot singur... Să-l fi lăsat undeva, la bunici, să aibă grijă cineva de el?!
- Femeia îl privi deznădăjduită pe procuror și spuse învinsă:
- Tatăl meu a murit pe front, mama la Ploiești, în bombardament. Iar Mărculescu, pe atunci mare șef la un comitet de ajutorare a refugiaților și orfanilor, m-a luat să mă crească. Femeia oftă și-și frecă mâinile umilită. Aveam 17 ani!
- Octav tresări, puse lingura cu zgomot pe farfurie. Făcea eforturi disperate să-și reamintească. Dar nu era nevoie, căci soneria se auzi clar, a doua oară, ca și prima dată, sunând tare, lung și apoi scurt, ca și cum cineva ar fi pus un punct.
- O clipă, spuse femeia. Fiu-meu! Vă rog însă să nu-i spuneți! Să nu-i spuneți nimic.
- După ce-l cunoașteți, doamnă?
- Așa sună el de obicei. Și femeia ieși în vestibul.

Cluj, martie-octombrie 1971

Sfârșit

CITIȚI CĂRȚILE APĂRUTE ÎN SERIA „RESTITUIRI”

Ion Agârbiceanu – Licean... odinioară
Lucian Blaga – Ceasornicul de nisip
Alecuzino Cantacuzino – Serile de toamnă la țară
Timotei Cipariu – Jurnal
Garabet Ibrăileanu – Privind viața
Nicolae Iorga – Peisagii
Anton Pann – Felurite
Hortensia Papadat-Bengescu – Sangvine
AL O. Teodoreanu – Hronicul măscăriciului Vălătuc
Ilie Voronca – Act de prezență

ÎN 1973 VOR MAI APARE:

B. Fundoianu – Fals tratat de estetică
B. P. Hasdeu – Duduca Mamuca
Eugen Lovinescu – Bizu
Ion Minulescu – Cetiți-le noaptea
Vasile Pârvan – Memoriale
Gheorghe Nicola Stoian Ogrineanu— Cronica din Bechet

ÎN COLECȚIA „SCORPIONUL” AU APĂRUT:

Horia Tecuceanu – Căpitanul Apostolescu și dubla enigmă

Livia Ardeleanu, Florian Oprea – În legitimă apărare

Viorel Cacoveanu – Blondele întotdeauna trișează

Iannis Maris – În umbra celuiilalt

Nicolae Stoe – Asasinul coboară cântând

N. Ștefănescu – Lunga vară...

Horia Tecuceanu – Căpitanul Apostolescu intervine

XXX – Crima care nu-mi iese din cap

ÎN 1973 VOR MAI APARE:

Rodica Ojog-Brașoveanu – Cocoșatul are alibi

Nicolae Stoe – Acuzatul din camera 13

XXX – Povestiri stranii

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI	6
Capitolul 1	7
Capitolul 2	16
Capitolul 3	23
Capitolul 4	30
Capitolul 5	36
Capitolul 6	51
Capitolul 7	65
Capitolul 8	72
Capitolul 9	81
PARTEA A DOUA	83
Capitolul 10.....	84
Capitolul 11.....	95
Capitolul 12.....	107
Capitolul 13.....	116
Capitolul 14.....	126

În curs de apariție:

V. CACOVEANU — BLONDELE ÎNTOTDEAUNA TRIȘEAZĂ

H. TECUCEANU — CĂPITANUL APOSTOLESCU INTERVINE

x x x — CRIMA CARE NU-MI IEȘE DIN CAP

Lei 3,50